

Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES

ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2024

Πατησίων 88, 104 34 Αθήναι

Ευρώ 0,01

Τεύχος **116**^{ον}

Άρθρα

*** Συνάντηση κορυφής Ελλάδος-Τουρκίας.**

Να ηρεμήσουμε ή να ανησυχούμε;

Του Αντιναυάρχου Β. Μαρτζούκου ΠΝ

*** Το “καλό κλίμα” και άλλα παραμύθια**

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ

*** Ανακοίνωση ΕΛΙΣΜΕ για τις δηλώσεις ηγετών των Σκοπίων**

*** Το αβάσταχτο δράμα της Τσιγδέμ!**

Του κ. Θάνου Τζήμερου

*** Προς νέα άδηλη υβριδική “άλωση”**

Του κ. Π.Ι.Καραφωτιά

*** The Western security interests and the geopolitical balances**

of the wider Eastern Mediterranean

By Vice Admiral (retired). B. Martzoukos

*** Για ποιους εξοπλισμούς ματώνουν οι Έλληνες;**

- Εθνική άμυνα και NATO

Του καθηγητού κ. Διονυσίου Δρόσου

*** Τουρκική πατριδογνωσία και “εποικοδομητικός διάλογος”**

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ

*** Η Συνθήκη CFE, τι προβλέπει και τι επιδιώκει η Τουρκία**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Μπαλτζώη

*** Αναβίωση τού Δόγματος τού Ενιαίου Αμυντικού Χώρου**

τού Αντιστρατήγου ε.α. Φοίβου Κλόκκαρη

*** Η ιστορική νομοτέλεια εκδικείται:**

Το Μακεδονικό επανέρχεται...!

Του Δρος Βενιαμίν Καρακωστανόγλου

*** Ειδικές δυνάμεις και ειδικές επιχειρήσεις -**

Το ελληνικό λάθος

Του Αντιστρατήγου ε.α. Παναγιώτη Γκαρτζονίκα

*** “24th March 1999: A dark anniversary. The attitude of Greece.**

Recommendations and the issue of strategic choices”

By Vice Admiral (Ret.) Vasilios Martzoukos HN.

*** Νορμανδία D-DAY 80 Χρόνια.**

Μύθοι, Αλήθειες και Διαχρονικές Απρέπειες!

Του Αντιστρατήγου ε.α.. Ιωάννου Αθ.

Μπαλτζώη

*** Κίνημα Woke. Μια κριτική προσέγγιση**

Του κ. Γιάννη Αχυρόπουλου

+ Η Ελληνική Οικονομία - κίνδυνοι και προοπτικές

Του κ. Χαραλάμπους Σ. Ησαΐα

*** Τουρκία: “Σιδηροποίηση” των Μεταφορών και Οικονομική Ανάπτυξη**

Της κας Μαγδαληνής Χαρδά

*** Λίγα σχόλια για την Ρωσική και Διεθνή Οικονομία**

Του κ. Δημητρίου Ζακωντίνου

Δοκίμια

*** Πίστις φθίνουσα**

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου

Αργυροπούλου

Επισκοπήσεις

*** Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος**

Του Αντιστρατήγου ε.α.

Χρήστου Μουστάκη

Επιτίμου Διοικητού

1ης Στρατιάς

Μία υπόθεση εργασίας

Οι Προβληματισμοί του Εκδότη

Αγαπητά Μέλη και Φίλοι

Αναλύοντας το δεύτερο τρίμηνο του 2024, θα λέγαμε ότι ήταν στην ουσία η συνέχεια του πρώτου, με μικρές διακυμάνσεις στα πιο σημαντικά θέματα, τόσο στα εθνικά, όσο και στα διεθνή. Μόνο που στα διεθνή θα τολμήσουμε να πούμε ότι η κατάσταση επιδεινώθηκε.

Στα εθνικά μας θέματα, η κατάσταση φαινομενικά είναι ήρεμη, τουλάχιστον από την δική μας πλευρά, αφού η πολιτική και διπλωματική στάση της Ελλάδος ήταν σύμφωνη και στο πνεύμα της λεγόμενης «Διακήρυξης των Αθηνών», που ομνύουμε και προσκυνούμε ως ιερό σκήνωμα, αναπαυόμενοι στο «ροζ συννεφάκι» της αιθεροβάμονης επικίνδυνης ψευδαίσθησης του καλού κλίματος. Από την άλλη πλευρά η Τουρκία με κάθε τρόπο, με πράξεις και ανησυχητικά μηνύματα αδιαλλαξίας διαλύει την επίπλαστη «ηρεμία» που διακατέχει τα ηγετικά στελέχη της πατρίδος (κυβέρνηση, πολιτικά κόμματα), πλην όμως ουδείς ασχολείται, έστω να απαντήσει. Διαπιστώνεται, ότι ο τουρκικός εθνικισμός, η συνεχιζόμενη αναθεωρητική πολιτική και η ά λά τούρκα αγάνωση του Διεθνούς Δικαίου και των Διεθνών Συνθηκών, με πλήρη αντιστροφή της πραγματικότητας και του Δικαίου συνεχίζεται αμείωτος, που μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η επίπλαστη ηρεμία έχει ημερομηνία λήξης. Έτσι βλέπουμε μια Τουρκία, να διεξαγάγει μεγάλες αεροναυτικές στρατιωτικές ασκήσεις, με αντικειμενικό σκοπό την ανακατάληψη «κάποιας νήσου, κάπου», (που άραγε;). Πάντως φέτος την «τιμητική» είχε η νήσος Ρόδος. Βλέπουμε την Τουρκία να σχεδιάζει «Θαλάσσια πάρκα», σε χωρικά μας ύδατα, εις απάντηση στην ανακοίνωση της Ελλάδος για θαλάσσια πάρκα εντός της ελληνικής υφαλοκρηπίδος και η Τουρκία να απαντά ότι δεν θα το επιτρέψει!!! Ακόμη να αμφισβητεί τα σύνορα, αφού ανακοινώνει, ότι υπάρχει αμφισβήτηση στα θαλάσσια σύνορα από το Δέλτα του Έβρου και νοτιότερα, αν και το Πρωτόκολλο των Αθηνών (1926), συνημμένο της Συνθήκης της Λοζάνης, καθορίζει τα χερσαία σύνορα στον Έβρο, με στέρεο και μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση τρόπο. Σε έκδοση NAVTEX της Ελλάδος για έρευνες στο Θρακικό Πέλαγος, εντός χωρικών υδάτων μας, η Τουρκία εξέδωσε NAVTEX αναφέροντας ότι: «Μέρος της περιοχής αναφοράς βρίσκεται κοντά και εντός των πλευρικών θαλάσσιων συνόρων μεταξύ Τουρκίας και Ελλάδας που ακόμα δεν έχουν οριστεί. Κρατήστε λογική απόσταση από την περιοχή» και ταυτόχρονα η τουρκική εταιρία πετρελαίων ζητά άδεια έρευνας υδρογονανθράκων σε 10 περιοχές στο Αιγαίο. Σε θαλάσσια άσκηση που συμμετείχε και πακιστανική κορβέτα, η «Babur», εξήλθε στο Αιγαίο και από τα Δαρδανέλια έως τον ναύσταθμο του Ακσάζ έπλευσε τόσο σε διεθνή, όσο και σε καθαρά ελληνικά χωρικά ύδατα χωρίς άδεια, συνοδευόμενη από τουρκικό πλοίο. Στις επανειλημμένες ελληνικές κλήσεις το πλήρωμα της πακιστανικής κορβέτας, ουδόλως απάντησε. Την περίπτωση προειδοποιητικών βολών στον αέρα, όπως προβλέπει το διεθνές δίκαιο, δεν το σκέφθηκαν; Και ο κατευνασμός εκ μέρους της Ελλάδος συνεχίστηκε με ανοχή των τραμπουκισμών του Έντι Ράμα, που με το έτσι θέλω ήλθε στην Αθήνα, την ημέρα που έκλεινε ένα χρόνο φυλακή ο Μπελέρης, μίλησε σε αλβανικό ακροατήριο και εξέπεμψε

μηνύματα μίσους, προσβολών και διεκδικήσεων, όπως οι «Αλβανοί είναι συνιδιοκτήτες αυτής της χώρας!!!!». Και «ημείς άδομεν». Και ο κατευνασμός συνεχίστηκε με την νέα κυβέρνηση των Σκοπίων, όπου τόσο η νέα πρόεδρος, όσο και ο νέος πρωθυπουργός χρησιμοποιούν την ονομασία Μακεδονία, αδιαφορώντας για το τι προβλέπει η Συμφωνία των Πρεσπών. Τους δώσαμε όνομα, γλώσσα και εθνότητα και μας περιφρονούν, μας «φτύνουν κατάμουτρα» και «ημείς άδομεν». Οποία κατάντια.

Σε ό,τι αφορά τις διεθνείς εξελίξεις, τόσο ο πόλεμος στην Γάζα, όσο και ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζονται αδυσώπητα και τραγικά. Οι προσπάθειες για ειρήνευση είναι μόνο για την Γάζα και το αντίθετο για τον πόλεμο στην Ουκρανία, όπου εκεί ρίχνουν βενζίνη στην φωτιά, αν και οι εξελίξεις είναι δεδομένες και τραγικές για την Ουκρανία. Επιγραμματικά να αναφέρουμε ότι στην Γάζα κυφορείται μια ακόμη προσπάθεια των ΗΠΑ για ένα τελικό σχέδιο ειρήνευσης, με την βοήθεια της Αιγύπτου, Κατάρ, Ιορδανίας και Σ. Αραβίας, όπου μάλλον δεν φαίνεται να ευοδωθεί, λόγω των διαδοχικών απαιτήσεων της Χαμάς και του διεθνούς και κομβικού ρόλου που απέκτησε. Ακόμη το Ισραήλ αυξάνει τον αριθμό των ωρών κατάπαυσης πυρός για να εισέρχεται περισσότερη ανθρωπιστική βοήθεια στην Γάζα, εν μέσω διαδηλώσεων και αντεγκλήσεων του συνασπισμού της κυβέρνησης. Οπότε, μάλλον συνεχίζεται ο πόλεμος.

Στην Ουκρανία, φαίνεται ότι η προσπάθεια που γίνεται δεν είναι για να τελειώσει ο πόλεμος προς το παρόν, αλλά για να διασωθεί και να μην τρωθεί το κύρος του «μεγάλου ασθενούς», της ηγεμονεύουσας σήμερα δύναμης των ΗΠΑ. Στην Σύνοδο Κορυφής για την ειρήνη στην Ελβετία (15-16/6), όπου συμμετείχαν 90 κράτη, με απόντες ΟΗΕ, Κίνα, Ρωσία, η τελική διακήρυξη ήταν μάλλον ένα ευχολόγιο περί απαραβίαστου συνόρων, επιστροφή όλων των εδαφών που κατέλαβε η Ρωσία, ανταλλαγής όλων των αιχμαλώτων, συμμετοχής στην νέα σύσκεψη όλων των εμπλεκομένων, άρα και της Ρωσίας, περί ασφάλειας επισιτιστικής και πυρηνικής. Και ο Έλληνας πρωθυπουργός που μίλησε, δεν είπε λέξη για την Κύπρο και την κατοχή επί 50 χρόνια του 38%, αλλά μόνο για την Ουκρανία και την στήριξη της. Η δε Ρωσία δια του προέδρου Πούτιν, έθεσε τους όρους για τον τερματισμό του πολέμου: Αποδοχή της κατοχής των εδαφών, που έχει καταλάβει, αποχώρηση των ουκρανικών στρατευμάτων, ουδετεροποίηση της Ουκρανίας και μη ένταξη στο ΝΑΤΟ. Πρώτα η ανακοίνωση Πούτιν για 700.000 στρατό και μετά για κατάπαυση του πυρός. Έτσι εκτιμάται ότι η Ρωσία προετοιμάζεται πλέον για την τελική επίθεση. Και οι δύο διακηρύξεις δεν έγιναν δεκτές από την άλλη πλευρά, οπότε η κατάσταση αναμένεται να επιδεινωθεί. Να τι συμβαίνει όταν μια παγκόσμια δύναμη δεν επιτρέπει στον εαυτό της να χάσει έναν πόλεμο, για τον οποίο ευθύνεται.

Ιούνιος 2024

Αντγος (ε.α.) Ιωάννης Αθ. Μπαλτζώης,
M.Sc. στην Γεωπολιτική από το ΕΚΠΑ
Πρόεδρος ΕΛΙΣΜΕ

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. ΚΩΔΙΚΟΣ 21-6037
Εκδότης-Διευθυντής: Ιωάννης Μπαλτζώης
Υπεύθυνος Συντάξεως: Κ. Αργυρόπουλος
Υπεύθυνος Τεχνικής Υποστηρίξεως: Α. Τόσιος
Συντ/κή Ομάδα: Γ. Δουδούμης, Δ. Ηλιόπουλος, Μ. Βλάχου
DTP-Καλλιτεχνικά: Κ. Αργυρόπουλος
Εκτύπωση: ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ Α.Ε. Τηλ: 2105743410

515090319

Γραφεία: 28ης Οκτωβρίου 88
TK 104 34 Αθήνα
Τηλέφωνο: 210 8211025
E-mail: elisme@elisme.gr
Διαδίκτυο: www.elisme.gr

Συνάντηση κορυφής Ελλάδος-Τουρκίας. Να ηρεμήσουμε ή να ανησυχούμε;

Του Αντιναυάρχου Β. Μαρτζούκου ΠΝ

Επιτίμου Διοικητού ΣΝΔ

Αντιπρόεδρου ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Η προγραμματισμένη συνάντηση των ηγετών Ελλάδος – Τουρκίας την 13η Μαΐου 2024 δεν έκρυβε εκπλήξεις. Συμφωνίες σε σειρά θεμάτων χαμηλής πολιτικής και διαφωνία σε μείζονα ζητήματα. Ο Πρόεδρος Ερντογάν έθεσε θέμα «τουρκικής» μειονότητας στην Θράκη και λύσεως του Κυπριακού βάσει της «νέας πραγματικότητας» ενώ μία ημέρα πριν εξέφρασε την άποψη ότι ακόμη και όταν εγείρονται θέματα κυριαρχίας ο διάλογος είναι επωφελής. Ο Πρωθυπουργός της Ελλάδος διαμαρτυρήθηκε για την μετατροπή της Μονής της Χώρας σε τζαμί, υπενθύμισε την ορθή ονομασία της μουσουλμανικής μειονότητας αλλά δεν έθιξε σημαντικά ζητήματα όπως της «Γαλάζιας Πατρίδας» τόσο ως διεκδικήσεως όσο και ως εκπαιδευτικής ύλης, του «Κυπριακού», των «Γκρίζων ζωνών», του τουρκο-λυβικού μνημονίου κ.α. Είναι ενδεικτικό, ότι το μεγαλύτερο μέρος των εκατέρωθεν δηλώσεων αφορούσε την Χαμάς και το Ισραήλ. Ένα εικοσιτετράωρο αργότερα ο Τούρκος Υπουργός Εξωτερικών αποσαφήνισε ότι τα ελληνικά θαλάσσια πάρκα στο Αιγαίο αποτελούν «κόκκινη γραμμή».

Οι θιασώτες της τρέχουσας ελληνικής πολιτικής υποστηρίζουν, ότι η διακήρυξη των Αθηνών δημιούργησε «καλό κλίμα», ότι επί ένα έτος και πλέον επικρατεί ηρεμία στο Αιγαίο, ότι βελτιώνονται οι διμερείς σχέσεις στο εμπόριο, τον τουρισμό (βίζα σε 10 νήσους), στην διακίνηση μεταναστών ενώ οι ανοικτοί δίαυλοι επικοινωνίας παρέχουν μελλοντικές ευκαιρίες συνεννοήσεως σε μείζονα θέματα.

Οι ανοικτοί δίαυλοι επικοινωνίας τυγχάνουν καθολικής αποδοχής αλλά υπό προϋποθέσεις επακριβούς καθορισμού της ατζέντας και σχετικής ισορροπίας ισχύος. Οι δηλώσεις τύπου «δεν συζητούμε θέματα κυριαρχίας» θα πρέπει να μετατρέπονται σε σαφείς δεσμεύσεις. Οι συναντήσεις κορυφής προϋποθέτουν μακρά προεργασία σε χαμηλότερα κλιμάκια προκειμένου αυτές να καταλήγουν σε χειροπιαστά αποτελέσματα. Σε διαφορετική περίπτωση οι συναντήσεις κορυφής εξυπηρετούν άλλες σκοπιμότητες όπως π.χ. την εσωτερική κοινή γνώμη, άλλοι καλής συμπεριφοράς σε Μ. Δυνάμεις που πιέζουν για διάλογο έναντι ανταλλαγμάτων, αδυναμίες στρατιωτικής ισχύος, προεκλογικά οφέλη κ.λπ..

Η σκληρή πραγματικότητα παραμένει. Η αναθεωρητική Τουρκία των 85 εκ. κατοίκων επιδιώκει την επέκτασή της σύμφωνα με τις περιφερειακές φιλοδοξίες της, με πολιτικά όπλα τον Παντουρκισμό, τον Νέο-οθωμανισμό και το Ισλάμ, ενώ στρατιωτικά διαθέτει λίαν ισχυρές (ποσοτικά και ποιοτικά) Ένοπλες Δυνάμεις οι οποίες υποστηρίζονται κατά 80% από την ισχυρή και κερδοφόρα πολεμική της βιομηχανία. Στο πλαίσιο αυτό οι ξεκάθαρες επεκτατικές βλέψεις της Τουρκίας συμπεριλαμβάνουν το

μισό Αιγαίο, την μισή ΝΑ Μεσόγειο και την Κύπρο, γεγονός που χαρακτηρίζει αυτομάτως τις διμερείς σχέσεις ως σχέσεις μηδενικού αθροίσματος (η ζημία του ενός αποτελεί κέρδος του άλλου).

Η Ελλάς δεν ενασκει πλήρως την κυριαρχία και τα κυριαρχικά της δικαιώματα, λόγω τουρκικού πειθαναγκασμού. Μία διαδικασία συνομιλιών θα είχε νόημα μόνο, ως κέρδος χρόνου προκειμένου μέσω μίας πανελληνίου συστρατεύσεως να αποκατασταθεί η στρατιωτική ισορροπία σε Ελλάδα και Κύπρο έναντι της απειλής. Δεδομένου ότι παρόμοια ολιστική κίνηση δεν γίνεται αντιληπτή παρά τα εξοπλιστικά βήματα των τελευταίων τεσσάρων ετών, ο «διάλογος» με αντικείμενο την ελληνική κυριαρχία και τα κυριαρχικά δικαιώματα (ως γνωστόν από την εποχή Πρωθυπουργού Σημίτη, εμείς δεν διεκδικούμε τίποτε...) καθίσταται με την πλέον επιεική έκφραση επιζήμιος. Η χώρα διολισθαίνει από το ένα και μοναδικό θέμα διαπραγματεύσεως (ΑΟΖ, υφαλοκρηπίδα), βάσει διεθνούς δικαίου σε διεθνή δικαιοδοτικά όργανα να μετατραπεί σε διμερή πολιτικό διάλογο τύπου «να τα βρούμε» σύμφωνα με την πάγια επιδίωξη της Τουρκίας.

Η Ελλάς ορθώς ανήκει στις Δυτικές συμμαχίες προσβλέπουσα σε συγκλίνοντα συμφέροντα και ει δυνατόν ταυτιζόμενα. Το Ισραήλ στην Γάζα πράττει κατά τα συμφέροντά του έχοντας απέναντι το σύνολο της διεθνούς κοινότητας. Το γεγονός αυτό ενισχύει διαχρονικά την αυτονομία και την αποτρεπτική του φήμη. Στον αντίποδα η Ελλάς είναι επιρρεπής στην υπακοή σε διεθνείς πιέσεις ανεξαρτήτως του εάν η πρακτική αυτή ωφελεί ή όχι τα εθνικά μας συμφέροντα. Αποτέλεσμα της πρακτικής αυτής είναι το σημερινό καθεστώς των Ιμίων, η επιζήμια συμφωνία των Πρεσπών, η καταπίεση της ελληνικής εθνικής μειονότητας στην Αλβανία, η διολίσθηση στην Κύπρο από θέμα εισβολής και κατοχής σε εκπόνηση σχεδίων τύπου Ανάν στην καλύτερη περίπτωση, η πρόταση και ψήφιση εισόδου του Κοσσόβου στο Συμβούλιο της Ευρώπης, η επίδειξη δυνάμεως Ράμα στην Αθήνα, η προειδοποιητική αδράνεια προς το επερχόμενο VMRO των Σκοπίων και η μη έμπρακτη αντίδραση (π.χ. βέτο σε κάθε χρηματοδότηση) μετά την ορκωμοσία της νέας Προέδρου. κ.ο.κ..

Είναι εμφανής η έλλειψη διακομματικής Εθνικής Στρατηγικής η οποία θα προσέδιδε σοβαρότητα, κύρος, συνέχεια και συνέπεια στην εξωτερική πολιτική της χώρας ανεξαρτήτως εναλλαγής κυβερνήσεων και των εκάστοτε Υπουργών. Η όλη ασταθής κατάσταση στην ευρύτερη περιοχή εθνικού ενδιαφέροντος επιβάλλει ταχεία αναθεώρηση εθνικών προτεραιοτήτων, ενημέρωση της ελληνικής κοινής γνώμης στο εσωτερικό και το εξωτερικό της χώρας, άνοδο του φρονήματος και αξιοποίηση των συμμαχιών μας στην λογική του «δούναι και λαβείν».

15 – Μαΐου – 2024

The Prussian military theorist Carl von Clausewitz captures the notion that when diplomacy and peaceful means fail, force or war becomes a tool to achieve political objectives and impose will on an adversary.
In what rate can somebody be considered ready to react effectively in such a threatening status?

Το “καλό κλίμα” και άλλα παραμύθια

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ
Επιτίμου Διοικητού ΣΝΔ
Αντιπροέδρου ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Ο πρέσβης των ΗΠΑ Κος Τσουνής, από το οικονομικό forum των Δελφών επεσήμανε τις άριστες σχέσεις ΗΠΑ και Ελλάδος, την διμερή αμυντική συνεργασία, την απόκτηση των αεροσκαφών (Α/Φ) F-35 καθώς και την πρόθεση να εκσυγχρονισθούν οι ελληνικές ΕΔ (με το αζημίωτο), λόγω του σημαντικού ρόλου της χώρας στο ΝΑΤΟ. Ως προς την απόκτηση F-16 VIPER από την Τουρκία μας καθησύχασε λέγοντας ότι αμφότερες οι χώρες έχουν τα Α/Φ αυτά εδώ και δεκαετίες (λησμόνησε προφανώς την μεγάλη διαφορά μεταξύ των κατεχομένων Α/Φ F-16 και των F-16 VIPER...). Δήλωσε τέλος ότι ενθαρρύνει το καλό και βελτιωμένο κλίμα μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας για την διασφάλιση ειρήνης και σταθερότητας στην περιοχή.

Παλαιότερα ο Αμερικανός πρέσβης δήλωνε ότι προέχει η ειρηνική συνύπαρξη και ότι οι προκλήσεις των σχέσεων Ελλάδος - Τουρκίας είναι επιλύσιμες. Μπορεί, είχε τονίσει, από την μία να έχουμε υπερπητήσεις αλλά από την άλλη κανείς δεν έχει το αλάθητο... Η άποψη αυτή πρέπει να συνδυασθεί με τις πρόσφατες διαβεβαιώσεις της Κας Βικτώριας Νούλαντ προς την Τουρκία ότι εάν επιλυθεί το θέμα των S-400 ο δρόμος ανοίγει για την απόκτηση από την Τουρκία Α/Φ F-35 καθώς και αμερικανικών αντιαεροπορικών συστημάτων. Κατά συνέπεια για τις ΗΠΑ προέχει η σταθερότητα στην περιοχή και η παραμονή της Τουρκίας στην Δύση. Σε επίπεδο αξιών, η εξίσωση θύτου και θύματος, βάσει του Διεθνούς Δικαίου, δεν έχει ιδιαίτερη βαρύτητα. Εξ άλλου άλλη η εισβολή στην Ουκρανία και άλλη στην Κύπρο.

Τα ανωτέρω δεν πρέπει να προκαλούν οργή ή να οδηγούν σε οπαδικά απλουστευτικά συμπεράσματα περί θεωριών συνομωσίας, ανθελλήνων και φιλελλήνων, περί καλού – κακού (ή άσπρου – μαύρου). Στο σκληρό και κυνικό διεθνές σύστημα κάθε κράτος θέτει σκοπούς και δράσεις βάσει των εθνικών του συμφερόντων. Αυτή την αλήθεια την φωνάζει ο Θουκυδίδης εδώ και χιλιάδες χρόνια αλλά οι απόγονοί του κωφεύουν.

Η Ελλάς έχει επιλέξει ορθώς να ενταχθεί στρατηγικά στην Δύση για σειρά λόγων που δεν θα αναλυθούν εδώ. Τα συμπερόντα των δυτικών συμμάχων εμπεριέχουν μεγάλες περιοχές επικαλύψεως με τα ημέτερα αλλά δεν ταυτίζονται. Η ιδεολογική ταύτιση, οι πιέσεις, οι εξαρτήσεις και η ιδιοτέλεια, ενδεχομένως οδηγούν στελέχη της διοικούσας ελίτ όχι απλώς στην σύγκλιση αλλά στην ταύτιση με τα συμφέροντα άλλων και στην λήθη της εθνικής αφετηρίας για την οποία έχουν ορκισθεί.

Οι «καλές σχέσεις» και το «καλό κλίμα» με την Τουρκία θυμίζουν βόα κουλουριασμένο γύρω από το ακινητοποιημένο θύμα του. Ο βόας στρέφεται προς τα έξω μειδιώντας και αφού αποδεικνύει διεθνώς τις καλές του σχέσεις με το σφικταγκαλιασμένο θύμα (που αντί να αντιδρά ανταλλάσσει ασπασμούς), απαιτεί να μπει στο κλαμπ των ισχυρών και να προμηθευτεί τα όπλα και τα αγαθά που του «στέρησαν και δικαιούται». Προηγούμενος ο βόας σφίγγει προειδοποιητικά το θύμα και του ψιθυρίζει διαρκώς ότι εάν επεκτείνει τα χωρικά του ύδατα, εάν δημιουργήσει θαλάσσια πάγκα, εάν δεν ανεχθεί την παράνομη αλιεία, εάν αντιδράσει στην γαλάζια πατρίδα, τον γαλάζιο ουρανό, τις γκρίζες ζώνες, το τουρκο-λιβυκό μνημόνιο, την αποστρατικοποίηση ή εάν τοποθετήσει όπλα και στρατό στην Κύπρο ή εάν ερευνήσει για υδρογονάνθρακες, θα εντείνει το σφίξιμο

μέχρι θανάτου και μετά θα το καταπιεί. Αντίθετα θα χαλαρώσει την αγκαλιά του εάν το θύμα εκχωρήσει το μισό Αιγαίο (εν καιρώ μετά των νήσων του), την μισή ΝΑ Μεσόγειο και την Κύπρο παραμένοντας αγκαλιασμένοι έως την επόμενη «λιγούρα».

Μέχρι στιγμής η στρατηγική του βόα επιτυγχάνει. Η διεθνής κοινότητα βλέπει αναθέρμανση των σχέσεων και μαζί της συμφωνεί και η εγχώρια ελίτ. Τα μεν μείζονα κόμματα της αντιπολιτεύσεως προεκλογικά μιλούσαν για «άσκοπη κούρσα εξοπλισμών» η δε κυβέρνηση μετά την ανακλαστική εξοπλιστική αντίδραση που προκάλεσε η κρίση του 2020, έχει χαλαρώσει τους εξοπλιστικούς ρυθμούς δίχως να εκμεταλλεύεται το κάθε δευτερόλεπτο για την ταχεία αποκατάσταση του συσχετισμού ισχύος που αυτή την στιγμή ευνοεί τον βόα με δυσοίωνες μάλιστα προοπτικές. Πολλές ξένες και εγχώριες φωνές παρακινούν το θύμα «να τα βρει» με τον θύτη, η δε Κύπρος αν και το κέντρο βάρους των σχέσεων παραμελείται από το θύμα που ψάχνει για μία πάσει θυσία έναρξη συνομιλιών, δίχως «κόκκινες γραμμές» και προφανώς όχι στην βάση της παράνομης εισβολής και κατοχής.

Δυστυχώς το εθνικό φρόνημα δεν διατάσσεται ούτε νομοθετείται. Καλλιεργείται (πέραν της οικογένειας) με ευθύνη και μακροχρόνια επένδυση της συντεταγμένης πολιτείας. Η αντίσταση του θύματος αποτελεί πρωτίστως νοητική διαδικασία που οπλίζει την βούληση με ότι απαιτείται για την αποτίναξη του θανάσιμου εναγκαλισμού του όφους. Δυστυχώς ο διεθνισμός, ο δικαιοματισμός, ο κοσμοπολιτισμός, ο φεμινισμός κ.λπ., παραλύουν την συλλογική συνείδηση, μειώνουν το εθνικό φρόνημα και προωθούν το άτομο και το «εγώ» έναντι του έθνους και του «εμείς». Το Υπουργείο παιδείας φροντίζει διαχρονικά προς τούτο δίχως μάλιστα να ελέγχει εάν και τα αντίστοιχα Υπουργεία ομόρων κρατών πράττουν το ίδιο. Εάν τα παιδιά δεν διδάσκονται ποιήματα για τον Παλληκαριδή, τον Αυξεντίου και την ΕΟΚΑ, γιατί να δακρύζουν και να διαδηλώνουν για την «μακράν κειμένη» Κύπρο;

Το Ισραήλ αποτελεί παράδειγμα αφού με την προβλεπτικότητα, την οργάνωση και την εμμονή του όχι μόνο δεν αγκαλιάζεται με τους επιδόξους βιαστές του αλλά έχει την απαιτούμενη στρατιωτική ισχύ και υποδομή είτε για ισότιμες συνομιλίες είτε για αποτελεσματική στρατιωτική σύγκρουση διάρκειας σε πολλά μέτωπα.

Ο χρόνος δρα υπέρ ή εναντίον, ανάλογα με την βούληση προς εκμετάλλευση αυτού. Εάν στα προαναφερθέντα προστεθεί η διαρκής επιδεινούμενη υγεία του θύματος λόγω δημογραφικού (που η πολιτική αδιαφορία έχει γιγαντώσει) και λόγω αλλοιώσεως πληθυσμού με «ελληνοποιησεις» μη αφομοιώσιμων μεταναστών (τις συνιστούν ενθέρμους οι σύμμαχοί μας και τις υλοποιούν με ενθουσιασμό και ζήλο Υπουργοί μας), τότε ο εναγκαλισμός του βόα θα αποτελέσει εθιστικό μονόδρομο και στάση ζωής. Το μήνυμα προς τους εθισμένους είναι ότι η επιλογή αυτή (κατευνασμός) δεν θα τους γλιτώσει τελικά από το θανάσιμο σφίξιμο και την κατάποσή τους σε χρόνο που θα κριθεί από τον βόα.

14 – Απριλίου – 2024

"In international relations, the stronger has to make concessions to the weaker."
Ludwig von Mises
OK, Mr Ludwig name a stronger one that follows your advice.
we the bewildered weakers

Για τις δηλώσεις ηγετών της Βορείου Μακεδονίας

Η πανηγυρικά εκλεγμένη Πρόεδρος, Gordana Siljanovska-Davkova (VMRO), κατά τη διάρκεια της ορκωμοσίας της στο κοινοβούλιο (12 Μαΐου 2024), δεσμεύτηκε να “υπερασπιστεί την κυριαρχία, την εδαφική ακεραιότητα και την ανεξαρτησία της Μακεδονίας”, προκαλώντας την αντίδραση της Ελλάδος, της Βουλγαρίας, της ΕΕ, των ΗΠΑ, της Γαλλίας και Γερμανίας, με προειδοποιήσεις ως προς την ευρωπαϊκή πορεία της Β. Μακεδονίας. Στο πλαίσιο αυτό ο Πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης αφού χαρακτήρισε την κίνηση της νέας Προέδρου «παράνομη, ανεπίτρεπτη, προκλητική», δήλωσε ότι στον πυρήνα της Συμφωνίας των Πρεσπών είναι η ενιαία ονομασία για όλες τις χρήσεις στο εσωτερικό και το εξωτερικό (erga omnes), καθώς και ότι δεν έχει κυρώσει τα μνημόνια συνεργασίας διότι διέβλεψε ότι το VMRO θα κέρδιζε τις εκλογές. Η Βουλγαρία η οποία δεν αποδέχεται την ύπαρξη μακεδονικής εθνότητας και γλώσσας, υπενθύμισε επιπλέον τις προϋποθέσεις για διαπραγματεύσεις που εγκρίθηκαν από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο το 2022 (Συνταγματική αποδοχή εθνικής Βουλγαρικής μειονότητας).

Ο μέλλων Πρωθυπουργός Χρίστιαν Μιτσκόσκι (VMRO) δικαιολόγησε πλήρως την Πρόεδρο επισημαίνοντας ότι θεσμικά και νομικά θα τηρείται η Συνταγματική ονομασία αλλά αποτελεί δικαίωμά του πως θα αποκαλεί την χώρα δημοσίως και στα ΜΜΕ, προτρέποντας την Ελλάδα να προσφύγει στο Διεθνές Δικαστήριο.

Το Ελληνικό Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών (Ε.Ι.Σ.ΜΕ.) προβλέποντας τις «κακοτοπίες» εξέφρασε εγκαίρως τις απόψεις του με δελτία τύπου (Ιανουάριος 2018). Δυστυχώς η Συμφωνία των Πρεσπών εκτός από την εισοδο στο ΝΑΤΟ, δώρισε στους Σκοπιανούς «Μακεδονικό Έθνος», «Μακεδονική ιθαγένεια/υπηκοότητα» και «Μακεδονική γλώσσα» παρά το γεγονός ότι οι πολυετείς σχετικές διαπραγματεύσεις αφορούσαν το όνομα του νέου κράτους. Η τότε κυβέρνηση δεν τόλμησε να διενεργήσει δημοψήφισμα. Επιπλέον ουδέποτε διεκδικήθηκε η υπαρκτή εθνική μειονότητα τουλάχιστον 150.000 Ελλήνων. Η πραγματικότητα αυτή συντηρεί τον μύθο της «μακεδονικής ταυτότητας» σε έναν σκοπιανό πληθυσμό Σλάβων, Αλβανών, Ρομά και Τούρκων, ενώ τροφοδοτεί τις αναθεωρητικές φιλοδοξίες του. Ως μοναδική κρατική οντότητα με το όνομα αυτό, δύναται να μονοπωλήσει τους όρους «Μακεδονικός» «Μακεδόνας» παγκοσμίως (κατοχύρωση κωδικών MK, MKD), διαγράφοντας Ιστορία 3000 ετών, όταν 2.5 εκατομμύρια Ελλήνων διστάζουν να αποκαλούνται Μακεδόνες για να μην θεωρούνται Σκοπιανοί. Στην γειτονική χώρα ο «Μακεδονισμός» και ο «Αλτρωτισμός» παραμένουν ολοζώντανα.

Η διαχρονική έλλειψη Εθνικής Στρατηγικής, και αποφασιστικής εφαρμογής της οδηγεί σε κυβερνητική αδράνεια, ασυνέχεια και ευχερή συμμόρφωση σε ξένες πιέσεις. Ο Τίτο «έστησε» κυριολεκτικά ένα ανύπαρκτο έθνος στα μέσα της δεκαετίας του 1940 άνευ ελληνικής αντιδράσεως. Οι εξελίξεις στην γειτονική χώρα δεν θα πρέπει να αιφνιδιάζουν. Από την επομένη της υπογραφής της εθνικά επιζήμιας Συμφωνίας των Πρεσπών αυτή παραβιάζεται πολλαπλώς από τα Σκόπια με διεθνή αλλά και ελληνική ανοχή. Κατάλογοι παραβιάσεων πλαισιωμένοι από αρχειακό και φωτογραφικό υλικό παραδίδονται τακτικά στην κυβέρνηση από οργανώσεις που ανησυχούν. Παράλληλα οι προκλήσεις των Σκοπίων σε επίπεδο ηγεσίας και κοινωνίας είναι διαρκείς, ενώ ο διεθνής παράγων μεθοδεύει την ταχεία ένταξη των Δυτικών Βαλκανίων στην ΕΕ.

Η ανοδος του εθνικιστικού VMRO στην εξουσία εισάγει το όλο θέμα σε νέα φάση. Είναι δύσκολο η νέα κυβέρνηση να εφαρμόσει άμεσα και αποκλειστικά το όνομα «Δημοκρατία της Μακεδονίας» λόγω προφανών επιπτώσεων. Είναι ενδεχόμενο, εν τούτοις, να χρησιμοποιεί το συνταγματικό όνομα της χώρας στα επίσημα έγγραφα και τις θεσμικές συναντήσεις, αλλά ταυτόχρονα να αναφέρεται με το όρο Μακεδονία σε καθημερινή χρήση.

Παρά τα υπαρκτά θετικά σημεία της εξωτερικής μας πολιτικής, η Ιστορία εμφανίζει αρκετές περιπτώσεις ασυνέχειας, αδράνειας, απώλειας ευκαιριών και διολισθήσεως από πάγιες εθνικές θέσεις κατόπιν έξωθεν πιέσεων. Ο Έλληνας πολίτης ανησυχεί δικαιολογημένα. Για την Ελλάδα η παραβίαση της ονομασίας αποτελεί «κόκκινη γραμμή». Ακόμη και τώρα θα πρέπει να εξετασθεί η ανάληψη σειράς μέτρων, όπως τα εξής:

- Συντονισμός Ελλάδος και Βουλγαρίας στα σημεία συγκλίσεως. Η πρόθεση ελληνικού βέτο (ή έστω της απορρίψεως των ενταξιακών κεφαλαίων), θα πρέπει να γίνει σαφής και αδιαπραγμάτευτη προς κάθε κατεύθυνση.
- Η Ελλάς να παραμένει παρακολουθεί συστηματικά κάθε παραβίαση της Συνθήκης και να ενημερώνει σε τακτά χρονικά διαστήματα (π.χ. ανά δίμηνο) τα διεθνή φόρα, τις συμμαχίες και την ελληνική κοινή γνώμη.
- Να μεθοδευθεί η ανάδειξη υπάρξεως ελληνικής μειονότητας στα Σκόπια.
- Να καταγγελθεί η χρήση του όρου «Μακεδονία», λόγω παραβιάσεως ουσιώδους όρου, σύμφωνα με την Συνθήκη της Βιέννης, περί Δικαίου Διεθνών Συμβάσεων, του 1969.
- Απαίτηση λήψεως μέτρων στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ κατά των Σκοπίων, για κάθε ουσιώδη παραβίαση ή καθυστέρηση εφαρμογής της Συμφωνίας των Πρεσπών.
- Κατάρτιση καταλόγου εθνικών μέτρων κατά της γειτονικής χώρας, προειδοποίηση επ’ αυτών και ετοιμότητα εφαρμογής τους κατά δέσμες αναλόγως της πολιτικής και συμπεριφοράς των Σκοπίων.
- Μη κύρωση των μνημονίων συνεργασίας (αστυνόμευση FIR Σκοπίων, ένταξη στην ΕΕ, οικονομική συνεργασία), μέχρι νεωτέρας.
- Γνωστού όντος ότι οι Διεθνείς Συμφωνίες δημιουργούν διεθνείς υποχρεώσεις, να εξετασθούν οι όροι, οι προϋποθέσεις και οι τρόποι πιθανής καταγγελίας της Συμφωνίας των Πρεσπών, προκειμένου να ελαχιστοποιηθούν οι δυσμενείς επιπτώσεις.
- Να ενισχυθεί η αντικειμενική εκπαιδευτική ύλη στα ελληνικά σχολεία σχετικά με την Μακεδονία από την αρχαιότητα έως σήμερα.

Η Ιστορία ηλιετηρίδων και ο πολιτισμός ενός έθνους δεν είναι δυνατόν να αλλοιώνονται σκανδαλωδώς από περιστασιακές συγκυρίες, ανεπαρκείς ηγεσίες και διεθνείς πιέσεις. Το όνομα «Μακεδονία» διασύρεται και η Ελλάς θα πρέπει να εκτιμά την κατάσταση περισσότερο μακροσκοπικά και οραματικά, παρά μικροσκοπικά και γραφειοκρατικά.

Ο Γενικός Γραμματέας

Αντιπέραρχος ε.α. Κατσαρός Παναγιώτης

Ο Πρόεδρος

Αντιστράτηγος ε.α. Μπαλτζώης Ιωάννης

Πίστις φθίνουσα

Δοκίμιον

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Η πίστις είναι μία σύνθετη και πολυδιάστατη έννοια, η οποία κατανοείται και ερμηνεύεται ποικιλοτρόπως και κυρίως σε συνάρτηση με μία πολιτιστική, θρησκευτική και φιλοσοφική προοπτική. Κατά βάσιν η πίστις συμπλέκει την εμπιστοσύνη με μία ασπαστή πηγή εμπνεύσεων. Συζευγνύει μία ιδέα, υπερβαίνουσα τα αισθητά με κάτι το αδιανόητον να εξεικονισθεί να αναπαρασταθεί. Είναι αυτό το μη ορατό, το άγνωστο, το αναπόδεικτο. Η πίστις σαν έννοια ασφαλώς και επιδέχεται πολλών μορφών διατυπώσεις ορισμών. Και ιδίως λόγω της υπεραισθητής της σημασιολογίας έχει αυτονοήτως πολλές τερμινολογικές διατυπώσεις. Ακόμη και ανάμεσα σε δύο πρόσωπα, που προσπαθούν να περιγράψουν το ίδιο πράγμα, τελικά δεν λένε το ίδιο πράγμα, όπως το είχε εξελέξει ο Publius Terentius Afer (Duo, si idem dicunt non est idem). Και το εξηγεί υπογραμμίζοντας την ιδέα, ότι ένα γενικό πλαίσιο με τα συμφραζόμενά του, με το ήθος του και ίσως μία πρόθεση υποκρύπτουσα κάποια λεκτική κατάθεση μπορεί να αλλοιώσει ένα νόημα. Κάπως έτσι, στην εποχή που ζούμε, έχει ενεθεί στον εγκέφαλο των ανθρώπων το βαθιονόητο, το περιεκτικό και το πολυσήμαντο των απόψεων αμφισήμων ταυτοτήτων, περί το δέον ή μη πιστεύειν. Εστιάζοντας το ενδιαφέρον μας εις την θρησκευτικήν πίστιν, μάλλον πρέπει να ακολουθήσουμε την σημειωτική των πραγμάτων, ώστε η όποια πνευματική διεργασία στην μελέτη σκοπεύουσα σε παντοία κατανόηση, στο τέλος να μας αποδώσει μία ικανοποιητική απαντητική εικόνα στις διερωτήσεις μας.

Η πίστις λογικά είναι μία βαθιά ριζωμένη και με απόλυτη βεβαιότητα αφοσίωση σε μία θρησκευτική ιδέα ή σε οικείες πνευματικές αρχές, χωρίς απαιτήσεις αναζητήσεως εμπειρικών ενδείξεων ή λογικών αποδείξεων, στηριζουσών την αφοσίωσιν αυτή. Μία αφοσίωση, όπως εκείνη των παλαιότερων εποχών οσημέραι έχει ατονήσει. Ιδίως στον Δυτικόν κόσμον. Η θρησκευτική πίστις έχει πλέον μετατεθεί εις την χορείαν της ψυχοπνευματικής αμεθεξίας. Αυτή η εξάτμιση της πίστεως κατά το μάλλον οφείλεται στο γεγονός της προσεγγίσεως της θρησκευτικής ιδέας από διαφορετικές οπτικές γωνίες. Ήγουν, με την πρόελασιν των επιστημών, οι άνθρωποι συναντώνται με την κατηγορηματικότητα κάποιων πρότερον ανεξηγήτων φαινομένων, με «λογικότητα» πλέον. Μία ρασιοναλιστική συγκατάθεση, καθοριζόμενη από την κλίμακα των επιστημονικών παραδοχών, των οποίων τα θεωρήματα ανάγονται σε αξιώματα. Ωστόσο υπάρχουν και κάποιες αναιρούσες ρήσεις, έχουσες και την αναλογούσα στην υπόθεση βαρύτητα. Λέγει ο φιλόσοφος Gottfried Wilhelm Leibniz (1646-17160) "...

λίγη επιστήμη απομακρύνει από τον Θεό. Πολλή επιστήμη επαναφέρει στον Θεό". Ο Einstein είναι κατηγορηματικός απέναντι στην επιστήμη λέγοντας, ότι "...η επιστήμη δεν μπορεί να εξηγήσει ούτε κάτι τόσο απλό, όπως η σκέψη".

Η θρησκευτική πίστη έχει δεχθεί τον πόλεμο από της εμφανίσεώς της μέχρι και σήμερα από διάφορα συστήματα αθεΐας, όπως των «διωκτών» των θρησκευομένων, του επιστημονικού διαφωτισμού, του αθέου ουμανισμού, του διαλεκτικού υλισμού, του μαρξισμού κ.α. Ωστόσο αυτή η πίστις εξακολουθεί υφισταμένη πλην τετρωμένη.

Εκτός των φανατικών αμφισβητιών της Χριστιανικής θρησκείας, όλοι οι υπόλοιποι γνωρίζουν, ότι η θρησκεία και η πίστις σ'αυτή, κατά την ιστορική διαδρομή της Ελλάδος, συμμετείχε στις βαθιές αρχετυπικές δομές του έθνους, μεταφέροντας αυτή την αφηρημένη πραγματικότητα στον αντικειμενικό και ορθολογικό ειρμό των υπερτάτων εννοιών. Απετέλεσε το σύμβολον και τον απαράμιλλο συντελεστή της επιβιώσεως της ελληνικής φυλής από τις πολυερείς απειλές και τους θνητούς αθεϊστικούς μύθους. Αυτή η σήμερον σημειούμενη θρησκευτική αδιαφορία αναμένεται να έχει ένα κόστος, το οποίον, ως φαίνεται, δείχνει απρόσιτο στην νοητική κατανόηση, αλλ' όμως και σύμφωνα με την κοινή λογική αποτελεί ένα πένθιμο δεδομένον. Ας αναζητηθούν λοιπόν τα αίτια για την φθίση της πίστεως και ας αναλογισθούν οι πολιτικοί ταγού το μέγεθος της ευθύνης των απέναντι στο δοκιμαζόμενον στην εποχή μας τρίπτυχον «Πατρίς, Θρησκεία, Οικογένεια».

Το τι θα συμβεί θα το καταλάβουμε ακολουθώντας τον εξής απλόν συλλογισμόν. Φθίνουμε θρησκευτικά λόγω αδιαφορίας. Φθίνουμε δημογραφικά λόγω υπογεννητικότητας. Φθίνουμε εθνικά λόγω ελλείψεως ενός ισχυρού εθνικού φρονήματος. Απέναντί μας ευρίσκεται ένας όγκος παρανόμων εισβολέων μουσουλμάνων, σφριγηλών τῆ ισλαμικῆ πίστει, πολυτόκων, και πληθυνομένων εν τῆ ομοδοξία των και σταδιακά αντικαθιστώντων τον Χριστιανικόν πληθυσμόν της Ελλάδος. Όταν στο εγγύς μέλλον οι μουσουλμάνοι θα καταστούν πλειοψηφία στον ελληνικόν χώρον -εάν δεν αλλάξει η υφισταμένη μας κοσμοθεωρία- θα επιβάλλουν το Ισλάμ σαν επίσημο θρησκεία του μεταλλαχθέντος αυτού πληθυσμιακού μορφώματος. Και τότε όλοι ανεξαιρέτως -εκόντες άκοντες- με την δαμόκλειον σπάθην πάνω από τον αυχένα τους, αναγκαστικά θα ασπαστούν το Ισλάμ.

Και το ερώτημα πλανάται στην συνείδηση του καθενός. Θέλουμε να παραμείνουμε Έλληνες Χριστιανοί ή δούλοι ξένων και μισαλλοδόξων;

Το αβάσταχτο δράμα της Τσιγδέμ!

Του κ. Θάνου Τζήμερου

"Απαγορεύεται να είσαι Τούρκος στη Δυτική Θράκη και στην Ελλάδα". Τη δήλωση έκανε στο κρατικό πρακτορείο ειδήσεων Anadolu της Τουρκίας, τον Μάρτιο, η πρόεδρος του Κόμματος Ισότητας Ειρήνης και Φιλίας της Θράκης (ΚΙΕΦ), Τσιγδέμ Ασάφογλου. Και προσέθεσε: "Δεν μπορείτε να ιδρύσετε κανένα σωματείο, ίδρυμα ή οργανισμό που να περιλαμβάνει τη λέξη Τούρκος. Ως Τούρκοι της Δυτικής Θράκης, όποτε εκφράζουμε την ταυτότητά μας και λέμε ότι είμαστε Τούρκοι και η μειονότητα που ζει στη Δυτική Θράκη είναι τουρκική, δυστυχώς, το ελληνικό κράτος μας χαρακτηρίζει ως στοιχεία που απειλούν την εθνική ασφάλεια". Και για όποιον δεν κατάλαβε, η προεκλογική αφίσα του κόμματος το ξεκαθαρίζει: "Οι Τούρκοι ψηφίζουν Τούρκους". Το ΚΙΕΦ είναι το ισλαμικό κόμμα που είχε ιδρύσει ο πράκτορας του τουρκικού βαθέος κράτους, Αχμέτ Σαδίκ. Στις προηγούμενες ευρωεκλογές ήταν πρώτο στην Ξάνθη με 25,05%, (με δεύτερη τη ΝΔ με 24,43%) και στη Ροδόπη με 38,01% (ΝΔ:18,32%).

Απορώ πώς στην εποχή της θεοποίησης του αυτοπροσδιορισμού, κανένας δεν συγκινείται με το δράμα της Τσιγδέμ. Αισθάνεσαι Τουρκάλα, κοπέλα μου; Τιμή σου και καμάρι σου! Σε απαλλάσσουμε αμέσως από την ελληνική υπηκοότητα, την οποία φέρεις βαρέως, και τράβα να πολιτευθείς στην Τουρκία. Απαλλάσσουμε και όλους όσοι ισχυρίζονται το ίδιο με σένα, με πρώτους – πρώτους τους υποψήφιους του ΚΙΕΦ για την Ευρωβουλή. Τι δουλειά έχουν οι Τούρκοι στην Ευρωβουλή; Στην Ελλάδα θα βρίσκεστε, αν θέλετε και κυρίως αν θέλουμε, ως αλλοδαποί παρεπιδημούντες. Κι εμείς θα αποφασίσουμε πόσο θα σας φιλοξενήσουμε και με ποιους όρους. Υπ' αυτή και μόνο την ιδιότητα, ιδρύστε όποιο σωματείο θέλετε. Για τη μελέτη της τουρκικής μουσικής, ας πούμε. Ή για την διάδοση του χουνκιάρ μπεγιεντί και του κιουνεφέ. Όχι όμως για να παροτρύνετε τους Τούρκους να ψηφίζουν Τούρκους, στην Ελλάδα. Στην Τουρκία, ναι!

Αν κάποιος θεωρεί αυτή την οπτική "εκτός νομικού πλαισίου", ίσως δεν έχει υπόψη τα άρθρα 31 - 36 της συνθήκης της Λωζάνης που αναφέρονται στην ιθαγένεια. (Σήμερα ο όρος, νομικώς, ταυτίζεται με την υπηκοότητα, ενώ δεν θα έπρεπε, αλλά αυτό είναι μια άλλη συζήτηση.) Σ' αυτά τα άρθρα διευθετείται, πολύ λογικά, το πρόβλημα που προέκυψε όταν, με τις αλλαγές των συνόρων, πληθυσμοί που αισθανόντουσαν ότι ανήκαν στην Α εθνικότητα κατοικούσαν σε περιοχή που περιερχόταν στη Β κρατική επικράτεια. Η Συνθήκη έλεγε ότι αυτομάτως γίνονται υπήκοοι του Β κράτους, εκτός αν δεν θέλουν! Και έδωσε περιθώριο δύο ετών, έτσι ώστε οι πολίτες αυτής της κατηγορίας να αποφασίσουν ποια ιθαγένεια θέλουν. Αν ήθελαν την τουρκική, θα έπρεπε να μαζέψουν τα μπουγαλάκια τους και να εγκατασταθούν στην Τουρκία. Διατηρούσαν ακέραια την ακίνητη περιουσία τους στη χώρα από την οποία έφευγαν, αλλά δεν μπορούσε η οικογένειά τους να μένει πια εκεί. Λέει δηλαδή η Συνθήκη σε απλά νεοελληνικά: και Έλληνας υπήκοος και υποψήφιος για το Ευρωκοινοβούλιο και Τούρκος μαζί, δεν γίνεται!

Όμως, σήμερα, τη δυνατότητα να αποποιηθεί κάποιος την ελληνική ιθαγένεια, ο νόμος δεν την παρέχει σε οποιονδήποτε! Είναι εντελώς παράλογο, διότι ενώ σου αναγνωρίζει το δι-

καίωμα να αυτοπροσδιορίζεσαι, δύο μέτρα άντρας, ως γυναίκα κολυμβήτρια, δεν σου επιτρέπει την πιο απλή... φυλομετάβαση: από τη φυλή των Ελλήνων, στην οποία χωρίς να το θες συμπεριλαμβάνεσαι, στη φυλή της καρδιάς σου. Τούρκος; Τούρκος! Ινουίτ; Ινουίτ! Θα πρέπει να είσαι μόνιμος κάτοικος εξωτερικού, να μην διατηρείς οικογενειακούς δεσμούς με την Ελλάδα, να μην έχεις περιουσία στην Ελλάδα, και να έχεις και δεύτερη ιθαγένεια, ώστε η αποδοχή του αιτήματος αποποίησης της ελληνικής ιθαγένειας να μην σε οδηγεί σε κατάσταση ανιθαγένειας. Και εφόσον ισχύουν όλα αυτά θα πρέπει, σε αίτηση που θα υποβάλεις να εξηγήσεις τους λόγους για τους οποίους θες να αποποιηθείς την ελληνική ιθαγένεια. Η αίτηση θα κατατεθεί στο ΥΠΕΣ, που θα αποφασίσει τελικά. Αλλιώς, θα είσαι Έλληνας με το ζόρι!

Είναι απολύτως παράλογο και ανελεύθερο! Θα έπρεπε να αρκεί μία δήλωση: "Δεν θέλω να έχω πλέον την ελληνική ιθαγένεια". Το "γιατί" είναι θέμα του καθενός. Θα την έστειλε διαδικτυακά σε μια διεύθυνση του ΥΠΕΣ και η απάντηση αποδοχής του αιτήματος και αφαίρεσης της ιθαγένειας θα ερχόταν αυτόματα σε δευτερόλεπτα. "Δεν θέλετε να είστε Έλληνας; Δεν μπορούμε να σας υποχρεώσουμε να είστε. Καλή σας τύχη!" Αν δεν έχεις άλλη ιθαγένεια και αυτό σου δημιουργήσει προβλήματα, είναι δικό σου πρόβλημα, όχι της Ελλάδας! Η τροποποίηση αυτής της ηλίθιας διάταξης, με μια προσθήκη που θα έδινε τη δυνατότητα στο ελληνικό κράτος να αφαιρεί την ιθαγένεια/υπηκοότητα από όποιον δηλώνει δημοσίως ότι δεν είναι Έλληνας, θα ήταν εργαλείο ελέγχου των επεκτατικών βλέψεων της Τουρκίας στη Θράκη και όχι μόνο.

Διότι αυτός είναι ο σκοπός του ΚΙΕΦ. Δεν έχει καμμία πιθανότητα να μπει στην Ευρωβουλή καθώς, ακόμα κι αν ψηφίσουν υπέρ του και τα νεογέννητα μουσουλμανάκια, δεν πρόκειται να ξεπεράσει το όριο του 3%. (Προς το παρόν. Σε μερικά χρόνια, όταν αλλάξουν οι δημογραφικοί συσχετισμοί και με την αθρόα εισβολή λαθρομεταναστών, θα ξεπεράσει και το 10%.) Άρα, γιατί κατεβαίνει; Για να καταγράψει δυνάμεις. Για να ξεσηκώσει τους μουσουλμάνους της Ρόδου και της Κω. Για να συσπειρώσει τους μουσουλμάνους μετανάστες που έχουν αποκτήσει ελληνική υπηκοότητα και ψηφίζουν. Για να επιβεβαιώσει, πολύ πονηρά, τον ισχυρισμό του Ερντογάν ότι οι μουσουλμάνοι της Θράκης είναι Τούρκοι. Θα δείχνει η Τσιγδέμ τις ψήφους και θα λέει: αφού τόσες χιλιάδες άνθρωποι ανταποκρίθηκαν στην προτροπή μας "οι Τούρκοι να ψηφίσουν Τούρκους" ποια άλλη απόδειξη θέλετε για το πώς αυτοπροσδιορίζονται; Και για να έχει το ΚΙΕΦ δυνατό χαρτί για να "νηλάρει" με τα κόμματα εξουσίας στις εθνικές εκλογές: τι μας δίνετε για να σας ψηφίσουμε και ποιους δικούς μας θα βάλετε στα ψηφοδέλτιά σας;

Στα 42 ονόματα του ψηφοδελτίου του ΚΙΕΦ ανάμεσα στους Αλή, τους Χασάν και τους Χουσεΐν, υπάρχει και ένα ελληνικό: Ευγενία Νατσουλίδου του Ευάγγελου. Είναι η εκπρόσωπος μιας άλλης δήθεν "μειονότητας": των δίγλωσσων της Μακεδονίας που αυταποκαλούνται Σλαβομακεδόνες. Ετσι, το ΚΙΕΦ αποκτάει μια ευρύτερη ταυτότητα: του εκπροσώπου των "μειονοτικών πληθυσμών" σε όλη την Ελλάδα, όχι μόνο στη Θράκη.

Να το κουβεντιάσουμε λίγο περισσότερο αυτό, διότι έχουμε συνηθίσει στη χρήση του όρου "μειονότητα", ο οποίος πάσχει και σε σημασιολογικό και σε νομικό επίπεδο. Τι σημαίνει "μειονότητα"; Ένα σύνολο πληθυσμού αποτελείται από πολλές μειονότητες. Με κριτήριο το ύψος, το βάρος, την ηλικία, το χρώμα των μαλλιών, των ματιών, του δέρματος, την καταγωγή, τη διαμονή, τις προτιμήσεις, τις συνήθειες, την κουλτούρα, τη γλώσσα, τη θρησκεία, τη μόρφωση, τις φιλοσοφικές αντιλήψεις, τις ερωτικές προτιμήσεις και με όσα κριτήρια μπορείτε να φανταστείτε, όλοι ανήκουμε σε μειονότητες. Και λοιπόν; Ναι, αλλά οι περισσότεροι μουσουλμάνοι αναλογικά με τον γενικό πληθυσμό ζουν στη Θράκη. Και λοιπόν; Και στη Σύρο ζουν οι περισσότεροι καθολικοί. Συζητήσαμε ποτέ για τα δικαιώματα της καθολικής μειονότητας; Υπάρχει κάτι που το δικαιούνται οι υπόλοιποι κάτοικοι της χώρας, αλλά αυτοί όχι; Η θρησκευτική μειονότητα είναι απομεινάρι της διοικητικής οργάνωσης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας σε "μιλέτ" δηλαδή σε αυτοδιοικούμενες εθνικοθρησκευτικές κοινότητες στις οποίες ο θρησκευτικός ηγέτης ήταν ταυτόχρονα πολιτικός ηγέτης και δικαστής. Όμως, στον 21ο αιώνα, που κανένας δεν αμφισβητεί την κοσμικότητα και την ανεξθρησκεία του δυτικού κράτους, τι νόημα έχει να υπάρχουν ειδικοί νόμοι για μια θρησκευτική μειονότητα; Όσες φορές εμφανίστηκε η έννοια "μειονότητα" σε διεθνή νομικά κείμενα, ψηφίσματα ή διακηρύξεις, ήταν για να εξασφαλισθεί ότι τα άτομα που ανήκουν σ' αυτή, θα έχουν τα ΙΔΙΑ δικαιώματα με τους άλλους πολίτες, όχι περισσότερα ή διαφορετικά.

Όμως οι μουσουλμάνοι της Θράκης έχουν ήδη πολύ περισσότερα, ειδικά στην Εκπαίδευση, εις βάρος των μη μουσουλμάνων. Εισάγονται με ποσόστωση 0,5% στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Μάλιστα, με πρόσφατο νόμο, η Κεραμέως κατάργησε τη βάση, μόνο, για τους μουσουλμάνους υποψηφίους. Γιατί; Διότι δεν έχουν, λέει, τις ίδιες ευκαιρίες με τους υπόλοιπους μαθητές. Γιατί δεν τις έχουν; Διότι δεν κατέχουν καλά τα Ελληνικά. Γιατί δεν τα κατέχουν; Διότι στα μειονοτικά σχολεία διδάσκεται ως κύρια γλώσσα η τουρκική. Γιατί διδάσκεται; Διότι η Τουρκία κατάφερε με τις μορφωτικές συμφωνίες του 1951 και 1968 να καθιερώσει την τουρκική γλώσσα ως μόνη μειονοτική γλώσσα εκπαίδευσης, παρά το ότι η γλώσσα των Πομάκων ή των Αθίγγανων (που αποτελούν μαζί με τους Τουρκογενείς τις άλλες δύο μουσουλμανικές κοινότητες) δεν έχει καμία σχέση με την τουρκική. Έτσι, η θρησκευτική ταυτότητα γίνεται εθνική και η Θράκη οδηγείται σε κοσσοβοποίηση. Αλλά εγώ ρωτάω: με ποια λογική τον 21ο αιώνα, στον δυτικό κόσμο, η θρησκεία θα πρέπει να καθορίζει τη συνολική εκπαίδευση ενός ανθρώπου; Γιατί πρέπει να υπάρχουν "μειονοτικά σχολεία" και μάλιστα με δυνατότητα οικονομικής και εκπαιδευτικής αυτονομίας;

Στην Ελλάδα μιλάμε Ελληνικά και ο Έλληνας φορολογούμενος προσφέρει σε κάθε μαθητή, ανεξαρτήτως του θρησκευόμενου των γονέων του, την ευκαιρία να μάθει ακόμα μία "διεθνή" γλώσσα, κυρίως Αγγλικά, εντός εκπαιδευτικού συστήματος. Ανθες να μάθεις, πέρα από αυτές τις δύο, Τουρκικά, Σουαχίλι, Ουρντού ή Γραμμική Β' θα το κάνεις με δική σου πρωτοβουλία και δικά σου έξοδα. Ο Έλληνας φορολογούμενος πληρώνει για τους ιεροδιδασκάλους των μειονοτικών σχολείων που εκπαιδεύουν τους μαθητές στα υψηλά νοήματα του Κορανίου. Γιατί; Πληρώνονται οι καθηγητές της Ορθοδοξίας από το Δημόσιο; Όλος αυτός ο ρατσισμός εις βάρος των μη μουσουλμάνων αποκαλείται κατ' ευφημισμόν "μέτρα θετικής διάκρισης" τα οποία, αντί

να λύνουν, επιτείνουν το πρόβλημα. Από το 1995, που άρχισαν να εφαρμόζονται, πέρασαν σχεδόν 30 χρόνια. Κι αντί να προχωρήσει η ενσωμάτωση των μουσουλμάνων της Θράκης στον κορμό των πολιτών της χώρας, έχει τροφοδοτηθεί ένας πολυπλόκαμος αποσχιστικός μηχανισμός που έχει βάλει αμέτι-μουχαμέτι την τουρκοποίηση των μουσουλμάνων της Θράκης, ακόμα και των Πομάκων. Απόδειξη τα ποσοστά των ευρωεκλογών του 2019 που πήρε το ΚΙΕΦ στους δύο αμιγώς μουσουλμανικούς δήμους στη Ροδόπη. Στον τουρκόφωνο Δήμο Αρριανών σάρωσε με 84% και στον πομακόφωνο Δήμο Μύκης πήρε 66%. Αν υπήρχε διάθεση ενσωμάτωσης, σε έναν αιώνα μετά τη συνθήκη της Λωζάνης, κάτι θα είχε προχωρήσει, έτσι δεν είναι; Κάπως θα είχαν διαφοροποιηθεί τα κριτήρια των μουσουλμάνων, έτσι δεν είναι; Το ότι οι μουσουλμάνοι της Θράκης ψηφίζουν μονοκούκι το μουσουλμανικό κόμμα, δείχνει ότι το Ισλάμ δεν ενσωματώνεται, ενσωματώνει. Δεν απορροφάται, απορροφάει. Δείχνει επίσης ότι οι δημοκρατικοί θεσμοί λειτουργούν όταν δεν υπάρχει ένα άλλο ανταγωνιστικό νομοπολιτικό σύστημα να τους αντιμάχεται. Όταν υπάρχει, τα εργαλεία που προσφέρει η Δημοκρατία στρέφονται τελικά εναντίον της. Πώς την φαντάζονται την ενσωμάτωση όσοι βαυκαλίζονται από την ιδέα ότι περισσότερα προνόμια στη "μειονότητα" θα έχουν καλύτερο αποτέλεσμα; Ποια αποτελέσματα είχε η όλο και μεγαλύτερη χρήση της Τουρκικής γλώσσας, ακόμα και σε δημόσια έγγραφα, ακόμα και για τα παιδιά του νηπιαγωγείου; Αυτά: να εμφανίζεται ο Ερντογάν χάρτη της Τουρκίας στο προεκλογικό του σποτ στον οποίο περιλαμβάνονται η Δυτική Θράκη και τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου!

Το Ελληνικό κράτος πληρώνει επίσης τη μισθοδοσία των μουφτήδων. Γιατί; Η επίσημη απάντηση είναι πως όταν το κράτος διορίζει και μισθοδοτεί τους μουφτήδες, τους ελέγχει. Αμ, δε! Ελέγχει, ως έναν βαθμό, τους διορισμένους. Οι μουσουλμάνοι εκλέγουν τους δικούς τους, και, χρόνια τώρα, παρακολουθούμε το σήριαλ της διαμάχης των μεν με τους δε, οι οποίοι αποκαλούνται "ψευτομουφτήδες". Κανένας δεν θίγει την ουσία του προβλήματος: ο θεσμός του μουφτή είναι ασύμβατος με το δυτικό σύστημα δικαίου! Είναι κι αυτός ένα κατάλοιπο του ισλαμικού διοικητικού μηχανισμού, στον οποίο οι έννοιες της κρατικής και της θρησκευτικής εξουσίας συμπίπτουν. Ο μουφτής δεν είναι μόνο ο ερμηνευτής του Κορανίου αλλά έχει και δικαστικές αρμοδιότητες, εφαρμόζοντας το Ισλαμικό Δίκαιο, τη Σαρία, κυρίως σε οικογενειακά και κληρονομικά θέματα, το οποίο όμως διαφέρει από το Δίκαιο της χώρας μας. Αυτή η ασυμφωνία έχει προκαλέσει τεράστια νομικά προβλήματα. Πλήθος αντιφατικών αποφάσεων ακόμα και του Αρείου Πάγου και εκτεταμένη βιβλιογραφία & αρθρογραφία προσπαθούν ματαιώς να βρουν σημείο ισορροπίας, αποφεύγοντας όμως να θίξουν την ουσία: σε μια χώρα δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν παράλληλα νομικά συστήματα! Τελεία και παύλα! Αν θέλουν οι μουσουλμάνοι της Θράκης να εκλέξουν τον πνευματικό τους καθοδηγητή, είναι ελεύθεροι να το κάνουν. Δεν χρειάζεται να ασχοληθεί το κράτος με αυτό, όπως δεν ασχολείται με τους πνευματικούς ταγούς των Αντβεντιστών της 7ης Ημέρας. Αν όμως ο εκλεγμένος μουφτής ασκήσει δικαστικά καθήκοντα, θα πρέπει να συλληφθεί για αντιποίηση Αρχής. Τόσο απλά. Κι αν οι "θρησκευτικές" του απόψεις, περιλαμβάνουν και πολιτικές ερμηνείες για τη "μητέρα πατρίδα", θα πρέπει να χάσει την ελληνική υπηκοότητα και να τον στείλουμε πακέτο στη "μαμά" του. Τόσο ξεκάθαρα. Φανταστείτε κάθε θρησκευτική κοινότητα στην Ελλάδα να φτιάχνει τους δικούς της νόμους και να απαιτεί από

το κράτος όχι μόνο να τους σέβεται ως "μειονοτικό δικαίωμα" αλλά και να μισθοδοτεί τον θρησκευτικοδικαστικό της λειτουργό ως δημόσιο υπάλληλο!

Η παράνοια των δύο νομικών συστημάτων ξεκινάει από τη Συνθήκη των Αθηνών (1913) μεταξύ της Ελλάδας και της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Οι διατάξεις της (άρθρο 11) προέβλεπαν την αυτονομία των μουσουλμανικών κοινοτήτων στην Ελλάδα και την εκλογή των μουφτήδων από τους μουσουλμάνους της περιφέρειάς τους. Είχε μια πρακτική λογική αυτό, διότι το ελληνικό κράτος μόλις είχε διπλασιάσει την έκτασή του, στα νέα εδάφη ζούσαν χιλιάδες μουσουλμάνοι και επειδή ήταν ανέφικτο σε μια μέρα να επεκταθούν οι διοικητικές δομές της "Παλαιάς Ελλάδας" και στη Νέα, προτιμήθηκε η - αυτονόητα πρόσκαιρη - διατήρηση των υπαρχουσών. Καθυσύχαζε και τους μουσουλμανικούς πληθυσμούς ότι δεν θα άλλαζαν οι συνθήκες της ζωής τους, εξασφάλιζε κοινωνική ειρήνη και έδινε χρόνο στη χώρα να επεκτείνει την οργάνωσή της στην Ήπειρο, τη Μακεδονία και τη Θράκη. Όμως ο Κεμάλ (Νομοθετικό Διάταγμα 308/1-2 Νοεμβρίου 1922) κατήργησε τον θεσμό των μιλέτ από τις κρατικές δομές αλλά και από την ιδεολογική ταυτότητα της νεοσύστατης τότε Τουρκικής Δημοκρατίας, ΠΡΙΝ από τη Συνθήκη της Λωζάννης (24-7-1923). Είναι εξωφρενικό, σήμερα, ένας θεσμός που έχει καταργηθεί εδώ και έναν αιώνα στην πηγή του, να εξακολουθεί να υφίσταται και μάλιστα να ενδυναμώνεται σε μια χώρα της Ευρώπης, χωρίς να ιδρώνει κανένος το αυτί γι' αυτόν τον πολιτικό αταβισμό και τη νομική ανορθογραφία.

Η λύση είναι, και εδώ, η εφαρμογή της νομιμότητας: όσοι ζουν στην Ελληνική Επικράτεια, ως Έλληνες Πολίτες θα έχουν ίσα δικαιώματα, ίσες ευκαιρίες και ίσες υποχρεώσεις. Στα Σχολεία, στα Πανεπιστήμια, στις Δημόσιες Υπηρεσίες, στα Δικαστήρια η επίσημη γλώσσα είναι η Ελληνική. Θες να τη μάθεις; Προχωράς. Δεν θες; Δεν τελειώνεις ούτε Δημοτικό. Το τι θα κάνεις στη ζωή σου δεν μας ενδιαφέρει. Πήγαινε στην Τουρκία, να ξεδιπλώσεις τα ταλέντα σου. Αν είσαι εντάξει στο ελληνικό σχολείο και θες έξτρα θρησκευτική εκπαίδευση στο Κοράνι ή στη Ζεντ-Αβέστα, θα πάρεις δάσκαλο, ιδιωτικώς. Μα, θα τον πληρώνει ο Ερντογάν. Γιατί, και τώρα αυτό δεν κάνει; Αλλά δεν καταλαβαίνω πώς η ΑΑΔΕ βρίσκει τον περιπτερά που πούλησε τσίχλες χωρίς απόδειξη και δεν μπορεί να βρει τον πακτωλό μαύρου ισλαμικού χρήματος που εκβάλλει και εισβάλλει στη Θράκη. Και οι μυστικές υπηρεσίες της χώρας θα έχουν αυτιά και μάτια σαν τον Άργο

πάνω από κάθε εκκολαπτόμενο "μειονοτάρχη" και κάθε φερέλπιδα πασιονάρια του τουρκικού ιμπεριαλισμού, με όπλα, όπως προανέφερα, την αφαίρεση της ιθαγένειας και την απέλαση για λόγους εθνικής ασφάλειας.

Και κάποτε πρέπει να καταλάβουμε πως ο ρατσισμός από την ανάποδη, δηλαδή οι "θετικές διακρίσεις" έχουν ακριβώς το αντίθετο αποτέλεσμα από το επιδιωκόμενο: αν, το να ανήκεις σε μια μειονοτική ή ευπαθή και ευάλωτη ομάδα, σου εξασφαλίζει πρόνομια, έχεις κάθε λόγο να συνεχίσεις να παραμένεις σ' αυτή, να αποκτήσεις εκλογική δύναμη και να διεκδικείς περισσότερα πρόνομια. Δεν θέλει πολύ μυαλό για να το αντιληφθεί κάποιος αυτό, αλλά οι πολιτικοί μας δεν φημίζονται για την επάρκεια του. Ήδη, ο Ιλχάν Αχμέτ, βουλευτής Ροδόπης του ΠΑΣΟΚ, ζητάει διπλασιασμό της ποσόστωσης για την εισαγωγή στα ΑΕΙ: το 1% να είναι μουσουλμάνοι. Από το 2015, με απόφαση του τότε Υπουργού ΠροΠο Τόσκα (ΠΔ 44/2016), την οποία η ΝΔ δεν κατήργησε, για την εισαγωγή στις Σχολές Πυροσβεστών και Ανθυποπυραγών της Πυροσβεστικής Ακαδημίας, ως ειδική κατηγορία, με ποσόστωση 2%, εισάγονται μουσουλμάνοι της Θράκης!

Σε όλον τον κόσμο αντιλαμβάνονται πλέον πόσο εσφαλμένη επιλογή είναι οι "θετικές διακρίσεις" και τις μαζεύουν. Στις 29 Ιουνίου 2023, το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ αποφάσισε ότι το "φυλετικό" δεν μπορεί να είναι κριτήριο αξιολόγησης υποψηφίων για εισαγωγή στα τριτοβάθμια εκπαιδευτικά ιδρύματα, καταργώντας όλες τις διαστροφές του Affirmative Action Plan που λανσάρισε το 1961 ο Κέννεντυ, με αγαθές προθέσεις, για να καταλήξει, τελικά, κομπολόι ποσοστώσεων για μαύρους και ισπανόφωνους. Εμείς πότε θα καταργήσουμε αυτές τις αυτοκτονικές ανοησίες; Πότε θα δώσουμε τη δυνατότητα σε κάποιον να μπει στην Πυροσβεστική επειδή είναι κατάλληλος γι' αυτή τη δουλειά, κι όχι επειδή πιστεύει στον Α ή Β θεό, μιλάει την Α ή Β γλώσσα και έχει την Α ή Β καταγωγή; Πότε θα αφήσουμε ελεύθερη την κάθε Τσιγγέμ να αισθάνεται ό,τι θέλει για την εθνική της ταυτότητα, έχοντας όμως αναλάβει το κόστος αυτής επιλογής;

Έχεις ταλέντο στην πολιτική, Τσιγγέμ. Μπορείς να φτάσεις ψηλά. Στην πατρίδα σου, όμως, την Τουρκία. Όχι εδώ. Κρίμα να ζεις τέτοιο δράμα.

Μάιος 2024

* Ο Θάνος Τζήμερος είναι επιχειρηματίας, πρώην πρόεδρος της "Δημιουργίας Ξανά"

Συμμετοχή σε εκλογές της μουσουλμανικής μειονότητας

Το μέγεθος της Μειονότητας -στους νομούς Ροδόπης και Ξάνθης- προσελκύει το ενδιαφέρον των ελληνικών πολιτικών κομμάτων και των συνδυασμών που δραστηριοποιούνται στην τοπική αυτοδιοίκηση και αυτό φαίνεται στο γεγονός ότι μειονοτικοί υποψήφιοι συμμετέχουν σε ψηφοδέλτια κομμάτων και συνδυασμών είτε ως επικεφαλής είτε σε άλλες εκλόγιμες θέσεις. Από το 1923 έως το 1933 το βενιζελικό κόμμα κυριαρχούσε στις τάξεις της μουσουλμανικής μειονότητας καθώς εκλέγονταν αποκλειστικά βενιζελικοί βουλευτές, ενώ μετά τον Μάρτιο του 1933 άρχισαν να υποστηρίζουν μαζικότερα τα αντιβενιζελικά κόμματα.[54]

Την περίοδο 1985-1993 υπήρχε το φαινόμενο της καθόδου ανεξάρτητων συνδυασμών που απευθύνονταν αποκλειστικά στην μειονότητα με προεξέχοντα τον βουλευτή Ροδόπης Αχμέτ Σαδίκ. Από το 1993 οπότε και καθιερώθηκε το πλαφόν του 3% για εκπροσώπηση στην Βουλή καθιερώθηκε η συμμετοχή της μειονότητας στα ψηφοδέλτια πανελλαδικών κομμάτων κάτι το οποίο ισχύει μέχρι και σήμερα. Μερικοί από τους σημαντικότερους μειονοτικούς Βουλευτές της μειονότητας στην μεταπολίτευση είναι οι Αχμέτ Σαδίκ, Αχμέτ Ιλχάν, Αχμέτ Χατζησομάν και Αϊχάν Καρα Γιουσούφ από την Ροδόπη και οι Αχμέτ Φαήκογλου, Τετσίν Μαντζή και Χουσεϊν Ζειμπέκ από την Ξάνθη. Σήμερα η μειονότητα εκπροσωπείται στην βουλή από 3 βουλευτές. Τους Αχμέτ Ιλχάν, Μπουρχάν Μπαράν (Κίνημα Αλλαγής) και Χουσεϊν Ζειμπέκ (ΣΥΡΙΖΑ) στην Ξάνθη.

Προς νέα άδηλη υβριδική “άλωση”

Του κ. Π.Ι.Καραφωτιά

Πολλοί προσπαθούν να παρακολουθήσουν και αξιολογήσουν άρθρα, ομιλίες, συνεντεύξεις, δηλώσεις ηγετών κομμάτων κ.ά. σχετικά με τα πάντα επίκαιρα εθνικά ζητήματα (Βορειο-Ηπειρωτικό-νήσος Σάσων, Κυπριακό, Σκοπιανό, Ιμια, Ελληνο-Τουρκικές σχέσεις) και, εκτός εξαιρέσεων, διαπιστώνουν εφιαλτικά μια τάση ορισμένων εξομοίωσης θύτη και θύματος, άλογου συμβιβασμού, υποτέλειας που καταλήγει σε εθνική μειοδοσία ανοίγοντας Κερκόπορτες δίχως πειστική δικαιολογία.

Μια επιγραμματική – επιλεκτικά και ορισμένα επαναληπτικά- αναδρομή στα αποτελέσματα της παραπάνω πολιτικής υποτέλειας στους Ισχυρούς «φίλους» και «σύμμαχους» ίσως βοηθήσει στην απομυθοποίηση των δολίως “θετικών” προβεβλημένων τεκταινόμενων, τα οποία ουσιαστικά αποβαίνουν σε βάρος της Ελλάδας.

1. Δολοφονία του Μέγα Καποδίστρια με εμπλοκή «συμμάχων».
2. Αποστολή από την κυβέρνηση Βενιζέλου με εντολή των «συμμάχων» εκστρατευτικού σώματος εναντίον των Μπολσεβίκων το 1919 και οι τραγικές συνέπειες στη Μικρασιατική Εκστρατεία.
3. Μικρασιατική τραγωδία λόγω εμπλοκής των «συμμάχων» και του Διχασμού μεταξύ Βενιζέλου και Ανακτόρων.
4. Μυστικό Σύμφωνο Μόσχας τον Οκτώβριο 1944 όπου Τσώρτσιλ και Στάλιν μοιράζουν τα Βαλκάνια (λες και ήταν κοπάδια ή χωράφια) σε σφαίρες επιρροής και ο με πανουργία μεθοδευμένος Εμφύλιος στην Ελλάδα.
5. 50 ολόκληρα χρόνια τουρκικά κατοχικά στρατεύματα συνεχίζουν να εγκληματούν ενάντια στην Κυπριακή Δημοκρατία με τη συνέργεια, πάλι, «συμμάχων» κατά παράβαση δεκάδων αποφάσεων του ΟΗΕ, των προβλέψεων του Διεθνούς Δικαίου κ.λπ. Για την Ουκρανία πάθος, για την Κύπρο μέγα λάθος!
6. Ισχυροί «σύμμαχοι» στα πλαίσια μιας αδιευκρίνιτου σκοπού παγκοσμιοποίησης καθώς και του «Διαίρει και Βασίλευε» δημιουργούν ένα κρατίδιο-έκτρωμα, τη «Β. Μακεδονία» με σφετερισμό του ελληνικότατου ονόματος Μακεδονία. Τραγική ειρωνεία, «σύμμαχοι» υιοθετούν την πολιτική Τίτο την οποίαν είχαν απορρίψει τότε οι ΗΠΑ! Σύμφωνα με Επαίοντες, η «Συμφωνία των Πρεσπών» μπορεί (και πρέπει) να ακυρωθεί!
7. Ελληνο-Τουρκικές σχέσεις. Διάλογος για διάλογο, χωρίς θετικό αποτέλεσμα για την Ελλάδα. «Αρμόδιοι» ισχυρίζονται, ότι ο διάλογος έχει αποφέρει θετικά αποτελέσματα, διότι σταμάτησαν οι τουρκικές παραβιάσεις του ελληνικού εθνικού εναέριου και θαλάσσιου χώρου. Μήπως, όμως, αυτό συμφέρει περισσότερο την λίαν προβληματική τουρκική οικονομία και λόγω της εμπλοκής της σε πολεμικές περιπέτειες στη Μ. Ανατολή κ.α.; Σημειωτέον, διατηρεί στρατιωτική βάση στην Αλβανία. Εναντίον ποίου; Σύμφωνα με Επαίοντες, αν η Τουρκία αποκτήσει τα F-16 ποίος εγγυάται ότι δεν θα τα χρησιμοποιήσει εναντίον της Ελλάδας αγνοώντας συμφωνηθέντες περιορισμούς; Ή μήπως εναντίον της Ρωσίας όπως ονειρεύονται (σκόπιμα) ορισμένοι αφελείς ή και διακινητές σπλικών συστημάτων;

Η Τουρκία συνεχίζει ακάθεκτη την -επιεικώς- αναθεωρητική της πολιτική, στην ουσία νέο-ιμπεριαλιστική- με κάθε τρόπο και οι δε Ισχυροί τη χρησιμοποιούν -και έχει εθιστεί- σαν δόλωμα και σαν προβοκάτορα. Στα σχολικά βιβλία, στα ΜΜΕ κ.λπ. προβάλλει την «Μεγάλη Ιδέα» για «Γαλάζια Πατρίδα» όταν όλη η οικουμένη γνωρίζει ότι το μόνο χρώμα που της ταιριάζει απόλυτα είναι το κατακόκκινο, που συμβολίζει τα ποτάμια αίματος από τις φρικτές γενοκτονίες εναντίον εκατομμυρίων αλλοδόξων που έχει διαπράξει. Και τις συνεχίζει και τώρα όπου μπορεί (Κύπρος, Κούρδους, Μ.Ανατολή κ.α.). Αδίστακτη, απολίτιστη, μετατρέπει την Αγία Σοφία και άλλους χριστιανικούς Ναούς σε Τζαμιά η δε ΟΥΝΕΣΚΟ καθώς και σύμπας ο Χριστιανικός κόσμος «σιγήν ιχθύος»!

Συνεχίζει την ίδια πολιτική και στη Θράκη. Απορρίπτει την UNCLOS, ώστε με την πρώτη ευκαιρία να επεκτείνει τα θαλάσσια σύνορά της. Και αυτό το επιβεβαιώνει με το να αντιδρά για την Αιγιαλίτιδα Ζώνη, ΑΟΖ κ.λπ. Και όλα αυτά με την δική μας ανοχή, ως και αυτή των -διαφορετικού προσανατολισμού συμπεφρόντων- Ισχυρών μας «συμμάχων»!

Συνεπώς, σε τι ωφελεί ο διάλογος για διάλογο χωρίς, όπως προείπαμε, θετικά αποτελέσματα για την Ελλάδα; Δεν αντιλαμβάνονται οι “υπεύθυνοι” και οι κάθε κλάδου «αρμόδιοι», ότι η χρησιμοποιούμενη από την Τουρκία «Μέθοδος του Σαλαμιού» εις βάρος της Ελλάδος καθορίζει ένα δυσόιωνο μέλλον για την χώρας μας; Η Τουρκία είναι ιστορικά αποδεδειγμένο αχόρταγη πολιτικά. Άπληστη οικονομικά. Καταστροφική πολιτισμικά. Ουδέποτε έχει σαν σκοπούμενο την όποια υποχώρηση.

Δυστυχώς η θλιβερή πραγματικότητα είναι, ότι η Ελλάδα έχει μεταλλαχτεί στους εξωσωματικούς σωλήνες των συμφερόντων Ισχυρών «συμμάχων» σε «αποικία» ευχειρίστου και επικερδούς είδους, και ενώ την εκμεταλλεύονται συγγνά, διερωτώμεθα εάν θα μπορούσαν τουλάχιστον να συμβάλλουν στην επίλυση των δίκαιων εθνικών της ζητημάτων. Μάλλον όχι. Τη χρησιμοποιούν σαν τον «πρόθυμο ηλίθιο»! Σαν είδος αναλώσιμο στις γεωοικονομικές τους εκτιμήσεις.

Τον δε Ελληνισμό της Διασποράς προσπαθούν να τον διχάζουν με ευάλωτους «Γενίσαρους» ενώ άλλα Λόμπι (Ισραήλ) απολαμβάνουν ιδιαίτερα προνόμια επιλύοντας τα εθνικά τους προβλήματα. Αλλά πέραν της υπονόμευσης της Ομογένειας, εξαγοράζουν «Εφιάλτες» και στο εσωτερικό της χώρας, «φυτεύοντας» επιτήδειους, αρχομανείς και εθελόδουλους πολιτικούς και μέσω ΜΚΟ, ΜΜΕ κ.λπ. τους προωθούν για να διχάζουν και ελέγχουν πλήρως τις πολιτικές και λοιπές εξελίξεις, αλλά -όπως προείπαμε, χωρίς να επιλύουν τα δίκαια εθνικά μας ζητήματα.

Και κάτι ακόμη ουσιαστικό που ΜΜΕ κ.ά. δεν προβάλλουν: Η Ελλάδα αποτελεί το σημαντικότερο **Χρυσορυχείο Εγκεφάλων**, αλλά και γενικότερα, Ανθρωπορυχείο για ανθρωποθυσίες προς όφελος ιστορικών «συμμάχων» (Μικρά Ασία, Β'ΠΠ, Εμφύλιο, Κορέα).

Δεν είναι μέγα κρίμα και άδικο; Δεν είναι μέγιστη αχαριστία; Δίχως την ανεπανάληπτη Ηρωϊκή Ελληνική Αντίσταση κατά των νεο-βαρβάρων Ναζί, με τις μεγαλύτερες ανθρωποθυ-

σίες (δεύτερη μετά την ΕΣΣΔ), οι Ναζί θα είχαν υποδουλώσει ΗΠΑ και Ευρώπη. Ίσως μερικοί διεφθαρμένοι να το ήθελαν! Προφανώς, η άγνοια ή η αμνησία ωφελεί όσους έχουν χάσει τα ιδανικά της δημοκρατίας και το μόνον που τους ενδιαφέρει είναι τα κέρδη και η ικανοποίηση κατώτερων πόθων και παθών. Το στυγνό ανταγωνιστικό σύστημα δεν μπορεί να επιβιώσει δίχως αντίπαλους εχθρούς, οπότεν τους προκαλεί, τους δημιουργεί. Οι άνθρωποι, όπως φαίνεται ακόμη και σήμερα (Ουκρανία, Γάζα κ.α.) δεν έχουν αξία μπροστά στα κέρδη από την πώληση σπλικών συστημάτων και άλλων επινοημάτων πλουτισμού. Και, δυστυχώς, το NATO που είχε υποσχεθεί να μην επεκταθεί Ανατολικά, τείνει να υποκαταστήσει τον ΟΗΕ! Τραγωδία!

Όσον αφορά στην Ελλάδα, το θλιβερό, τραγικό συμπέρασμα είναι, όπως είπε ο *σπουδαίος Παπαδιαμάντης*, «*Απελευθερωθήκαμε από τους Οθωμανούς, αλλά αποκτήσαμε καινούριους δυνάστες*». Και οι σύγχρονοι «δυνάστες» προσπαθούν, με τη βοήθεια θλιβερών ντόπιων υποτελών, να καλλιεργούν κλίμα φόβου και ανασφάλειας με αποτέλεσμα, πέραν, όπως ήδη αναφέραμε, της εθνικής συρρίκνωσης, να διαιωνίζονται τα κρίσιμα εσωτερικά προβλήματα της δημογραφικής απίσχνασης, της εγκατάλειψης της επαρχίας και του πρωτογενούς τομέα, του διχα-

σμένου πολυκομματισμού, της αναξιοκρατίας, του κοινωνικού αποκλεισμού, της παρακμής της Παιδείας (πόσοι γνωρίζουν την ετυμολογία των όρων πολιτική και διπλωματία;), του Ιατρικού-Νοσηλευτικού Λειτουργήματος, των Ενόπλων Δυνάμεων, των Σωμάτων Ασφαλείας και Πυροσβεστών, της οικονομικής δυσπραγίας και εξάρτησης, της ρουσφετομανίας, της εγκληματικότητας, των δυστυχημάτων, της κομματικής εξάρτησης ΜΜΕ, της ανέλεγκτης υποδοχής «προσφύγων», του κομματικού κοπαδισμού όπου σε πολλές περιπτώσεις ισχύει το «όπου τρώει το σκυλί γαυγίζει» κ.λπ.

Σε ποια άλλη χώρα δέκα εκατομμυρίων υπάρχουν τόσα κόμματα και τόσες εφημερίδες; Την Ελλάδα τη θέλουν επίσης σαν μουσείο και τουριστικό θέρετρο, που θα κατανήσει οικονομικό και κοινωνικό «φέρετρο» αν σταματήσει ένα χρόνο ο τουρισμός για οποιαδήποτε αιτία. Το πρόσφατο εκλογικό φιάσκο και η σημαντική αποχή από εκλογές δεν αποτελεί ένα δραματικό μήνυμα;

Συνεπώς, έχουν άδικο άραγε όσοι μιλάνε για νέα «άδηλη υβριδική άλωση» της Ελλάδας λόγω της πολιτικής «υποτελείας και εθελοδουλίας», που καλλιεργούν διεφθαρμένα κυκλώματα εξουσιομανίας και κερδομανίας;

Λόγοι αποτυχίας κρατικής οντότητας στο να τύχει διεθνώς εκτιμήσεως και σεβασμού

A state is considered a failed one in terms of its dominance and sovereignty when it consistently exhibits certain characteristics that indicate it cannot effectively govern itself, maintain control over its territory, or provide basic services to its population. In the context of global appreciation and respect, the following factors and conditions typically signal that a state has failed:

1. Loss of Territorial Control:
 - o Inability to Secure Borders: The state cannot control its borders, leading to unregulated migration, smuggling, and infiltration by insurgent groups.
 - o Presence of Armed Groups: Non-state actors such as militias, terrorist organizations, or warlords control significant portions of territory, undermining the state's authority.
2. Political Instability:
 - o Frequent Changes in Government: Persistent political turmoil, including coups, revolutions, and frequent changes in leadership, indicate a lack of stable governance.
 - o Ineffective Governance: The central government is unable to enact policies, enforce laws, or maintain order, leading to widespread lawlessness and chaos.
3. Economic Collapse:
 - o Severe Economic Mismanagement: Chronic economic problems such as hyperinflation, extreme poverty, and high unemployment rates indicate a failed economy.
 - o Dependency on Aid: The state is heavily dependent on international aid for survival, indicating an inability to sustain itself economically.
4. Social and Humanitarian Crisis:
 - o Widespread Human Rights Violations: Systematic abuses of human rights, including political repression, torture, and extrajudicial killings, lead to loss of legitimacy.
 - o Humanitarian Emergencies: High levels of internal displacement, famine, disease, and lack of access to

basic services like healthcare and education.

5. Security Breakdown:
 - o Persistent Conflict: Ongoing civil war, widespread violence, and insurgency indicate a failure to maintain peace and security.
 - o Crime and Corruption: Rampant corruption and organized crime further undermine the rule of law and governance.
6. International Isolation:
 - o Lack of Diplomatic Recognition: The state loses diplomatic recognition or faces significant international sanctions, indicating a loss of global legitimacy.
 - o Failure to Uphold International Norms: Persistent failure to adhere to international agreements and norms, such as human rights conventions and non-proliferation treaties.
7. Failure to Provide Public Services:
 - o Infrastructure Decay: Inability to maintain and develop infrastructure such as roads, utilities, and communication systems.
 - o Basic Needs Unmet: Failure to provide essential services like education, healthcare, and sanitation to the population.
8. Demographic Pressures:
 - o Population Decline: Significant emigration and loss of population due to conflict, economic hardship, or environmental disasters.
 - o Youth Unemployment: High levels of unemployment among the youth leading to social unrest and lack of future prospects.
9. Environmental Degradation:
 - o Resource Scarcity: Over-exploitation or destruction of natural resources leading to unsustainable living conditions.
 - o Natural Disasters: Inability to respond to and recover from natural disasters exacerbates the state's fragility.

Αυτή είναι η άποψη της Τεχνητής Νοημοσύνης

The Western security interests and the geopolitical balances of the wider Eastern Mediterranean

By Vice Admiral (retired). B. Martzoukos

Honorary Commander Hellenic Naval School

Vice President of the Hellenic Institute for Strategic Studies

INTERNATIONAL SITUATION:

The West today faces economic, energy, demographic and migration issues. The BRICS alliance is becoming stronger. The maritime security status in the broader area of E. Mediterranean faces challenges. It would be a positive development for the West, the implementation of Abraham Accords between Arabs and Israelis as well as the link of India to the Persian Gulf and Europe in terms of trade and energy (IMEC). It seems natural and appropriate that both interconnections should include the Greece-Cyprus-Israel axis. As we know both initiatives were interrupted on 7th Oct. 2023, after the Hamas terrorist attack. Inaction of these corridors promotes the Chinese land road BRI, while the continuing conflict in the M. East benefits Russia since the price of hydrocarbons is raising up and the invasion in Ukraine becomes a second priority.

Western vital interests in Africa are constantly being damaged, mainly to the benefit of China, Russia and Turkey. The coups in Mali (2020), Chad (2021), Burkina Faso (three times in 2022) and Niger (2023) and the partial withdrawal of the West confirm this fact. Multiple sources of instability coexist in Africa. The exponential increase of its population, affects the ageing Europe especially from the expected rapid increase in mass illegal migration which raises issues related to social cohesion, security and threatening European integration.

The particularly costly (in terms of money and especially human lives) conflict in Ukraine continues. In any negotiations between the two sides, Ukraine will need to be strong enough to set conditions for a future without further incursions. The outcome of the 2024 US elections will be decisive for further developments.

The fragile balances in the Balkans justify their title as "Europe's powder keg". Historical and current challenges create a difficult and dangerous environment which, in fact makes the process of entering Europe more difficult and more time consuming.

After a long dependence on Russian hydrocarbons, Europe is now testing its energy security. The green transition is a legitimate but costly and significantly long-term goal. Until then, Europe will have to optimize hydrocarbon imports and minimize exclusive suppliers or exclusive energy transit routes, especially through unreliable states which often use blackmail to achieve their interests.

WHAT IS MARITIME SECURITY?

One of many definitions on Maritime security is "the combination of preventive and responsive measures to protect the maritime domain against threats and intentional unlawful acts". Maritime security concerns every country in the world because it affects directly international stability and prosperity.

THE MARITIME THREATS AND CHALLENGES

Some indicative activities threatening the free and safe use

of the global maritime system are:

- Piracy • Illegal immigration • Narcotics trafficking
- Oil bunkering and smuggling • Environmental degradation • Illegal and unregulated fishing (IUU) • Arms trafficking • Maritime accidents • Movement of weapons of mass destruction (WMD) • Disputes over maritime borders between coastal nations • Maritime terrorism * Cyber threats for shipping.

THE LEGAL BASIS: The UN Convention on the Law of the Sea (UNCLOS), governs all international maritime issues and security challenges. Even countries that have not ratified UNCLOS rely on it for resolving legal problems. Its implementation however is hindered by several countries in order to avoid unwanted costs.

WIDER EASTERN MEDITERRANEAN AND DESTABILIZING FACTORS:

The critical geopolitical value of the Eastern Mediterranean, causes transnational rivalries. The lack of a comprehensive US strategy for the Eastern Mediterranean and the misguided political message of abandoning the region were quickly exploited by anti-Western powers, state and non-state (e.g. Russia, China, Iran, extremist Islam, etc.).

Russia is gaining a permanent naval presence in Syria while Iran is seeking a land bridge of influence to the Eastern Mediterranean, via Iraq, Syria and Lebanon. Russia with Turkey facilitate Azerbaijan against Armenia. Islamic terrorist organizations contribute to the instability and also their state sponsors use them to "war by proxy". Western investment in authoritarian, repressive, opportunistic states is a high-risk move. Extensive relations with all states in the region serve the West well, but the assignment of roles and control in the region should involve states really aligned with it.

Greece's relationship with the West is fundamentally value-based and has existed since the origins of Western civilization. The fact that Hellenism dominates geographically in the Eastern Mediterranean is a vital Western advantage. The Greek and Cyprus seas provide access to three continents and to important lines of global communication. Currently a Greek Frigate participates in ASPIDES operation in Red Sea, which is conducted by a Greek operation center in Larissa. Two more Frigates participate in international missions in Lebanon and Libya areas.

Turkey is structurally moving away from the West, coming into conflict with it in several key areas of interest. With the political tools of Panturanism, Pan-Islamism and Neo-Ottomanism, as well as investment in military power, Turkey keeps hegemonic ambitions which are inevitably destabilising. The Turkish tendency towards strategic autonomy is evident, with a simultaneous rapprochement with Eurasia, the Muslim world and extreme Islamic organizations. Turkey is also present in Europe with millions of Muslim Turks or Muslim immigrants over whom it influ-

ences and directs their vote and behaviour.

In Turkey, major internal problems are raging concerning the economy, human rights and the rule of law. Above all, the ongoing Kurdish issue, the tens of millions of Kurds cannot be ignored by the West. Turkish expansionist ambitions directly threaten Greece and Cyprus, while delaying the promotion of energy developments in the Eastern Mediterranean. The energy route to Europe should be routed through friendly Western waters and friendly states, while ensuring that no state becomes an exclusive or dominant energy transit hub, with a similar European dependence.

The Cyprus problem is a factor of instability. Within the framework of the EU and with Cyprus as a member state, the rule of law, democracy and the security and well-being of Turkish Cypriots are fully guaranteed on the island. The regime of occupation troops, of guarantees and the complete dependence of the occupied territories on Turkey, perpetuate instability and introduce undesirables to the island (e.g. presence of hegemonic Turkey, Russia, extreme Islam, Iran, etc.). The Cyprus problem remains an international issue of invasion and occupation.

The doctrinally unyielding Turkish illegal claims by Greece and Cyprus, maintain the Greek-Turkish relations as zero-sum relations. An effective dialogue presupposes the absence of ultimatums and threats, a relative balance of power, common acceptance of International Law and International Treaties as a basis for discussion. If "mutual concessions" are made, Turkey will give up part of its unilateral illegal claims, while Greece will give up its rights.

CONCLUSIONS

The West will have to defend in every way its value system (mainly democracy, secular state), to face the explosive combination of demographic and immigration issues, to defend the security of its territories, seas and spheres of influence, its economy, its energy security, its resources, technology, as well as its sea and land communication routes. The 'bridge' between the Indo-Pacific and the Euro-Atlantic and the consideration of this large region as a single geopolitical security theatre is appropriate. The

West should fill regional power gaps and accelerate European defense integration.

The underwater deposits in the Eastern Mediterranean should be exploited as soon as possible for the benefit of Europe. The sources of instability in the broader Eastern Mediterranean should be controlled and isolated. The EU, must play an active and dynamic role in both the energy issue and Cyprus problem linked to one of its Member States. Strategic cooperation between states are legitimate as long as they are based on international law and international treaties.

A viable, integrated, democratic EU, needs CSDP and strategic autonomy in cooperation with NATO. Every European citizen should feel that he is protected, that he has equal opportunities and that there is a just burden sharing between European Countries in all aspects of common obligations. Otherwise EU's reliability fails, national policies prevail and EU cannot serve its interests.

Greece maintains steadily good relations with all the states of the wider region expecting that Turkey will finally comply to International Law. Greece's prominent geographical position makes it a central hub for Western interests in the wider region (from Eastern Europe to the Indian Ocean). Aegean connects Souda bay to Alexandropolis. Cyprus position is critical for E. Mediterranean. Any geopolitical change at the Aegean and Cyprus damages Western vital interests, assisting nonwestern Countries (including Russia).

Greece has the potential to become a host, a producer and redistributor of security and energy. As a status quo country, she expects the required support from the West, since common interests are at stake. Especially for the resolution of the Cyprus issue, the West should decisively demonstrate a similar sensitivity to that which it rightly showed towards Ukraine after the illegal Russian invasion. Finally, Greece should formulate a self-evident national deterrent strategy which it should communicate in every direction, taking as soon as possible all the necessary national measures for its fulfilment and making use of existing alliances.

23 - April - 2024

How the Local Populations see the situation in E. Mediterranean

Security Perspective:

Immediate Threats:Local populations are primarily concerned with immediate security threats such as terrorism, civil unrest, and ongoing conflicts. **Issues** like the Syrian civil war, the Libyan conflict, and tensions in Cyprus directly impact local security and livelihoods. **Humanitarian Concerns:**Humanitarian issues, including the refugee crisis, displacement, and access to basic services, are major concerns for local populations. **Security** is often seen in terms of personal and community safety rather than broader geopolitical considerations.

Geopolitical Perspective:

National Sovereignty:Many local populations prioritize national sovereignty and are wary of foreign mil-

itary presence and intervention, whether from NATO, Russia, or other powers. There is often a desire for greater autonomy and control over national resources and political decisions. **Economic Opportunities:**The potential for development, particularly through energy resources, is a significant concern for local populations. There is hope that energy wealth can lead to improved living standards and economic stability, though there are also fears of exploitation and corruption. **Regional Tensions:** Local populations are deeply affected by regional tensions, such as the Greek-Turkish rivalry, the Israeli-Palestinian conflict, and the status of Cyprus. These tensions impact daily life, national identity, and regional stability, shaping local perceptions of security and geopolitics.

Editorial board comment

Για ποιους εξοπλισμούς ματώνουν οι Έλληνες; – Εθνική άμυνα και NATO

Του καθηγητού κ. Διονυσίου Δρόσου

<https://slpress.gr/amyna/gia-poiious-exoplismous-matonoun-oi-ellines-ethniki-amina-kai-nato/>

Όλες οι πτωχεύσεις που βίωσε η χώρα (1827, 1844, 1893, 1922, 1932, 1943, 2010) είχαν ως κοινή παράμετρο, μεταξύ των αιτίων τους, τις υπέρρογκες αμυντικές δαπάνες και την συνακόλουθη υπερχρέωση της χώρας για την υλοποίησή τους. Με βάση την ετήσια έκθεση του NATO, οι αμυντικές δαπάνες της Ελλάδας ανέρχονται στο 3,54% του ΑΕΠ, ενώ των ΗΠΑ στο 3,46%.

Με εξαίρεση δε τη Βρετανία, την Πολωνία και τις Βαλτικές Χώρες, όλες οι υπόλοιπες δαπανούν κάτω του 2% του ΑΕΠ. Το δε 45,3% αυτών των αμυντικών δαπανών αφορά αγορά εξοπλισμών. Η μεγάλη πλειοψηφία των πολιτών συναινεί στη συνέχιση της οικονομικής αιμορραγίας, καθώς αναγνωρίζει την ανάγκη θωράκισης της χώρας απέναντι στην τουρκική απειλή. Αν συγκρίνουμε τις δημόσιες δαπάνες Παιδείας με το ΑΕΠ, που είναι και ο διεθνής δείκτης σύγκρισης, θα διαπιστώσουμε ότι παραμένουν στο 2,8% του ΑΕΠ, καταγράφοντας μάλιστα και μικρή πτώση (-0,1) από το περσινό 2,9%. Υπενθυμίζουμε ότι ο μέσος ευρωπαϊκός δείκτης στις δαπάνες αυτές κυμαίνεται στο 5%-5,5%.

Απογοητευτική είναι η μείωση δαπανών που σχεδιάζεται στο υπουργείο Παιδείας από τα ευρωπαϊκά κονδύλια αθροιστικά (Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων, εκεί συμπεριλαμβάνεται και το ΕΣΠΑ) και από το Ταμείο Ανάκαμψης. Χάνεται έτσι μια μεγάλη ευκαιρία να ενισχυθούν σημαντικά οι δημόσιες εκπαιδευτικές δομές. Ως προς την Υγεία, σύμφωνα με την τελευταία έκθεση του IOBE, η ετήσια μεταβολή των δημόσιων δαπανών (σε σταθερές τιμές και σωρευτικά για την περίοδο 2009-2021) διαμορφώνεται στο -29,2% στην Ελλάδα έναντι +32,7% στην ΕΕ. Η δαπάνη υγείας είναι κατά 1,6 μονάδες του ΑΕΠ χαμηλότερη από την ΕΕ τη δεκαετία 2012-2021.

Η περίοδος πριν από την πανδημία χαρακτηρίζεται από πτώση της χρηματοδότησης για την υγεία στην Ελλάδα, σε αντίθεση με την ΕΕ. Η πανδημία προκάλεσε αύξηση των δαπανών υγείας, σε όλες σχεδόν τις χώρες. Το ποσοστό των δαπανών υγείας ως προς τη συνολική δαπάνη ανά νοικοκυριό αυξήθηκε, όμως η ανταπόκριση των υπηρεσιών υγείας στις προσδοκίες των πολιτών παραμένει χαμηλή. Ως αποτέλεσμα, η χώρα έχει ένα από τα χαμηλότερα ποσοστά ικανοποίησης

από τις παρεχόμενες υπηρεσίες φροντίδας στα ευρωπαϊκά μέλη του ΟΟΣΑ, με 38% για το 2020, ενώ ο μέσος όρος για τις χώρες-μέλη του ΟΟΣΑ βρίσκεται στο 71%.

Είναι λοιπόν τεράστιες οι θυσίες που υφίσταται ο ελληνικός λαός στους τομείς Παιδείας και Υγείας. Οι εξοπλιστικές δαπάνες είναι πληρωμένες με το αίμα των Ελλήνων. Ασφαλώς, οι κλάδοι Υγείας και Παιδείας είναι στόχοι προς εκποίηση και ιδιωτικοποίηση για τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εφαρμόζονται, με ή χωρίς μνημόνια. Η ιδεοληψία του “μικρότερου” κράτους στην οικονομία, αποκαλύπτει τη ρηχότητα και το ψεύδος της, καθώς όλο και μεγαλύτερο μέρος της οικονομίας έχει το κράτος ως καταναλωτή οπλικών συστημάτων.

Αμυντικές δαπάνες και κοινωνικό κράτος

Δεν πρόκειται λοιπόν για μείωση της οικονομικής εμπλοκής του κράτους, παρά μόνον επιλεκτικά, σε τομείς που προσφέρονται για ιδιωτική κερδοσκοπία. Είναι το κοινωνικό κράτος που συρρικνώνεται και όχι το κράτος γενικά. Αυτό όμως είναι γενική αντινομία του παγκόσμιου συστήματος, συνυφασμένη με άλλη αντινομία: δεν πρόκειται ποτέ και πουθενά για “απελευθέρωση” του ανταγωνισμού: Η παγκόσμια οικονομία ταχύτατα συγκεντρώνεται σε όλο και λιγότερα χέρια.

Ολιγοπωλιακές και μονοπωλιακές καταστάσεις κυριαρχούν και ο “ελεύθερος ανταγωνισμός” υπάρχει στα εγχειρίδια των οικονομικών ιδεολογιών. Το ίδιο ισχύει και για τον μύθο της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Η ώσμωση των οικονομικών ολιγαρχιών με τις –όλο και λιγότερο εκτεθειμένες σε λογοδοσία– πολιτικές ελίτ έχει προχωρήσει σε βαθμό που τίθεται ζήτημα κατά πόσον το οικονομικό σύστημα έχει υποστεί μεταλλαγή σε μετακαπιταλιστική μορφή (κάποιοι κάλουν λόγο για “τεχνο-φεουδαρχία”).

Στην Ελλάδα η συγκέντρωση εξουσίας έχει κέντρο βάρους εκτός επικράτειας και λειτουργεί ως αρμός υπαγωγής της σε ξένα συμφέροντα όχι κατ’ ανάγκην συμβατά με τα εθνικά. Όσο μάλιστα περισσότερο απέχουν από τα εθνικά συμφέροντα τα συμφέροντα του NATO τόσο υψηλότερες είναι και οι “εθνικόφρονες” κορώνες. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του σχεδιασμού των εξοπλισμών. Με πομπώδη και μεγαλομανιακό τρόπο

αναγγέλλονται και υλοποιούνται πανάκριβες αγορές, που θα κάνουν υποτίθεται την Ελλάδα “ακαταμάχητη δύναμη”.

Και εδώ αρχίζει το “παράλογο”. Πληροφορούμεθα από επίσημα χείλη ότι ο “εχθρός” μας είναι η Ρωσία(!), παρόλο που δεν έχει ούτε “Γαλάζια Πατρίδα”, ούτε υπό κατοχή την Κύπρο, ούτε απειλεί με πόλεμο αν επεκτείνουμε τα χωρικά μας ύδατα. Συγχρόνως, συμφωνίες για τερατώδεις αγορές ανακοινώνονται έξω από τις συνταγματικές διαδικασίες που απαιτούνται, έξω από τη γνωμοδότηση της στρατιωτικής ηγεσίας, έξω από κάθε εκτίμηση των αμυντικών αναγκών, κυρίως έξω από το πλαίσιο ενός εθνικού αμυντικού δόγματος.

Υπεράνω τα νατοϊκά συμφέροντα στους εξοπλισμούς

Οι ειδικοί και πρώτος όλων, ο καθηγητής Κώστας Γρίβας έχει εμπειριστατωμένα θεμελιώσει την υπόθεση ότι ένα εθνικό αμυντικό δόγμα θα απαιτούσε αναθεώρηση του τύπου των εξοπλισμών: Πολύ φτηνότερες επενδύσεις σε σύγχρονα ηλεκτρονικά, πληροφοριακά και πυραυλοκεντρικά συστήματα αντί των δαπανηρών επενδύσεων σε μεγάλες πλατφόρμες, εκμετάλλευση της νησιωτικής διαμόρφωσης του εθνικού χώρου, αξιοποίηση της επινοητικότητας και της γνώσης των νέων γενιών στην πληροφορική και δημιουργία εγχώριας πολεμικής βιομηχανίας, παράλληλα με την ανάπτυξη δόγματος παλλαϊκής άμυνας. Πολιτική και μέρος της στρατιωτικής ηγεσίας αγνοούν αυτή την προβληματική, η οποία στηρίζεται στην αξιοποίηση των διδαγμάτων από τους πολέμους που διεξάγονται σήμερα.

Αντ’ αυτού, και ενώ διογκώνονται οι αμυντικές δαπάνες, ως απολύτως επείγουσα προτεραιότητα, φαίνεται δεν είναι η εθνική άμυνα που επείγει, καθώς έχουμε σημαντική φανερή και κρυφή ροή όπλων προς Ουκρανία, σε βάρος της οχύρωσης των νησιών. Πρόκειται για λογική συνέπεια της εθελούσιας υπαγωγής της Ελλάδας σε στρατηγικό σχεδιασμό που είναι προσανατολισμένος στην υπεράσπιση όχι των εθνικών, αλλά των διαρκώς επεκτεινόμενων νατοϊκών συνόρων.

Στο δόγμα αυτό, Ελλάδα και Τουρκία καλύπτουν ενιαία στρατηγική πτέρυγα, στην οποία την τοπική πρωτοκαθεδρία έχει μοιραία η δεύτερη, ως ισχυρότερη και γεωπολιτικά σημαντικότερη. Κυριαρχείται, άλλωστε, από μια δυναμική και φιλόδοξη αστική τάξη, συσπειρωμένη σε ισχυρό κράτος και με ισχυρές ένοπλες δυνάμεις, αλλά και πολεμική βιομηχανία που της παρέχει σημαντικό βαθμό αυτονομίας στους εξοπλισμούς.

Το νατοϊκό αυτό δόγμα του ενιαίου στρατηγικού χώρου Ελλάδος-Τουρκίας προϋποθέτει, εν

όψει της παγκόσμιας πολεμικής αναμέτρησης που ήδη βρίσκεται σε εξέλιξη, αρραγή ενότητα και μηδενισμό των τριβών. Είναι προφανές υπέρ ποιου και εις βάρος ποιου. Αυτό η ελληνική πλευρά το ψελλίζει με την φράση «τα νησιά του Αιγαίου είναι νατοϊκά νησιά», το υποστηρίζει δε ενεργά μέσω “διαπροσωπικών” και άρρητων συμφωνιών, παρακάμπτοντας Σύνταγμα, θεσμούς, ακόμα και ενδοκυβερνητικές ισορροπίες. Το περιεχόμενο των συμφωνιών αυτών, οι Έλληνες πολίτες το πληροφορούνται είτε από τουρκικές δημοσιεύσεις, είτε από de facto σιωπηλές υποχωρήσεις.

Χώρος όχι χώρα...

Όσον δε αφορά τις παραχωρήσεις οπλικών συστημάτων, οι εξελίξεις ξεπέρασαν τις πιο ακραίες προβλέψεις που θα έκαναν οι “γκρινιάρηδες”, οι “υπερεθνικιστές” κατά το αφήγημα της πολιτικής ελίτ. Όχι μόνον “παλαιωμένα” σοβιετικής προέλευσης οπικά συστήματα δωρίζονται στο Κίεβο, αλλά και δυτικά αεροσκάφη και αντιαεροπορικά συστήματα (Patriot) μπαίνουν σε σειρά αναμονής για να σταλούν στην Ουκρανία, μέσω πώλησης σε τρίτους.

Το NATO λοιπόν έκρινε πως τα όπλα αυτά βρίσκονται σε “αχρησία” στην Ελλάδα, οπότε πρέπει να μεταφερθούν εκεί! Και οι ελληνικές πολιτικές ελίτ το συζητούν. Δεν είναι παράλογο, διότι έχουν αποδεχθεί τον ρόλο όχι κρατιδίου-προτεκτοράτου, αλλά ενός αποικιακού και χρεωκοπημένου χώρου, όχι χώρας, που δεν έχει ίδια συμφέροντα, αλλά είναι ταγμένο στην άνευ όρων και εθνικού ανταλλάγματος εξυπηρέτηση των ΗΠΑ.

Τελικώς, ο ελληνικός λαός υφίσταται δραματική πτώση της ποιότητας της ζωής του και υπονόμευση του μέλλοντος του, όχι εξ’ αιτίας της ανάγκης του έθνους να αμυνθεί, αλλά εξ αιτίας του ρόλου που έχει ανατεθεί στην Ελλάδα στο πλαίσιο του NATO. Κάποιοι την ονομάζουν «Πουέρτο Ρίκο της Μεσογείου», άλλοι «σκωληκοειδή απόφυση του καπιταλιστικού παγκόσμιου συστήματος». Χαρακτηρισμοί που απέχουν λιγότερο από την πραγματικότητα, από τον χαρακτηρισμό “κυρίαρχο ανεξάρτητο κράτος”.

Υπό άλλες συνθήκες ηθικής και πνευματικής διαθεσιμότητας των λαϊκών δυνάμεων, θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί βαρύτατη ορολογία για τον χαρακτηρισμό των επιλογών της ιθύνουσας πολιτικής τάξης. Και αυτό θα συμβεί, όταν ο ελληνικός λαός, όσος βρίσκεται εκτός των δικτύων διαπλοκής και όσος παραμένει στη χώρα, αρχίσει να δείχνει σημάδια αφύπνισης και απορρίψει το ντροπιαστικό στίγμα πως αξίζει να έχει ηγέτες που εμπορεύονται το μέλλον του, με βάση μη εθνική ατζέντα.

Τουρκική πατριδογνωσία και “εποικοδομητικός διάλογος”

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ
Επιτίμου Διοικητού ΣΝΔ
Αντιπροέδρου ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Μετά την τουρκική αντίδραση για τα εξαγγελθέντα θαλάσσια πάρκα, για μία ακόμη φορά η Ελλάς δείχνει να εκπλήσσεται με την εισαγωγή της «Γαλάζιας Πατρίδας» και του «Γαλάζιου Ουρανού» στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα της Τουρκίας. Ταυτόχρονα ο Τατάρ του ψευδοκράτους επισημαίνει ότι οι Έλληνες δεν πρόκειται να πάρουν την Κύπρο, όπως κάποτε την Κρήτη και πως τα κατοχικά στρατεύματα θα παραμείνουν για πάντα εκεί. Οι ενέργειες αυτές προστίθενται στον κυκλώνα πλέον των τουρκικών διεκδικήσεων και προκλήσεων ενώ συνοδεύονται από την διαρκή εξοπλιστική κοσμογονία των Τουρκικών Ενόπλων Δυνάμεων (ΤΕΔ) που παρέχεται κατά 80% από την ισχυρή εγχώρια πολεμική βιομηχανία τους. Παρόμοιες αναθεωρητικές απόψεις στα εκπαιδευτικά Αλβανικά εγχειρίδια καθώς και σειρά Σκοπιανών παραβιάσεων της εθνικά επιζήμιας συμφωνίας των Πρεσπών, παραμένουν άνευ ουσιαστικής εθνικής αντιδράσεως.

Η νέα γενεά της Τουρκίας θα μαθαίνει πλέον ότι έχει αναφαίρετα κυριαρχικά δικαιώματα στο μισό Αιγαίο και την μισή ΝΑ Μεσόγειο τα οποία «σφετερίζεται η Ελλάς, αφού τα νησιά δεν δικαιούνται υφαλοκρηπίδος και ΑΟΖ». Θα εμπειδώνει ότι η Κύπρος και δεκάδες νησιά του Αιγαίου είναι τουρκικά και κατέχονται παρανόμως από την Ελλάδα, μεγάλος αριθμός άλλων νήσων αποτελούν «γκρίζες ζώνες», ενώ αναιρείται η ελληνική κυριαρχία των εξοπλισμένων κυρίων νήσων του Α. Αιγαίου.

Έχοντας εμφυσήσει στην νέα γενεά το αίσημα της «ελληνικής αδικίας και επιβουλής» η Τουρκία θα ζητήσει προσεχώς από τους νέους της να θυσιάσθουν για την «απελευθέρωση» και την πραγματοποίηση του εθνικού τους οράματος. Η θέληση των νέων της Τουρκίας θα ενισχυθεί περαιτέρω με την θρησκευτική δογματική βεβαιότητα ότι πεθαίνοντας για την πατρίδα γίνονται «μάρτυρες» και κερδίζουν τον Ισλαμικό παράδεισο.

Η Ιστορία που διδάσκονται οι νέοι Έλληνες είναι «στρογγυλευμένη», επιλεγμένη, αλλοιωμένη αλλά «πολιτικώς ορθή»... Ανεξαρτήτως της αντιστοίχου πρακτικής ομόρων κρατών, η διδασκαλία της ελληνικής Ιστορίας δεν θα πρέπει, να ενισχύει «υπερβολικά» το εθνικό φρόνημα (μερικοί το ονομάζουν εθνικισμό). Προς τον σκοπό

αυτό αφαιρείται ή υποβαθμίζεται «επικίνδυνη» ύλη της εθνικής συλλογικής μνήμης η οποία θα προσέδιδε δια της γνώσεως στους νέους μαχητικότητα, πνεύμα θυσίας και φιλοπατρίας αντί διεθνούς πασιφισμού και συγχύσεως με ψευδοδιλήμματα τύπου «βούτυρο ή κανόνια».

Όταν οι πολυπληθείς Τούρκοι νέοι θα υλοποιούν με πίστη, αποφασιστικότητα και θράσος το επεκτατικό τους όραμα, θα βρουν απέναντί τους μία γενεά που δεν θα έχει διδαχθεί επαρκώς την τουρκική ιστορική βαρβαρότητα, το μέγεθος της τουρκικής απειλής, το ένδοξο ελληνικό παρελθόν, την μαρτυρική Κύπρο και την διαρκή υποχρέωση των Ελλήνων να υπερασπίζονται την πατρίδα έως την τελευταία ρανίδα του αίματός τους. Η ελληνική νεολαία θα έχει εν τούτοις εκτενή γνωστική επάρκεια σε θέματα οικολογίας, παγκοσμιοποίησης, πασιφισμού και της αποστροφής προς τα όπλα, καταλήψεων και ατομικών δικαιωμάτων, ενώ πολλοί γονείς θα ενεργοποιούν κάθε μέσο για την φυγάδευση των τέκνων τους στο εξωτερικό «μέχρι να περάσει το κακό» αρχής γενομένης από τους πολιτικούς ταγούς των οποίων οι γόνοι σπανίως υπηρετούν πραγματικά τις ΕΔ.

Η Τουρκία δεν διεκδικεί απλώς αλλά πράττει με διακομματική σύμπνοια. Διαθέτοντας εθνική στρατηγική, χρησιμοποιεί κάθε διαθέσιμο μέσο (πολιτικό, διπλωματικό, στρατιωτικό, οικονομικό, πολιτιστικό, θρησκευτικό), προκειμένου να διαμορφώσει το περιβάλλον σύμφωνα με τα αναθεωρητικά εθνικά της συμφέροντα. Με όπλα την δημογραφική πραγματικότητα, την στρατηγική αυτονομία και την εναλλάξ αξιοποίηση του Οθωμανισμού, του Ισλαμισμού και του Τουρκισμού κτίζει το αυριανό τοπίο στο Αιγαίο, την ΝΑ Μεσόγειο και την Κύπρο ώστε η υλοποίηση των «συνόρων της καρδιάς» να καταστεί εφικτή αλλά και de facto αποδεκτή διεθνώς.

Μπορεί η περίφημη «Διακήρυξη των Αθηνών» να κουρελιάζεται καθημερινά αλλά είμαστε ενθουσιασμένοι που δεν γίνονται υπερπτήσεις και παραβιάσεις στην «θάλασσα των νήσων». Σε αυτό το κλίμα ο «διάλογος» συνεχίζεται απρόσκοπτα, τα Μέτρα Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης (εδώ γελάνε) καλά κρατούν και η συνάντηση κορυφής στις 13 Μαΐου θα πραγματοποιηθεί άνευ όρων. Ας σκεφθεί κανείς την πορεία του διαλόγου εάν η ελληνική πλευρά προέβαινε σε παρεμφε-

ρείς ενέργειες. Αλήθεια έχει γίνει πολιτικά αντιληπτό ότι οι πρόσφατες τουρκικές δηλώσεις και πράξεις γελοιοποιούν την Διακήρυξη των Αθηνών και το «καλό κλίμα»; Εάν ναι υπάρχουν σκέψεις καταγγελίας της και αποχωρήσεως από τον διάλογο - παρωδία ή έστω καθορισμού προϋποθέσεων διαλόγου; Φαίνεται δυστυχώς πως ακολουθείται πρακτική δορυφόρου κράτους, με παράτρυνση των ΗΠΑ που ενδιαφέρονται μόνο για σταθερότητα στην περιοχή;

Η τουρκική πλευρά υλοποιεί συστηματικά και αναίμακτα τις επιδιώξεις της, έχοντας πεισθεί ότι το κατευνάζον ελληνικό πολιτικό σύστημα δεν πιστεύει και δεν επενδύει επαρκώς στην στρατιωτική αποτρεπτική ισχύ, ούτε διαθέτει την βούληση να φθάσει στα άκρα, ενώ οι Έλληνες είναι εφησυχασμένοι «πολίτες του καναπέ». Την εκτίμηση αυτή ενισχύουν καθημερινά οι δηλώσεις κομμάτων της αντιπολιτεύσεως περί «άσκοπης κούρσας εξοπλισμών», η κυβερνητική «κοιλιά» στο εξοπλιστικό πρόγραμμα, η μη συμπερίληψη στα ελληνοτουρκικά του Κυπριακού, η πληθώρα πολιτικών και ακαδημαϊκών δηλώσεων για «συνεκμετάλλευση», «τουρκικά ζωτικά συμφέροντα στο Αιγαίο», «αμοιβαίες υποχωρήσεις», «κόκκινη γραμμή τα έξι μίλια», η κοινωνική αδράνεια για εθνικά θέματα κ.λπ..

Η Ελλάς ορθώς επιδιώκει την διεύρυνση και εμπάθυνση των συμμαχιών της αλλά οφείλει να γνωρίζει με ρεαλισμό ότι εντός αυτών προσμετράται το «ειδικό βάρος» εκάστου κράτους μέλους. Εντός μίας συμμαχίας υπάρχει «σύγκλιση» και σπανίως «ταύτιση» συμφερόντων. Οι συγκλίνοσες και επικαλυπτόμενες περιοχές συμφερόντων εντός συμμαχίας πρέπει να αναδεικνύονται και να αξιοποιούνται αλλά τα Εθνικά Συμφέροντα παραμένουν η αφητηρία και ο τελικός σκοπός. Σε διαφορετική περίπτωση παγιώνεται η φήμη του «δεδομένου συμμάχου» που ταυτίζεται με τα συμφέροντα του «ισχυρού προστάτου» και όχι με τα με Εθνικά Συμφέροντα.

Η ελληνική κοινή γνώμη δυστυχώς αντιδρά θυμικά και για όσο μία είδηση προβάλλεται από τα ΜΜΕ. Θα αποτελούσε στοιχείο πολιτικής ωριμάνσεως η πάγια αντίδραση και πίεση των Ελλήνων πολιτών προς την πολιτική ηγεσία (π.χ. διαδηλώσεις, προσφυγές, σχετικά άρθρα, τοπικά ψηφίσματα, κριτήριο ψήφου κ.λπ.), για τα ακόλουθα άκρως επείγοντα θέματα:

- Αναθεώρηση της εκπαιδευτικής ύλης στην

Ιστορία και έμφαση στην ελληνική γλώσσα. Σκοπός η γαλούχηση ενσυνειδήτων Ελλήνων πολιτών, μέσω αξιών, προτύπων και εθνικού οράματος.

- Ανάδειξη της αμυντικής βιομηχανίας ως βασικού αναπτυξιακού πυλώνα.
- Πολύ ισχυρές και αποτρεπτικές ΕΔ Ελλάδος και Κύπρου (κοινές ριζικές αλλαγές σε μέσα, υλικό, θητεία, εφεδρεία, διοίκηση, εκπαίδευση, φρόνημα). Συνδρομή ομογένειας.
- Πλήρης αξιοποίηση συμμαχιών βάσει του «δούνα και λαβείν».
- Προτεραιότητα στο Κυπριακό (ως ζήτημα εισβολής και κατοχής) και προάσπιση του Κυπριακού ελληνισμού. Απαίτηση ενεργού συμμετοχής ΕΕ.
- Στήριξη και διατήρηση συστηματικών δεσμών με ελληνική ομογένεια.
- Ολιστική αντιμετώπιση του συνδυασμού δημογραφικού και μεταναστευτικού ζητήματος (προφανώς όχι με αντικατάσταση του πληθυσμού των Ελλήνων με μη αφομοιώσιμους κατοίκους Αφρικής και Ασίας).
- Νομοθετικές και διοικητικές ρυθμίσεις για οικονομική ανάπτυξη, έρευνα, καινοτομία, θαλάσσια στρατηγική και απόδοση δικαιοσύνης.
- Χρονοδιάγραμμα πλήρους ενασκήσεως κυριαρχίας και κυριαρχικών δικαιωμάτων.

Οι συμπολίτες μας θα πρέπει να ευαισθητοποιούνται περισσότερο για την διάσωση παρά για την αποδόμηση του ελληνογενούς Δυτικού συστήματος αξιών και να αποστρέφονται εξ ορισμού τον αυταρχισμό (θρησκευτικό ή ιδεολογικό) και την τρομοκρατία. Να μην στηρίζουν κράτη ή και εισαγομένους μετανάστες που δεν σέβονται βασικές ελευθερίες, τα ανθρώπινα δικαιώματα, την ισότητα των φύλων και το κοσμικό κράτος εν γένει. Μόνο εγγυητή της ειρήνης αποτελεί η εθνική αποτροπή και η υλική και ψυχική προετοιμασία για στρατιωτική σύγκρουση. Τέλος οι κυβερνώντες οφείλουν να μούν τους νεότερους Έλληνες στις εθνικές επιταγές και συλλογικές τους υποχρεώσεις χάριν των επιγενομένων Ελλήνων, καθιστάμενοι το παράδειγμα γι' αυτούς. Ίσως η τελευταία παραίνεση να μοιάζει αφελής αλλά κάθε εθνική μεταβολή πορείας ξεκινά από ένα συλλογικό κοινωνικό όνειρο και επιβάλλεται δημοκρατικά, εάν απαιτείται, στην εκάστοτε διαχειριστική και όχι οραματική πολιτική ηγεσία, διότι «Εις οιωνός άριστος, αμύνεσθαι περί Πάτρης».

03 Μαΐου 2024

"The vision for a new Ottoman Empire is conceived as Turkey's ambition to reassert its influence and leadership across former Ottoman territories, blending historical legacy with modern geopolitical aspirations."

Η Συνθήκη CFE, τι προβλέπει και τι επιδιώκει η Τουρκία

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Μπαλτζώη
Προέδρου ΕΛΙΣΜΕ
M.Sc. από το ΕΚΠΑ

Η απόφαση της Τουρκίας να αναστείλει την εφαρμογή της συνθήκης CFE (Conventional Forces in Europe), τις Συμβατικές Δυνάμεις της Ευρώπης, προκάλεσε εύλογες απορίες και ερωτήματα, όπως ποια είναι αυτή η Συνθήκη, πως προέκυψε, τι προβλέπει και γιατί το κάνει η Τουρκία. Ας δούμε πως εξελίχθηκε η Συνθήκη..

Το Ιστορικό

Το 1973, άνοιξαν στη Βιέννη οι συνομιλίες Mutual and Balanced Force Reduction (MBFR) μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών, της ΕΣΣΔ και άλλων μελών του NATO και του Συμφώνου της Βαρσοβίας. Ο στόχος ήταν να επιτευχθεί συμφωνία για τη μείωση των στρατευμάτων και των εξοπλισμών στην Κεντρική Ευρώπη, συμπεριλαμβανομένων των χωρών της Μπενελούξ, της Ανατολικής Γερμανίας, της Δυτικής Γερμανίας, της Πολωνίας και της Τσεχοσλοβακίας. Οι πλευρές κατέληξαν σε μια προκαταρκτική συμφωνία για μείωση του αριθμού των χερσαίων στρατευμάτων σε 700.000 σε κάθε πλευρά και των στρατευμάτων της αεροπορίας σε 200.000. Τελικά οι συνομιλίες δεν κατέληξαν. Τον Απρίλιο-Ιούνιο του 1986, η ΕΣΣΔ και το Σύμφωνο της Βαρσοβίας ζήτησαν μειώσεις σε όλη την Ευρώπη και τον Δεκέμβριο του 1986, το NATO πρότεινε τη δημιουργία ενός νέου φόρουμ διαπραγματεύσεων που θα αντικαθιστούσε το MBFR και θα συζητούσε νέες μειώσεις σε όλη την Ευρώπη.

Έτσι, η Επιτροπή για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη (CSCE) συνήλθε στη Βιέννη (1986-1989) ενέκρινε εντολή για διαπραγματεύσεις στο επίπεδο των συμβατικών ενόπλων δυνάμεων στην Ευρώπη στο πλαίσιο της ΔΑΣΕ μεταξύ των χωρών του NATO και του Συμφώνου της Βαρσοβίας. Στις 2 Φεβρουαρίου 1989 ολοκληρώθηκαν επίσημα οι συνομιλίες και στις 9 Μαρτίου 1989 ξεκίνησαν οι διαπραγματεύσεις για το CFE και τελικά στις 19 Νοεμβρίου 1990, υπογράφηκε στο Παρίσι η Συνθήκη CFE. Ο κύριος στόχος της Συνθήκης ήταν να μειώσει την πιθανότητα αιφνιδιαστικής ένοπλης επίθεσης και την πυροδότηση μεγάλων επιθετικών επιχειρήσεων στην Ευρώπη.

Στις 15 Μαΐου 1992, τα Κράτη Μέρη υπέγραψαν τη Συμφωνία της Τασκένδης για τις Αρχές και τις Διαδικασίες για την Εφαρμογή της Συνθήκης για τις Συμβατικές Ένοπλες Δυνάμεις στην Ευρώπη, η οποία ανακαταναείμει τον εξοπλισμό και τους στόχους ισχύος της πρώην ΕΣΣΔ μεταξύ των υπογραφόντων.

Τι προβλέπει η Συνθήκη

Το άρθρο IV (παράγραφος 1) της Συνθήκης

θέσπισε ίσους περιορισμούς στους δύο Συνασπισμούς καθορίζοντας συνοπτικά τα εξής:

↗ 20.000 άρματα μάχης (όχι περισσότερα από 16.500 σε ενεργές μονάδες),

↗ 30.000 τεθωρακισμένα οχήματα (όχι περισσότερα από 27.300 σε ενεργές μονάδες), από τα οποία το πολύ 18.000 θα είναι τεθωρακισμένα οχήματα μάχης (TOMA)

↗ 20.000 πυροβόλα (17.000 σε ενεργές μονάδες),

↗ 6.800 μαχητικά αεροσκάφη.

↗ 2.000 επιθετικά ελικόπτερα.

↗ Προέβλεπε επίσης ότι τα οπτικά συστήματα που δεν βρίσκονται σε ενεργές μονάδες θα τοποθετούνται σε καθορισμένους μόνιμους χώρους αποθήκευσης

↗ Απαιτούσε να μην κατέχει κανένα Κράτος Μέρος περισσότερο από περίπου το ένα τρίτο του οπλισμού στην περιοχή εφαρμογής (Άρθρο VI), που ορίζεται ως «ολόκληρο το χερσαίο έδαφος των Κρατών Μερών στην Ευρώπη από τον Ατλαντικό Ωκεανό έως τα Ουράλια Όρη, συμπεριλαμβανομένων όλων των ευρωπαϊκών νησιωτικών εδαφών των Κρατών Μερών.

↗ Κάθε Κράτος Μέρος να παρέχει ενημέρωση για τα μέγιστα επίπεδα των όπλων και εξοπλισμού των.

↗ Τα Κράτη Μέρη να παρέχουν κοινοποιήσεις και να ανταλλάσσουν πληροφορίες μεταξύ των καθώς και το δικαίωμα κάθε κράτους να διενεργεί επιθεωρήσεις και να αποδέχονται τέτοιες επιθεωρήσεις.

Στις 10 Ιουλίου 1992, στο Ελσίνκι, τα Κράτη Μέρη της Συνθήκης CFE υπέγραψαν την «τελική πράξη της Διαπραγμάτευση για την Ισχύς Προσωπικού των Συμβατικών Ενόπλων Δυνάμεων στην Ευρώπη» την Συμφωνία CFE-1A, που καθόρισε όρια στο επίπεδο του στρατιωτικού προσωπικού, με εξαίρεση τις ναυτικές δυνάμεις, τις δυνάμεις εσωτερικής ασφάλειας και τις δυνάμεις υπό τη διοίκηση του ΟΗΕ. Η Συμφωνία προέβλεπε ανταλλαγές πληροφοριών σχετικά με τον αριθμό του προσωπικού, επιθεωρήσεις για επαλήθευση της συμμόρφωσης. Τέθηκε σε ισχύ στις 9 Νοεμβρίου 1992 και σε αντίθεση με τη Συνθήκη CFE, η Συμφωνία CFE-1A είναι ένα πολιτικά δεσμευτικό μέσο και ως εκ τούτου δεν χρειάζεται επικύρωση.

Το 2007 η Ρωσία αποχώρησε από τη συνθήκη διαμαρτυρόμενη για την αντιπυραυλική ασπίδα που σχεδίαζαν οι ΗΠΑ. Έτσι το NATO και η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν λαμβάνουν πλέον από τις 15 Δεκεμβρίου 2007 καμία πληροφορία για τις συμβατικές δυνάμεις

της Ρωσίας. Τελικά η Ρωσία αποσύρθηκε επισήμως από τη συνθήκη CFE πέρυσι στις 7 Νοεμβρίου 2023. Μετά την απόσυρση της Ρωσίας, οι ΗΠΑ ανέστειλαν την εφαρμογή της συνθήκης.

Η Τουρκία αλλάζει πολιτική

Η ξαφνική απόφαση της Τουρκίας να αναστείλει την εφαρμογή της συνθήκης CFE σηματοδοτεί μια σημαντική αλλαγή στην εθνική της πολιτική. Υποχρεούτο μέχρι τώρα να ενημερώνει τα άλλα κράτη μέλη για την ανάπτυξη και την τοποθεσία των συμβατικών της όπλων, σε ένα πνεύμα αμοιβαιότητας. Και είχε επιτύχει στην ΝΑ περιοχή, καθεστώς εξαίρεσης, όπου μπορούσε να διατηρεί το επιπλέον υλικό που δεν προβλεπόταν από την Συνθήκη. Με αυτή την απόφαση, η Τουρκία πλέον έχει την δυνατότητα να αναπτύξει συμβατικά όπλα και δυνάμεις οπουδήποτε στο έδαφός της και σε οποιαδήποτε ποσότητα επιθυμεί, άνευ ουδενός περιορισμού και χωρίς την ανάγκη ενημέρωσης άλλων κρατών. Αυτό ανοίγει νέους δρόμους για την ανάπτυξη συμβατικών όπλων και δυνάμεων, ιδιαίτερα σε περιοχές κοντά στον Καύκασο και στις κουρδικές περιοχές εκτός Τουρκίας.

Η συνθήκη CFE προφανώς είχε μερικώς αδρανοποιηθεί εδώ και χρόνια, όμως τα διάφορα κράτη παρέμειναν στις προβλεπόμενες ποσότητες των συμβατικών δυνάμεων και οπλικών συστημάτων που είχε συμφωνηθεί αρχικά. Οιαδήποτε αλλαγή στην στρατιωτική ισορροπία των κρατών μπορεί να επηρεάσει τις διπλωματικές σχέσεις, την περιφερειακή ασφάλεια και την ισορροπία δυνάμεων στην περιοχή, ιδιαίτερα δε μεταξύ γειτονικών κρατών όπως μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας με τις σχέσεις έντασης και απειλών εκ μέρους της Τουρκίας ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια. Οι Τούρκοι, όπως λέει ο καθηγητής Σερχάτ Γκιουβέντες, ισχυρίζονται ότι αποτελεί «απάντηση στην στάση της Ρωσίας και στην πράξη η παραμονή στη συνθήκη δεν είχε καμία πρακτική αξία», ο δε δημοσιογράφος Μουράτ Γετκίν, επικαλούμενος διπλωματικές πληροφορίες

αναφέρει ότι «η Τουρκία σταμάτησε την εφαρμογή της συνθήκης διότι έχει χάσει το νόημά της».

Εκτιμήσεις

Όμως εκτιμάται, ότι δεν είναι τόσο απλοί οι λόγοι της αναστολής της συμμετοχής της Τουρκίας στην Συνθήκη. Μετά την αναστολή έρχεται η αποχώρηση όταν θα έχουν ολοκληρωθεί οι επιδιώξεις. Και φαίνεται ότι ο σκοπός της Τουρκίας είναι η αύξηση των στρατιωτικών δυνάμεων της Τουρκίας, με παράλληλη αύξηση των οπλικών συστημάτων της. Το γιγαντιαίο εξοπλιστικό πρόγραμμά της δείχνει τις προθέσεις της. Γιατί εξοπλίζεται με ραγδαίο ρυθμό και σε απίστευτη ποσότητα οπλικών συστημάτων, αν δεν έχει την πρόθεση να τα χρησιμοποιήσει; Από ποιον γείτονα απειλείται η Τουρκία σήμερα και υπερεξοπλίζεται; Από κανέναν, είναι σαφέστατο, καθόσον διαθέτει σήμερα τον δεύτερο μεγαλύτερο στρατό στο NATO και τον πρώτο στην Ευρώπη. Αποτιμώντας την κατάσταση, έστω και αν διάγουμε προσωρινή περίοδο ηνεμίας, θα πρέπει να παρακολουθούμε την γείτονα στους εξοπλιστικούς της τυχολογισμούς, ώστε να είμαστε ενήμεροι, αποφασισμένοι έτοιμοι αν απαιτηθεί. Εκτιμάται ότι θα χρησιμοποιηθεί και σύντομα κατά των Κούρδων στο εσωτερικό, αλλά και στο εξωτερικό (Συρία, Ιράκ). Εκτιμάται, ότι προετοιμάζεται για ολοκληρωτικό πόλεμο έναντι του Ελληνισμού, της Ελλάδας και της Κύπρου, αν δεν υλοποιηθούν οι σχεδιασμοί της για έλεγχο της Κύπρου και του μισού Αιγαίου (25ος Μεσημβρινός) και δεν υποκύψουν τα δύο ελληνικά κράτη στην καταναγκαστική διπλωματία με την απειλή χρήσης της στρατιωτικής ισχύος. Θα πρέπει να είμαστε συνεχώς ενήμεροι, αποφασισμένοι και έτοιμοι αν απαιτηθεί. Και για να το επιτύχουμε, να πράξουμε και εμείς το ίδιο. Να αναστείλουμε και εμείς την συμμετοχή μας, ώστε να έχουμε στρατό, όπου κρίνεται σκόπιμο, παρακολουθώντας τις τουρκικές εξελίξεις.

«Οι καιροί ου μαινέτο!». Θουκυδίδης.

Σχόλιον Συντάξεως

Η Τουρκία δικαιολογεί την απόσυρσή της από την CFE με το κάτωθεν κείμενο, αλλά δεν αποκαλύπτει, ότι αυτή η ενέργειά της εξυπηρετεί τα αναθεωρητικά της σχέδια εις βάρος των γειτονικών χωρών.

Turkey's decision to suspend its participation in the Conventional Armed Forces in Europe (CFE) Treaty in 2007 was primarily driven by concerns over national security and perceived imbalances in the treaty's implementation. Here are the main reasons:

1. Security Concerns:

Turkey felt that the treaty's constraints on conventional armed forces were limiting its ability to respond to regional security challenges, particularly given the volatile security environment in the Middle East and the Caucasus.

2. Imbalance and Compliance Issues:

Turkey cited concerns over imbalances in the treaty's implementation, particularly the fact that some

states, notably Russia, were not fully complying with their treaty obligations. Russia's suspension of the CFE Treaty in 2007 due to disagreements over NATO expansion and other issues further complicated the treaty's effectiveness.

3. Geopolitical Shifts:

The geopolitical landscape had changed significantly since the treaty was signed in 1990, with new security dynamics that were not adequately addressed by the CFE framework. Turkey needed greater flexibility to adapt to these changes.

These factors combined to make the treaty appear less relevant and more restrictive from Turkey's perspective, leading to its suspension of the treaty obligations.

Αναβίωση τού Δόγματος τού Ενιαίου Αμυντικού Χώρου

τού Αντιστρατήγου ε.α. Φοίβου Κλόκκαρη

Η ημικατεχόμενη Κύπρος για να έχει αξιόπιστη αποτρεπτική ικανότητα έναντι της Τουρκικής επιθετικότητας που συνεχίζεται, είναι απαραίτητο να συνάψει αμυντική συμμαχία με την Ελλάδα, με την οποία έχει κοινά συμφέροντα στην Ανατολική Μεσόγειο (ΑΜ) και αντιμετώπιζουν κοινό εχθρό, την Τουρκία.

Το δόγμα του ενιαίου αμυντικού χώρου (ΔΕΑΧ) Κύπρου-Ελλάδας, υιοθετήθηκε το 1993 και λειτούργησε μέχρι το 2000. Ήταν μία στοιχειώδης μορφή αμυντικής συνεργασίας/ συμμαχίας, η οποία παρά τα κενά και τις ελλείψεις της, συνέβαλε σε ένα βαθμό στην ανάσχεση των επιδιώξεων τής Τουρκίας να αποκτήσει κυρίαρχο ρόλο στην ΑΜ. Η εφαρμογή τού ΔΕΑΧ είχε πολλαπλά οφέλη για το ηθικό τού Ελληνισμού τής Κύπρου και για την ενίσχυση των επιχειρησιακών δυνατοτήτων των ενόπλων δυνάμεων (ΕΔ) τής Ελλάδας (ΣΞ, ΠΝ, ΠΑ) και της εθνικής Φρουράς (ΕΦ) τής Κύπρου, η οποία διαθέτει στοιχειώδεις αεροναυτικές δυνάμεις και έχει εκτεταμένο θαλάσσιο και εναέριο χώρο. Στα πλαίσια τού ΔΕΑΧ κατασκευάστηκαν στην Κύπρο υποδομές, για την υποστήριξη αεροναυτικών δυνάμεων τής Ελλάδας (αεροπορική βάση «Ανδρέας Παπανδρέου» στη Πάφο, ναυτική βάση «Ευάγγελος Φλωράκης» στο Ζύγι).

Από την εφαρμογή τού ΔΕΑΧ αποκτήθηκαν χρήσιμες εμπειρίες από το στρατιωτικό προσωπικό. Έγινε δοκιμή τών επιχειρησιακών σχεδίων, τής διαλειτουργικότητας τών μέσων και τών δυνατοτήτων τών οπλικών συστημάτων. Αποκτήθηκε πολύτιμη εμπειρία από την τακτική κίνηση πολεμικών σκαφών και εξοπλισμένων αεροσκαφών από την Ελλάδα στην Κύπρο μακράν τών αεροναυτικών βάσεων τους καθώς και από την συνεκπαίδευση με τις δυνάμεις τής ΕΦ, στο επιχειρησιακό περιβάλλον τής Κύπρου. Λεπτομερής καταγραφή των δράσεων τού ΔΕΑΧ περιλαμβάνεται σε άρθρο τού δημοσιογράφου Λάζαρου Μαύρου στην εφημερίδα <η σημερινή> τής 2.10.2008.

Η αδρανοποίηση του ΔΕΑΧ μετά το 2000, ήταν ένα αδικαιολόγητο στρατηγικό λάθος του Ελληνισμού, που οδήγησε στην αύξηση τής επιθετικότητας τής Τουρκίας στη ΑΜ και τών διεκδικήσεων της σε βάρος τής ΑΟΖ Κύπρου-Ελλάδας. Η αδρανοποίηση οφείλεται στην έλλειψη πολιτικής βούλησης των κυβερνήσεων Ελλάδας-Κύπρου, που υποτίμησαν την αξία τής ΑΜ για τα ζωτικά συμφέροντα τους και την επικινδυνότητα τής τουρκικής επιθετικής πολιτικής. Ιδιαίτερα οι κυβερνήσεις τής ΚΔ δεν έδωσαν βαρύτητα στη ενίσχυση τής στρατιωτικής ισχύος, συμφώνησαν να μην έχει ΕΔ το κυπριακό κράτος μετά την λύση, συμπίεσαν τούς προϋπολογισμούς άμυνας, και μείωσαν απότομα τήν στρατιωτική θητεία με σοβαρές επιπτώσεις στο αξιόμαχο τής ΕΦ.

Η παρούσα κυβέρνηση δεν τήρησε την προεκλογική δέσμευσή της για αύξηση τού προϋπολογισμού τής άμυνας σε ποσοστό 2% επί τού ΑΕΠ και μείωσε τις εισφορές για την άμυνα από το 30% στο 17% (είναι θλιβερό, ότι μόνον δύο βουλευτές ενός κόμματος καταψήφισαν το σχετικό νομοσχέδιο)

Η αναβίωση του ΔΕΑΧ είναι αδήριτη ανάγκη και προϋποθέτει πολιτική βούληση των κυβερνήσεων Κύπρου-Ελλάδας. Όχι μόνο απαιτείται αναβίωση τού ΔΕΑΧ σε επιχειρησιακό επίπεδο, αλλά και βελτίωση/αναβάθμισή του, ώστε να καταστεί μία άρτια αμυντική συμμαχία, με αποστολή την αποτροπή, την άμυνα, την διαχείριση κρίσεων και την ενίσχυση τής εθνικής ασφάλειας. Είναι

απαραίτητο η ΚΔ να εκσυγχρονίσει τα οπτικά συστήματά της, να αποκτήσει τīs απαραίτητες αεροναυτικές δυνάμεις και να βελτιώσει τīs υποδομές υποστήριξής τους. Η πραγματοποίηση στο επιχειρησιακό περιβάλλον Κύπρου, Τακτικών Ασκήσεων μετά Στρατευμάτων (ΤΑΜΣ) τών ΕΔ τής Ελλάδας (ΣΞ, ΠΝ, ΠΑ) με την ΕΦ, συμβάλλει καθοριστικά στην ενίσχυση τής ετοιμότητας τών δυνάμεων.

Η αναβίωση τού ΔΕΑΧ επιβάλλεται και για ένα άλλο λόγο. Συνιστά την απαραίτητη πολεμική προπαρασκευή από την ειρήνη για να είναι πρακτικά δυνατή και αποτελεσματική η εκτέλεση τής συμβατικής υποχρέωσης τής Ελλάδας ως εγγυήτριας δύναμης, να προστατεύσει την Κυπριακή Δημοκρατία (ΚΔ), αν δεχθεί νέα Τουρκική επίθεση (Συνθήκη Εγγυήσεως 1960 άρθρο ΙΙ). Τα πολεμικά σχέδια για να έχουν επιτυχία πρέπει να δοκιμάζονται με ΤΑΜΣ από την περίοδο τής ειρήνης. Στην Κύπρο η απειλή των Τουρκικών δυνάμεων κατοχής (εχθρός εντός των πυλών) επικρέμαται ως Δαμόκλειος σπάθη επί τής ΚΔ. Αν χαθεί η Κύπρος, θα υποστούν πλήγμα και τα συμφέροντα τής Ελλάδας στην ΑΜ. Η Κύπρος και τα νησιά τού Ανατ. Αιγαίου περιλαμβάνονται στους επεκτατικούς στόχους τού <<εθνικού όρκου>>, που ψήφισε η τουρκική εθνοσυνέλευση τό 1920 και η πρόσφατη δήλωση του Ερντογάν ότι το 1974 έπρεπε να καταληφθεί όλη η Κύπρος, εντάσσεται σε αυτό το πλαίσιο, όπως και η απαίτηση αποστρατικοποίησης των νησιών και τής Κύπρου, για να είναι εύκολη λεία υλοποίησης τών στόχων τής Τουρκίας.

Στην επέτειο τής 25 Μαρτίου, στόν πανηγυρικό λόγο του, ο αρχιεπίσκοπος Κύπρου τόνισε τήν αναγκαιότητα αναβίωσης τού ΔΕΑΧ, ως ύψιστης σημασίας για την επιβίωσή μας. Αναγκαιότητα που περιλαμβάνεται και στο προεκλογικό πρόγραμμα τού προέδρου τής Κυπριακής Δημοκρατίας (ΠτΔ). Ο ΠτΔ ερωτηθείς για τις δηλώσεις του αρχιεπισκόπου, απέφυγε να απαντήσει αν υπάρχει εξέλιξη στο θέμα αναβίωσης τού ΔΕΑΧ και ποιά είναι η θέση τής Ελληνικής κυβέρνησης, ιδιαίτερα μετά το πρόσφατο σύμφωνο συνεργασίας με την Τουρκία (7.12.2023). Ο ΠτΔ δήλωσε ότι σημασία έχει το τί γίνεται στην πράξη και ότι σαφώς γίνονται πολύ περισσότερα από όσα γίνονταν, όταν υπήρχε το ΔΕΑΧ, με βάση την ενημέρωση που έτυχε από τούς αρμόδιους, όταν ανέλαβε τα καθήκοντα του, χωρίς να αναφέρει ποιά είναι αυτά που γίνονται στην πράξη. Η αδρανοποίηση τού ΔΕΑΧ από το 2000 (τότε έγινε για τελευταία φορά η ΤΑΜΣ Τοξότης-Νικηφόρος τού ΠΝ και τής ΠΑ τής Ελλάδας με την ΕΦ, στο επιχειρησιακό περιβάλλον τής Κύπρου), προκάλεσε ένα εξαιρετικά επικίνδυνο κενό στις αμυντικές δυνατότητες τής ΕΦ. Κενό που είναι αδύνατον να καλυφθεί χωρίς την βοήθεια των αεροναυτικών ενισχύσεων τής Ελλάδας, γ'αυτό η αναβίωση τού ΔΕΑΧ σε συνδυασμό με την επείγουσα ενίσχυση τής ΕΦ, είναι ύψιστης σημασίας για την επιβίωσή μας. Ο ΠτΔ οφείλει να ενημερώσει τον λαό, που διακατέχεται από μεγάλη αγωνία, αν υπάρχει πολιτική βούληση τών κυβερνήσεων Κύπρου-Ελλάδας, να αναβιώσει τό ΔΕΑΧ και να μετατραπεί σε άρτια αμυντική συμμαχία, προς ανακοπή τής επιθετικότητας τής Τουρκίας, η οποία έχει στρατηγικό στόχο, να θέσει υπο τον έλεγχο της όλη την Κύπρο. Η περιοδική παρουσία τής Ελληνικής πολεμικής αεροπορίας και ναυτικού στην Κύπρο, συμβάλλει και στην τόνωση τού ηθικού τού Κυπριακού Ελληνισμού.

Λευκωσία Απρίλιος 2024

Η ιστορική νομοτέλεια εκδικείται: Το Μακεδονικό επανέρχεται...!

Του Δρος Βενιαμίν Καρακωστανόγλου

Διεθνολόγου, Μόνιμου Λέκτορα Νομικής Σχολής
του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Ο πρώτος γύρος των Προεδρικών Εκλογών στα Σκόπια (24/4) επιβεβαίωσε τις δημοσκοπήσεις για επικράτηση της υποψήφιας του εθνικιστικού δεξιού κόμματος VMRO-DPMNE Γκορντάνας Σιλιανόφσκα απέναντι στον απερχόμενο νυν Πρόεδρο Στέβο Πενταρόφσκι του Κυβερνώντος Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος (του πρώην Πρωθυπουργού Ζ. Ζάεφ). Η μεγάλη διαφορά (40% προς 20%) αναμένεται να οριστικοποιηθεί στο δεύτερο γύρο των εκλογών, που θα πραγματοποιηθεί ταυτόχρονα με τις βουλευτικές εκλογές στις 8/5, με υψηλή πιθανότητα την ταυτόχρονη επικράτηση της Σιλιανόφσκα στην Προεδρία και του Χρίστιαν Μίτσκοσκι στην Πρωθυπουργία μίας νέας Κυβέρνησης του VMRO στα Σκόπια.

Η έντονη ρητορική που χαρακτήρησε τις εκλογές, υπέρ της χρήσης του ονόματος «Μακεδονία» (χωρίς το Βόρεια) από το VMRO, διαμορφώνει ένα νέο σκηνικό στη γειτονική χώρα, το οποίο τείνει να ανατρέψει τις ευαίσθητες ισορροπίες που λειτουργούν οριακά τόσο εντός των Σκοπίων, όσο και στην Ελλάδα και στη Βουλγαρία, αλλά και στην Αλβανική κοινότητα που συγκυβερνούσε εντός της γειτονικής χώρας, την περίοδο από το 2019-2024.

Η Βουλγαρία επέτυχε να διεκδικήσει συνταγματική αναθεώρηση, στα Σκόπια, που όμως δεν υλοποιήθηκε ακόμη (στους τομείς της γλώσσας, της ταυτότητας και της καταγωγής). Η Ελλάδα, παρακολουθεί αμήχανη την σωρεία συνεχών παραβιάσεων της «Συμφωνίας των Πρεσπών» (ΣΤΠ) από την γειτονική χώρα και καθυστερεί την κύρωση τριών εφαρμοστικών Πρωτοκόλλων, που είναι μορφή αντιμέτρου από τη χώρα μας. Οι Η.Π.Α. και το ΝΑΤΟ είναι ικανοποιημένοι για την ένταξη των Σκοπίων στη Συμμαχία, ενώ η Ευρωπαϊκή Ένωση διστάζει να προχωρήσει την ενταξιακή διαδικασία της μικρής κεντροβαλκανικής χώρας στα βόρεια της Μακεδονίας μας, λόγω των εκκρεμοτήτων με την Βουλγαρία και στο εσωτερικό με τους Αλβανούς που επιδιώκουν καθεστώς ιδρυτικής συνιστώσας του κράτους. Η δέσμευση του Έλληνα Πρωθυ-

πουργού ότι «δεν θα χαρίσουμε στα Σκόπια το βέτο της Ελλάδος στην ένταξή τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση» συνδυάστηκε από ίδιο με την επακριβή τήρηση των όρων της ΣΤΠ, χωρίς να τεθεί ζήτημα αναθεώρησης των οριζόμενων για την εθνότητα-ιθαγένεια και την γλώσσα.

Αν, όμως, η νέα Κυβέρνηση των Σκοπίων ζητήσει επίσημα, ή εφαρμόσει έστω σιωπηρά, γενικευμένα στην πράξη, το παλιό συνταγματικό όνομα «Δημοκρατία της Μακεδονίας» (όπως διακηρύττει το VMRO), τότε η Ελλάδα και η Νέα Δημοκρατία ως Κυβερνητικό κόμμα, θα βρεθεί ενώπιον μίας νέας κατάστασης: Το μόνο (θεωρούμενο) θετικό της ΣΤΠ για την Ελλάδα (κατά την άποψη της Κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ που την υπέγραψε) ήταν το κρατικό όνομα «Βόρεια Μακεδονία».

Αν αυτό, de jure ή de facto, αρθεί, τότε η Ελλάδα θα δικαιούται (περισσότερο από όσο σήμερα που παραβιάζεται στην καθημερινή πρακτική) να καταγγείλει την ΣΤΠ λόγω παραβίασεως ουσιώδους όρου της, όπως ρητά προβλέπεται στο άρθρο 60 § 1 και 3 της Σύμβασης της Βιέννης του 1969 για «το Δίκαιο των Διεθνών Συνθηκών», και να ζητήσει την λήξη ή την αναστολή της ΣΤΠ. Θα έχει αποδειχθεί, μάλιστα, πανηγυρικά στην πράξη, πόσο επικίνδυνος ήταν ο τεμαχισμός του Μακεδονικού ονόματος, ώστε να εννοεί με την ίδια λέξη «διαφορετικά» πράγματα!

Ο φόβος ορισμένων ότι τα Σκόπια θα μετατρέψουν αμέσως την ονομασία τους, στα Ηνωμένα Έθνη, σε «Δημοκρατία της Μακεδονίας» παραγνωρίζει όλο το διπλωματικό ιστορικό της διαφοράς από το 1991 έως το 2018, που θα επικαλεστεί η Ελλάδα: αποφάσεις 817, 845 (1993) του Συμβουλίου Ασφαλείας, Ενδιάμεση Συμφωνία (1995), οι οποίες θα αναβιώσουν πιθανότατα και βέβαια ένα άμεσο ελληνικό βέτο στην Ευρωπαϊκή ένταξη των Σκοπίων, αλλά και διμερή περιοριστικά μέτρα, που θα απαιτήσει η χώρα μας από την Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΝΑΤΟ ακόμη, λόγω της παράνομης συμπεριφοράς των Σκοπίων.

Ας μην αδιαφορούμε στο ζήτημα των Σκοπίων.

"An arrogant stronger state that underestimates and despises a weaker neighboring state may find itself humbled by unexpected political and foreign interests resilience and unforeseen consequences."

Ειδικές δυνάμεις και ειδικές επιχειρήσεις – Το ελληνικό λάθος

Του Αντιστρατήγου ε.α. Παναγιώτη Γκαρτζονίκια

Τα τελευταία είκοσι περίπου χρόνια οι ειδικές δυνάμεις, κυρίως των Αμερικανών, βρέθηκαν στο επίκεντρο του διεθνούς ενδιαφέροντος λόγω του ρόλου τους στον πόλεμο εναντίον της τρομοκρατίας. Επηρεασμένη και η Ελλάδα από αυτές τις εξελίξεις έφτασε το 2021 να ιδρύσει τη Διοίκηση Ειδικού Πολέμου, στην οποία υπήγαγε όχι μόνο τις μονάδες ειδικών επιχειρήσεων, αλλά και όλες τις επίλεκτες δυνάμεις του πεζικού.

Η ίδρυση και η προβολή της πραγματοποιείται με διθυραμβικούς τόνους, υπονοώντας χωρίς να λέγεται ρητά, ότι η νέα διοίκηση θα κερδίσει σχεδόν μόνη της έναν μελλοντικό πόλεμο. Σκοπός αυτού του άρθρου είναι να κάνει μια σύντομη επισκόπηση των ειδικών επιχειρήσεων σε άλλες χώρες και κατόπιν να σκιαγραφήσει τι επιχειρεί να κάνει η Ελλάδα.

Οι πρώτες ειδικές δυνάμεις στην ιστορία του σύγχρονου πολέμου δημιουργήθηκαν κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, μετά την προτροπή του Τσώρτσιλ το 1940 «*βάλτε φωτιά στην Ευρώπη*», στην κατεχόμενη δηλαδή από τους Γερμανούς Ευρώπη. Οπότε οι Βρετανοί υπήρξαν πρωτοπόροι στον τομέα με τους ιδρυτές των ειδικών δυνάμεων να ανήκουν είτε στην αριστοκρατία, όπως ο Ντέιβιντ Στέρλιγκ, είτε στην κατηγορία των εκκεντρικών, όπως ο Όρντ Γουάινγκέιτ που φορούσε ένα ξυπνητήρι στο χέρι και κρεμούσε σκόρδα και κρεμμύδια γύρω από τον λαιμό του.

Αναγνωρίζοντας τη σημασία των δολιοφθορών και των αποστολών αναγνωρίσεως στα μετόπισθεν του εχθρού από μικρές εξειδικευμένες δυνάμεις, όλοι οι κύριοι συμμετέχοντες στον πόλεμο δημιούργησαν ειδικές μονάδες κάποιου είδους. Μολονότι πραγματοποίησαν κάποιες πολύ θεαματικές αποστολές, οι επιτυχίες τους ήταν τελικά τακτικού χαρακτήρα.

Ο στρατάρχης Γουίλιαμ Σλιμ, αναμφισβήτητα ο πιο επιτυχημένος Βρετανός διοικητής του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, έκανε την πιο περιεκτική αποτίμηση της συμβολής των ειδικών δυνάμεων στον πόλεμο: «*Τελικά κατέληξα στο συμπέρασμα ότι αυτές οι μονάδες, εκπαιδευμένες, εξοπλισμένες και διανοητικά προσαρμοσμένες για ένα μόνο είδος επιχείρησης, ήταν σπάταλες. Δεν απέδωσαν στρατιωτικά αξιόλογα αποτελέσματα, ανάλογα με τους πόρους σε προσωπικό, υλικό και χρόνο που απορρόφησαν*».

Επιπλέον, ο Σλιμ επισήμανε πόσο επιζήμια αποβαίνει η συγκρότηση των ειδικών μονάδων για τον υπόλοιπο στρατό, κάτι που ισχύει μέχρι σήμερα: «*Το αποτέλεσμα αυτών των μεθόδων στρατολόγησης ήταν αναμφίβολα η μείωση της ποιότητας του υπόλοιπου στρατού, ιδιαίτερα του πεζικού, όχι μόνο αφαιρώντας την αφρόκρεμά του, αλλά και ενθαρρύνοντας την ιδέα ότι ορισμένες από τις κανονικές επιχειρήσεις του πολέμου ήταν τόσο δύσκολες που μόνο ειδικά εξοπλισμένα επίλεκτα σώματα θα*

μπορούσαν να αναλάβουν. Οι στρατοί δεν κερδίζουν πολέμους μέσω λίγων σωμάτων υπερστρατιωτών αλλά με τη μέση ποιότητα των κανονικών μονάδων τους».

Βρετανικές και ισραηλινές ειδικές δυνάμεις

Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο οι ειδικές δυνάμεις των δυτικών χωρών χρησιμοποιήθηκαν κυρίως για την καταστολή εξεγέρσεων στους πολέμους της αποαποικιοποίησης. Όταν ο στρατηγός Γουίλιαμ Γουέστμορλαντ, ο διοικητής των αμερικανικών δυνάμεων στο Βιετνάμ, ρωτήθηκε για τον ρόλο των ειδικών δυνάμεων στον πόλεμο, απάντησε: «*Ήταν μια δευτερεύουσα σημασία επίδειξη όσον αφορά τον στρατό. . . η συμβολή τους ήταν σαν το τσίμπημα μιας βελόνας*». Κατόπιν, στον Πρώτο Πόλεμο του Κόλπου το 1991 οι ειδικές δυνάμεις δεν ανέλαβαν κύριες αποστολές κατά τη διάρκεια των αεροπορικών και χερσαίων επιχειρήσεων. Τελικά η μεγαλύτερη συμμετοχή τους ήταν στο κυνήγι των εκτοξευτών Scud του Ιράκ, με περιορισμένα ωστόσο αποτελέσματα.

Για τις βρετανικές ειδικές δυνάμεις, που θεωρούνται οι καλύτερες στον κόσμο, με πολλές επιτυχίες σε μεμονωμένες επιχειρήσεις, έχει ενδιαφέρον η δράση τους σε μια συμβατική σύγκρουση, στον πόλεμο των Φώκλαντς. Σε ένα σπάνιο παράδειγμα επίσημης στρατιωτικής μομφής, ο υποστράτηγος Τζέρεμυ Μουρ, ένας σκληροτράχηλος αξιωματικός των πεζοναυτών και διοικητής των χερσαίων δυνάμεων κατά τη διάρκεια της σύγκρουσης, άσκησε έντονη κριτική στις ειδικές δυνάμεις. Η έκθεση που υπέβαλε μετά τις επιχειρήσεις, η οποία αποχαρακτήρισε πρόσφατα, είναι αποκαλυπτική.

Ο Μουρ δήλωσε ότι απογοητεύθηκε από την αδυναμία των ειδικών δυνάμεων, μετά τις αποβατικές επιχειρήσεις, να «*ενσωματωθούν με τις επιχειρήσεις των χερσαίων δυνάμεων στο σύνολό τους και να παρέχουν τις ακριβείς και έγκαιρες αναφορές που ζήτησα*». Ένα άλλο ενοχλητικό ζήτημα για τον Μουρ ήταν το γεγονός ότι «*αναπτύχθηκαν περισσότερες ειδικές δυνάμεις από όσες χρειαζόνταν ή μπορούσαν να υποστηριχθούν στο πεδίο*». Κατά την άποψή του, η μονάδα των ειδικών δυνάμεων ήταν «*δαπανηρή όσον αφορά τις απαιτήσεις υποστήριξης και σχεδιασμού για τη διατήρηση των δραστηριοτήτων της*» και υπήρξε «*λιγότερο αποτελεσματική, σε σχέση με τα αποτελέσματα που πέτυχε*».

Παρά την ευρέως διαδεδομένη άποψη ότι οι ισραηλινές ειδικές δυνάμεις αποτελούν υπόδειγμα στρατηγικής επιτυχίας, η πραγματικότητα είναι ότι είχαν περιορισμένη στρατηγική χρησιμότητα στους πολέμους, η οποία προέρχεται σε μεγάλο βαθμό από διακριτές επιχειρήσεις μεταξύ των πολέμων. Η συμβολή τους στην πρωταρχική στρατιωτική προσπάθεια σε όλους τους πολέμους υπήρξε από μικρή έως ασήμαντη. Παρότι η χρησιμότητα του των ειδι-

κών δυνάμεων είχε αυξηθεί κάπως το 1967, ωστόσο δεν συνεισέφεραν σημαντικά στη διάρκεια του Πολέμου των Έξι Ημερών.

Επίσης στον Πόλεμο του 1973, οι ειδικές δυνάμεις δεν πρόσφεραν κάποιο σημαντικό αποτέλεσμα και το ίδιο επαναλήφθηκε και στον Πρώτο Πόλεμο του Λιβάνου το 1982, καθώς και στον Δεύτερο το 2006. Στο ενδιάμεσο των πολέμων, διακρίθηκαν σε αντιπρομοκρατικές και επιχειρήσεις συλλογής πληροφοριών, με ορισμένες θεαματικές ενέργειες, όπως η επιδρομή το 1976 στο αεροδρόμιο του Έντεμπε και η απελευθέρωση των ομήρων.

Η χρυσή εποχή για τις ΗΠΑ

Η χρυσή εποχή των αμερικανικών ειδικών δυνάμεων ήρθε μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου 2001. Ανέλαβαν τότε τον πρωταγωνιστικό ρόλο στον πόλεμο εναντίον της τρομοκρατίας, διπλασιάστηκαν σε μέγεθος φθάνοντας τις 70.000 ενώ ο ετήσιος προϋπολογισμός τους τριπλασιάστηκε και είναι σχεδόν τριπλάσιος του συνολικού ελληνικού αμυντικού προϋπολογισμού. Ο στρατηγός Στάνλεϋ Μακρύσταλ, απέκτησε παγκόσμια φήμη ως διοικητής των ειδικών δυνάμεων στο Ιράκ, από το 2003 έως το 2008 και μετά την αποστρατεία του ίδρυσε μια συμβουλευτική εταιρεία η οποία παραδίδει μαθήματα ηγεσίας σε όλο τον κόσμο, ενώ εξέδωσε και τέσσερα βιβλία με αποτέλεσμα να γίνει εκατομμυριούχος.

Ο στρατηγός στα βιβλία του επαίρεται τόσο για την εμπνευσμένη ηγεσία του όσο και για τις επιτυχείς μεθόδους ενεργείας του, 300 επιδρομές τον μήνα ήταν η καλύτερη επίδοσή του. Επειδή όμως είναι στρατηγός και όχι λοχαγός, δεν εξηγεί πού οδήγησαν τελικά και αν συνέβαλαν στην επιτυχία του πολέμου οι επιδρομές αυτές για τη σύλληψη ή εξόντωση στελεχών των ανταρτών. Οι επιδρομές εναντίον ηγετικών στελεχών των ανταρτών, αποτέλεσαν την πλειονότητα των αποστολών των μονάδων ειδικών δυνάμεων στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν και σήμερα γνωρίζουμε ότι δεν οδήγησαν σε κάποιο στρατηγικό αποτέλεσμα.

Η αύξηση του αριθμού των αμερικανικών ειδικών δυνάμεων και η εμπλοκή τους σε διάφορες αποστολές, δημιούργησε πολλά παρατράγουδα. Ο αρχηγός του επιτελείου του αμερικανικού στρατού στρατηγός Μαρκ Μίλεϋ, έχοντας ο ίδιος υπηρετήσει στις ειδικές δυνάμεις, προστέθηκε σε ένα μεγάλο αριθμό συναδέλφων του, οι οποίοι σηλίτευσαν τις υπερβολές για τον ρόλο των ειδικών δυνάμεων.

Σε μια ομιλία του το 2017, δήλωσε ότι «*οι ειδικές δυνάμεις έχουν τους καλύτερους πολεμιστές στον κόσμο με την καλύτερη εκπαίδευση, αλλά δεν έχουν σχεδιαστεί για να εμπλακούν σε μια σύγκρουση και να προσφέρουν την αποφασιστική νίκη. Το μόνο πράγμα που δεν έχουν σχεδιαστεί να κάνουν, είναι να κερδίσουν έναν πόλεμο*», είπε. «*Μπορούν να κάνουν επιδρομές, μπορούν να εκπαιδεύσουν άλλες χώρες – υπάρχουν πολλά άλλα πράγματα που μπορούν να κάνουν. Το να κερδίσουν έναν πόλεμο από μόνες τους δεν είναι στα καθήκοντά τους*».

Ειδικές δυνάμεις

Κάνοντας μια αποτίμηση των ειδικών επιχειρήσεων και των ειδικών δυνάμεων, μετά τη σύντομη αυτή επισκόπηση, διακρίνουμε τα παρακάτω χαρακτηριστικά:

Πρώτον και κύριο έχει να κάνει με τη στρατηγική χρησιμότητα, την οποία ο στρατηγιστής Κόλιν Γκρέι ορίζει ως «τη συμβολή ενός συγκεκριμένου είδους στρατιωτικής δραστηριότητας στην πορεία και την έκβαση μιας ολόκληρης σύγκρουσης». Οι ειδικές επιχειρήσεις σχεδόν ποτέ δεν επιτυγχάνουν αποφασιστική στρατηγική επιτυχία από μόνες τους, μπορούν συχνά να επιτύχουν μόνο αποφασιστική τακτική επιτυχία.

Δεύτερον, επειδή οι ειδικοί ρόλοι για τους οποίους έχουν δημιουργηθεί οι ειδικές δυνάμεις λιγότερο και οι επίλεκτες δυνάμεις (αλεξιπτωτιστές, αερομεταφερόμενοι, πεζοναύτες) περισσότερο είναι περιορισμένοι, πολλές φορές έχουν χρησιμοποιηθεί σε ρόλους απλού πεζικού. Αυτό συνέβη με τους Γερμανούς αλεξιπτωτιστές μετά το 1941, με τους Αμερικανούς και Βρετανούς αλεξιπτωτιστές μετά το Άρνεμ, με τους Ισραηλινούς αλεξιπτωτιστές το 1973 και με τους Ρώσους αλεξιπτωτιστές και πεζοναύτες στον πόλεμο εναντίον της Ουκρανίας.

Τρίτον, γύρω από τις ειδικές δυνάμεις έχει αναπτυχθεί και συντηρείται μια ολόκληρη βιομηχανία μυθολογίας, η οποία υποστηρίζεται από τη λογοτεχνία μέχρι τον κινηματογράφο. Οι ταινίες του Χόλυγουντ με τον 60χρονο Τζων Γουέην ως πρασινοσκούφη συνταγματάρχη Κίρμπυ, έως εκείνες με τον Σιλβέστερ Σταλόνε ως Τζων Ράμπο που κερδίζει τους πολέμους μόνος του, έχουν συμβάλει τα μέγιστα στη μυθολογία για τις δυνατότητες των ειδικών δυνάμεων.

Τέταρτον, οι ειδικές δυνάμεις ασκούν έλξη σε πολλούς πολιτικούς, είτε επειδή μπορούν να τους προσφέρουν λύσεις σε περίπλοκες καταστάσεις, είτε λόγω της ρομαντικής τους πλευράς. Οι περιπτώσεις των Τσώρτσιλ, Ρούζβελτ, Κέννεντυ και Ράμσφελντ είναι οι πιο ενδεικτικές.

Η Διοίκηση Ειδικού Πολέμου

Η Ελλάδα διέθετε ήδη από το 2013 Διακλαδική Διοίκηση Ειδικών Επιχειρήσεων αλλά το 2021 δημιουργήθηκε Διοίκηση Ειδικού Πολέμου, η οποία συμπεριέλαβε εκτός από την προηγούμενη διοίκηση και τους σχηματισμούς επίλεκτου πεζικού, καταδρομών, αλεξιπτωτιστών και πεζοναυτών. Για το τι είναι «ειδικός πόλεμος» έχουμε αναφερθεί σε παλιότερο άρθρο. Αυτή η διοίκηση που δημιούργησε η Ελλάδα δεν υπάρχει σε κανένα δυτικό στρατό, όσο και αν διακινείται ως επιχείρημα ότι κάνουμε ό,τι κάνουν οι Αμερικανοί και το NATO. Ούτε οι Ισραηλινοί που τόσο θαυμάζουμε, με πολλές μονάδες ειδικών δυνάμεων, δεν έχουν τέτοια δομή.

Πρόκειται για ελληνική εφεύρεση η οποία διέπεται από συντηρητική λογική, δεν εξυπηρετεί κάποια επιχειρησιακή σκοπιμότητα και μάλιστα η δεύτερη υποτάσσεται στην πρώτη. Η δημιουργία μιας φαραωνικής υπερδομής επιπέδου σώματος στρατού, με τρεις επιπλέον στρατηγούς και με ανόμοιους σχηματισμούς δεν απαντά σε κάποια επι-

χειρσιακή απαίτηση και ανακυκλώνει παλιές ιδέες με καινούργιο περιτύλιγμα. Επιπλέον, επιτείνονται προϋπάρχοντα προβλήματα, όπως εν συντομία αναφέρονται στη συνέχεια.

Πρώτον, με τη νέα διοίκηση δεν αυξήθηκαν οι ειδικές δυνάμεις ώστε να έχουμε νέες επιχειρησιακές δυνατότητες αλλά τέθηκαν κάτω από μια ομπρέλα προϋπάρχοντες σχηματισμοί, ειδικών δυνάμεων και επίλεκτου πεζικού. Αν αυξάναμε τις ειδικές δυνάμεις δημιουργώντας μονάδες 1ης και 2ης βαθμίδας (1st and 2nd Tier), όπως κάνουν όντως οι άλλες χώρες, θα απαντούσαμε ενδεχομένως σε μια επιχειρησιακή απαίτηση. Αντί δηλαδή να αναπτύξουμε σε βάθος τις ειδικές δυνάμεις, ανοίγουμε την πόρτα αυξάνοντας το πλάτος προσθέτοντας προϋπάρχουσες μονάδες και βαφτίζουμε το όλο σχήμα “ειδικό”, για να προσδώσουμε βάρος και κύρος στο όλο εγχείρημα.

Δεύτερον, η διοίκηση και ο έλεγχος επιβαρύνονται και περιπλέκονται, χωρίς κανένα όφελος. Η νέα διοίκηση που συστήνεται αναλαμβάνει δύο σχηματισμούς που ούτως ή άλλως υπάγονταν στο ΓΕΕΘΑ. Η Διακλαδική Διοίκηση Ειδικών Επιχειρήσεων από την ίδρυσή της υπαγόταν στο ΓΕΕΘΑ, η δε Ι Μεραρχία, με τους πεζοναύτες, καταδρομείς και αλεξιπτωτιστές χρησιμοποιούσαν από το ΓΕΕΘΑ. Δηλαδή εκεί που είχαμε δύο διοικήσεις απευθείας υπό το ΓΕΕΘΑ, τώρα παρεμβάλλουμε μία νέα διοίκηση μεταξύ αυτών και του ΓΕΕΘΑ. Ένα νέο επίπεδο διοίκησης σημαίνει αύξηση των γραφειοκρατικών διαδικασιών και επιμήκυνση του χρόνου λήψεως αποφάσεων αλλά και υλοποίησής τους.

Τρίτον, ένα σώμα στρατού έχει έναν σκοπό και έναν ρόλο να επιτελέσει, οπότε αποτελείται από ανάλογους σχηματισμούς και μονάδες. Στην προκειμένη ωστόσο περίπτωση ενοποιούμε δύο ανόμοιους σχηματισμούς με διαφορετικές αποστολές, που λειτουργούν με διαφορετικό ρυθμό και επιχειρησιακό έργο.

Τέταρτον, με τη νέα δομή δεν αντιμετωπίζεται το σοβαρότερο ίσως ζήτημα που συναντάμε στο Αιγαίο, όπου διατηρούμε ένα απαράδεκτο σχήμα διοικήσεως και ελέγχου, με πολλούς διοικητές, διότι δεν το θεωρούμε ενιαία περιοχή επιχειρήσεων. Τώρα προστέθηκε ένας ακόμη, ο διοικητής της Διοίκησης Ειδικού Πολέμου, επιδεινώνοντας μια ήδη προβληματική κατάσταση. Για την παραμικρότερη ενέργεια στο Αιγαίο απαιτείται η επέμβαση του ΓΕΕΘΑ, οπότε ο αρχηγός του ΓΕΕΘΑ υποβιβάζεται σε τακτικό διοικητή. Για να επέμβουν οπουδήποτε για παράδειγμα οι πεζοναύτες, απαιτείται η διαταγή του ΓΕΕΘΑ, η ενεργοποίηση της Διοίκησης Ειδικού Πολέμου που πρέπει να ζητήσει τα μέσα από τον Στόλο και να συντονισθεί μαζί του, η ενεργοποίηση της Ι Μεραρχίας η οποία θα διατάξει τους πεζοναύτες, ο συντονισμός όλων και με την ΑΣΔΕΝ που έχει την ευθύνη των νήσων, να συντονισθούν δηλαδή όλες αυτές οι διοικήσεις που δεν βρίσκονται στην ίδια ιεραρχική κλίμακα.

Πέμπτον, η συγκέντρωση των δυνάμεων του επίλεκτου πεζικού, πεζοναυτών, αλεξιπτωτιστών και καταδρομών, ανόμοιων δηλαδή δυνάμεων σε μία “δεξαμενή” δεν επιφέρει ουσιαστική αλλαγή εφόσον δεν αλλάζει ο τρόπος

χρησιμοποίησής τους. Μπορεί ο τίτλος να ακούγεται βαρύγδουπος, επί της ουσίας όμως παρακάμπουμε το πρόβλημα αντί να το επιλύουμε. Οι ταξιαρχίες αυτές θα χρησιμοποιούνται τμηματικά και διαδοχικά, γεγονός που οδηγεί στην “τακτικοποίηση” των στρατιωτικών μας ενεργειών. Όσο και αν δεν αναφέρεται ρητά, μια τέτοια οργάνωση αντιστοιχεί σε μια αντίληψη που εδράζεται στην πεποίθηση ότι είναι δυνατή η περιορισμένη ή ελεγχόμενη χρήση βίας, την οποία ο πρώην υπουργός άμυνας Ευάγγελος Βενιζέλος κωδικοποίησε ως “σημειακή κρίση”. Ο στρατός δεν πρέπει να προετοιμάζεται για να αντιμετωπίσει απλώς μια νέα κρίση Ιμίων.

Έκτον, θεωρούμε ότι όσο μεγεθύνονται οι δυνατότητες της Τουρκίας άλλο τόσο αυξάνεται η ανάγκη για διενέργεια από μέρος μας επιθετικών ενεργειών στο επιχειρησιακό και στο τακτικό επίπεδο. Επομένως το ζητούμενο για όλες αυτές τις «ειδικές» ταξιαρχίες που είναι επίλεκτες δυνάμεις με ανώτερη εκπαίδευση, ηθικό και δυνατότητες, δεν είναι να τις περιθωριοποιήσουμε αλλά να τις χρησιμοποιήσουμε ως σύνολο και επιθετικά με τέτοιο τρόπο ώστε να αποδώσουν το μέγιστο των δυνατοτήτων τους. Η αναβάθμισή τους περνάει μέσα από την αναβάθμιση των τρόπων ενεργείας τους και όχι μέσα από την υπαγωγή σε μια επιχειρησιακή διοίκηση ανόμοιων σχηματισμών που ανήκουν και διοικητικά σε μία κατηγορία. Αυτές οι δυνάμεις πρέπει να χρησιμοποιούνται συγκεντρωτικά, σε συνδυασμό και με άλλες δυνατότητες, ώστε το συνολικό αποτέλεσμα να είναι μεγαλύτερο από το άθροισμα των μερών.

Επίλογος

Η Διοίκηση Ειδικού Πολέμου, που δεν είναι και τόσο νέα, δεν δίνει απάντηση σε πιεστικά και χρονίζοντα οργανωτικά ζητήματα των ενόπλων δυνάμεων. Είναι πράγματι εκπληκτικό ότι 70 χρόνια μετά την ένταξή μας στο NATO, αδυνατούμε να παρακολουθήσουμε τις αλλαγές στους στρατούς πιο προηγμένων χωρών και επαναλαμβάνουμε τα ίδια ή και χειρότερα. Οι ειδικές δυνάμεις –παρά την αναγνωρισμένη ικανότητά τους να επιτυγχάνουν αποτελέσματα πέρα από κάθε αναλογία σε σχέση το μέγεθος και την ισχύ τους– δεν είναι παρά ένα από τα γρανάζια σε μια πολύ μεγαλύτερη στρατιωτική μηχανή, που τελικά βασίζεται σε συμβατικές δυνάμεις για να κερδίσει στο πεδίο της μάχης.

Ασφαλώς και χρειαζόμαστε τις ειδικές δυνάμεις, για να εκτελέσουν όμως τις αποστολές για τις οποίες είναι κατάλληλες. Οι δυνατότητές τους δεν αναβαθμίζονται με το να ονομάσουμε τον μισό στρατό “ειδικό”, με ένα είδος εκδημοκρατισμού όπου όλα μπαίνουν στον ελάχιστο κοινό παρονομαστή. Θεωρούμε ότι και η Διοίκηση Ειδικού Πολέμου εντάσσεται σε μια νοοτροπία της κοινωνίας στην οποία δεν υπάρχει αριστεία επειδή όλοι είναι άριστοι, όλοι οι αξιωματικοί γίνονται στρατηγοί, όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι παίρνουν τον καταληκτικό βαθμό αλλά δεν δέχονται την αξιολόγηση και όλος ο στρατός γίνεται “ειδικός”.

Slpress.gr

Έρχεται θρησκευτική σύγκρουση στην Ευρώπη; Το κοράνι πάνω από τα εθνικά συντάγματα για τους Μουσουλμάνους

https://www.pentapostagma.gr/kosmos/pagkosmiopoiisi/7237251_erhetai-thriskeytiki-syngkroysi-stin-eyropi-korani-pano-apo-ta

**Γερμανός πρώην επικεφαλής των υπηρεσιών πληροφοριών:
Το Ισλάμ θα κατακτήσει την Ευρώπη ενώ τόνισε ότι υπάρχουν πολιτικοί
που επιτρέπουν την εθνολογική αλλοίωση ολόκληρων κρατών**

Πρόσφατη σοκαριστική έρευνα αποκαλύπτει ότι το 67,8% των μουσουλμάνων μαθητών που φοιτούν σε σχολεία της Γερμανίας δηλώνουν ότι «οι κανόνες του Κορανίου είναι σημαντικότεροι από ό,τι το Σύνταγμα & οι νόμοι» του γερμανικού κράτους.

Η ειδική έρευνα του γερμανικού Ινστιτούτου Εγκληματολογικών Ερευνών της Κάτω Σαξονίας, αποκάλυψε ότι το 67,8% των μουσουλμάνων μαθητών που φοιτούν σε σχολεία της χώρας δήλωσαν ότι θεωρούν «τους κανόνες του Κορανίου πιο σημαντικούς από ό,τι το γερμανικό Σύνταγμα και τους νόμους του γερμανικού κράτους», ανέφερε το ΑΠΕ.

Το 51,5% των μαθητών θεωρεί ότι **«μόνο το Ισλάμ είναι σε θέση να δώσει λύσεις στα προβλήματα της εποχής μας»**, ενώ το 45,8% θεωρεί ότι **«ένα ισλαμικό θεοκρατικό σύστημα είναι το καλύτερο πολίτευμα»**.

Το 36,5% δηλώνει πως η γερμανική κοινωνία θα ήταν ισχυρότερη, εάν εφαρμόζονταν οι ισλαμικοί κανόνες και το 35,3% εκφράζει κατανόηση για τη βία εναντίον ατόμων τα οποία προσβάλλουν τον Αλλάχ ή τον Μωάμεθ.

Παράλληλα, το 21,25% δικαιολογεί την ισλαμιστική βία στη Δύση, εφόσον απειλείται το Ισλάμ, ενώ το 18,1% θεωρεί δικαιολογημένη ακόμη και τη χρήση βίας για τη διάδοση και την επιβολή του Ισλάμ.

Η έρευνα αποκαλύπτει πολλά και κυρίως προκαλεί σοκ στην γερμανική κοινωνία και την Ευρώπη

Δεν μιλάμε για μουσουλμάνους μετανάστες που ήρθαν στην χώρα, έχοντας πρωτίτερα γαλουχηθεί με τα ισλαμιστικά ιδεώδη, αλλά για παιδιά που γεννήθηκαν σε μια ευρωπαϊκή χώρα, ταυτόχρονα με τον γηγενή πληθυσμό.

Ο αρμόδιος του Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος (CDU) για θέματα εσωτερικής πολιτικής Κρίστοφ ντε Βρις δήλωσε στην BILD ότι «η

έρευνα δείχνει πόσο βαθιά έχει φθάσει το πολιτικό Ισλάμ στη Γερμανία» και έκανε μάλιστα λόγο για «συστηματική κατήχηση» στους χώρους εργασίας.

«Η πολυπολιτισμικότητα έχει προ πολλού αποτύχει. Τώρα απαιτείται σαφήνεια και συνέπεια, εάν θέλουμε να σταματήσει η επέλαση των μισαλλόδοξων», πρόσθεσε, ενώ η υπουργός Παιδείας του Σλέσβιγκ-Χολστάιν και αντιπρόεδρος του CDU Κάριν Πρίεν εξέφρασε την ανησυχία της για τα αποτελέσματα της έρευνας και επέρριψε την ευθύνη **«στις οικογένειες, στα σχολεία, στα κρατιδιακά κέντρα για την πολιτική αγωγή και βέβαια στις νεολαίες των κοινοτήτων γύρω από τα τζαμιά»**.

Ο πρώην επικεφαλής της εσωτερικής υπηρεσίας ασφαλείας της Γερμανίας, Χάνς-Γκέοργκ Μάασεν, δήλωσε πρόσφατα, ότι η Ευρώπη αντιμετωπίζει μια άνευ προηγουμένου κρίση λόγω της μαζικής μετανάστευσης, ότι το Ισλάμ είναι έτοιμο να κατακτήσει την Ευρώπη και ότι η Γερμανία και η Αυστρία θα μπορούσαν να κάνουν πολλά για να σταματήσουν την κρίση, αλλά **επιλέγουν να μην το κάνουν**.

“Μια εντελώς διαφορετική κουλτούρα μας πλησιάζει. Δεν είμαστε καθόλου προετοιμασμένοι γι' αυτό, καθώς είμαστε ανίκανοι να επιλύσουμε τις συγκρούσεις ακόμη και με τη βία, όπως κάνουν οι οικογενειακές φατρίες από τα αραβικά κράτη. Αυτοί οι άνθρωποι επιλύουν τις συγκρούσεις με τη βία, ενώ οι άνθρωποι στην Κεντρική Ευρώπη πιστεύουν ότι αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσω των δικαστηρίων”, δήλωσε ο Μάασεν, ο οποίος διετέλεσε πρόεδρος του Γραφείου Προστασίας του Συντάγματος (BfV) από το 2012 έως το 2018, στη συνέντευξή του στην FPÖ TV.

“Οι Ευρωπαίοι θα υποκύψουν στο Ισλάμ. Αφενός επειδή δεν είναι σε θέση να δουν καν να έρχεται αυτή η σύγκρουση και

αφετέρου επειδή είναι ανίκανοι να επιλύσουν τις συγκρούσεις με παρόμοιο τρόπο”, είπε, δηλώνοντας ότι “το τελικό αποτέλεσμα θα είναι η σταδιακή καταστροφή των ευρωπαϊκών πολιτισμών μας”, ανέφερε ο ίδιος.

Ο Μάασεν περιέγραψε ότι οι Ευρωπαίοι ζουν χωρίς όραμα ή αποστολή, ενώ οι άλλοι ανταγωνιστικοί πολιτισμοί έχουν σαφή ιδέα για το τι είναι και ποιοι είναι οι στόχοι τους.

“Δεν ξέρουμε πού θέλουμε να πάμε. Πώς πρέπει να είναι η Γερμανία ή η Αυστρία το 2030; Ζούμε μόνο στη στιγμή και, ως εκ τούτου, χάνουμε από άλλους που έχουν μια θρησκεία ή μια ιδεολογία, οι οποίοι ξέρουν πού θέλουν να πάνε. Μας λείπει μια αποστολή”, συνέχισε. “Κυρίως οι μουσουλμάνοι έρχονται σε εμάς με μια εντελώς διαφορετική συνείδηση του πολιτισμού, της θρησκείας και της οικογένειας. Στην κοσμική Ευρώπη, η θρησκεία και η οικογένεια -αν εξακολουθούν να είναι καθόλου σημαντικές- είναι θέμα του ατόμου, αλλά σε αυτούς τους πολιτισμούς είναι θέμα της φυλής”, συνέχισε ο πρώην Γερμανός Αξιωματούχος.

Αντικατάσταση πληθυσμών με σχεδιασμό

Ο Μάασεν δήλωσε ότι οι Ευρωπαίοι πολιτικοί επιτρέπουν ενεργά τη μαζική μετανάστευση επειδή, σύμφωνα με τον ίδιο, “οι πολιτικοί μας θέλουν έναν διαφορετικό πληθυσμό. Η πολιτική αριστερά ακολουθεί την πορεία της αντιγερμανικής ιδεολογίας.

Όσο πιο ετερογενής είναι ένας πληθυσμός, τόσο λιγότερο μπορεί να αρθρωθεί και να έχει δημοκρατικό λόγο. Όσο περισσότερο η πολιτική δέχεται τους μετανάστες από άλλες χώρες κατά το δοκούν και τους χορηγεί την ιθαγένεια, τόσο περισσότερο η πολιτική επιλέγει τους ανθρώπους του κράτους και επηρεάζει τα εκλογικά αποτελέσματα. Αυτοί οι μετανάστες ψηφίζουν τότε διαφορετικά από τους ντόπιους”.

Ο Μάασεν δήλωσε κατά τη διάρκεια της συνέντευξης ότι χώρες όπως η Γερμανία και η Αυστρία έχουν τα απαραίτητα εργαλεία για να σταματήσουν τη μετανάστευση, αλλά κάνουν συνειδητή επιλογή να μην το κάνουν.

Ένα από τα σημαντικότερα σημεία εμπλοκής για τις δυτικές κυβερνήσεις είναι ότι τα τρίτα έθνη έχουν αρνηθεί να δεχτούν πίσω ξένους υπηκόους, αλλά ο Μάασεν δήλωσε ότι υπάρχει μια σειρά από εργαλεία για την αντιμετώπιση αυτών των απείθαρχων εθνών.

ΟΝΟΜΑΤΟΔΟΣΙΑ ΠΟΛΕΜΙΚΟΥ ΠΛΟΙΟΥ ΠΕΡΣΕΑΣ ΤΟΥ ΠΝ

Την Τρίτη 11/6 έγινε στον Ναύσταθμο Σαλαμίνας η ονοματοδοσία και η ένταξή του πλοίου Γενικής χρήσης του Πολεμικού μας Ναυτικού, του Περσέα, δωρεάν του σύγχρονου μεγάλου ευεργέτη του Παναγιώτη Λασκαρίδη. Αυτό είναι το 4ο πλοίο που δωρίζει στο Ναυτικό ο κ. Λασκαρίδης. Στην τελετή παρευρέθηκαν η πολιτική και η στρατιωτική ηγεσία του Υπουργείου Άμυνας, ο ευεργέτης κ. Λασκαρίδης και η Πρόεδρος της Δημοκρατίας.

Στην ομιλία του ο κ. Λασκαρίδης μίλησε για το χρέος προς την πατρίδα του καθενός μας, που πάντα θα είναι ανεκπλήρωτο και θα της χρωστάμε και αναφέρθηκε εκτός των άλλων και σε ένα ιστορικό παράδειγμα, που καλό είναι να το θυμόμαστε **σήμερα, σε αυτούς τους παράξενους και επικίνδυνους καιρούς, που η έννοια πατρίδα, χρέος, τιμή, υπεράσπιση πατρίδας έχουν απαξιωθεί από μια μερίδα συν Ελλήνων** μας και όποιος τα αναφέρει θεωρείται "εθνικιστής" "ακροδεξιός" και άλλα άθλια και επικίνδυνα.

Έτσι ο κ. Λασκαρίδης αναφέρθηκε στην συνομιλία του Δημάρατου με τον Ξέρξη, όταν εκστράτευσε εναντίον της Ελλάδος τον 5ο αιώνα π.Χ. Ρώτησε ο Ξέρξης τον Δημάρατο (πρώην βασιλιάς της Σπάρτης) αν οι Έλληνες, που δεν ήταν μονιασμένοι, θα τολμούσαν να αντισταθούν στον πολυάριθμο και ικανότατο στρατό των Περσών, προτρέποντας τον να του πει την αλήθεια. Και ο Δημάρατος του απάντησε, ότι θα του αντισταθούν γιατί έχουν ένα χαρακτηριστικό. Είναι ελεύθεροι. Γιατί είναι μεν βέβαια ελεύθεροι, όμως η ελευθερία τους δεν είναι απόλυτη γιατί πάνω τους στέκεται δυνάστης ο Νόμος, που τον τρέμουν πολύ περισσότερο απ' ό,τι οι δικοί σου εσένα. Εκτελούν λοιπόν ό,τι τους προστάζει αυτός· και τους δίνει πάντοτε την ίδια προσταγή, απαγορεύοντάς τους να υποχωρούν στη μάχη μπροστά σε πλήθος ανθρώπων, όσο μεγάλο κι αν είναι αυτό, αλλά να μένουν στις γραμμές τους και να ζητούν ή τη νίκη ή τη θανά, όπως μας τα μεταφέρει ο Ηρόδοτος. Τα υπόλοιπα είναι ιστορία και είναι γνωστή. Αυτή την συνομιλία ανέφερε ο κ. Λασκαρίδης και ποια η σημασία της, για όσους καταλαβαίνουν και εμείς δεν χρειάζεται να πούμε τίποτε άλλο.

“24th March 1999: A dark anniversary. The attitude of Greece. Recommendations and the issue of strategic choices”

By Vice Admiral (Ret.) Vasilios Martzoukos HN.

Honorary C.O. of Hellenic Naval Academy

Vice President of the Hellenic Institute for Strategic Studies

ABSTRACT

The bilateral interests, motives, decisions events and consequences of NATO's aggressive attack against Republic of Serbia (SRJ) in 1999, have to be commemorated in order for the political leaders and societies to be wiser in the future.

During the NATO's intervention and bombing against SRJ, the Greek attitude proved that the bonds between Greece and Serbia are deep, historical, stable and cover not only the political decision makers but mainly the two societies.

Today the broader Balkan area faces instability, a great powers competition, peripheral revisionist ambitions, social challenges like depopulation and mass migration, authoritarianism (theocratic or ideological) e.tc.. Every country has to respect International Law and at the same time to be aware of the cynical international environment before making strategic choices for the future.

FORWARD

Ladies and Gentlemen, the today's event takes place in the shadow of the terrorist attack in Moscow, an unacceptable action for every civilized person. My thoughts are with the families of the so many dead and wounded. Thank you for the opportunity given to me in order to express my views concerning the commemoration of the 1999 NATO's bombing against the Republic of Serbia. Today we stand here with deep respect for all innocent victims of that period.

Kosovo has a high historical, strategic and religious value for Serbia. Nationalism was probably the main factor of Yugoslavia's disintegration. The Constitution of 1974 was not enough to ease the dynamic activities coming from different nationalities within Yugoslavia. After 1986 Slobodan Milosevits himself talked about the rights of the Serbian Nation. The Kosovo Albanians reacted when the Constitution was changed, abolishing thus much of their autonomy. The Bosnia conflict from 1991 to 1994 ended with Dayton Agreement which had not any provisions about Kosovo. The appearance of the Albanian extremist organization KLA (UCK) made the situation worse.

A BRIEF APPROACH OF KOSOVO CRISIS

NATO argues that in response to Serbian "aggression" in Kosovo, it began air operations with code name OPERATION ALLIED FORCE against Federal Republic of Yugoslavia (FRY) on March 24, 1999 which lasted 78 days. Aircrafts from 13 NATO members participated. The mission was to attack the Yugoslav military infrastructure and to degrade the ability of Yugoslav forces in order to deter future attacks on Albanian Kosovars. Initially nobody believed that Serbia could resist for so long. The results were devastating. Thousands of military and innocent deaths, catastrophe of significant infrastructure (not only military), heavy economic damage as well as ecological and health consequences. You Know the details better than me.

According to NATO, president Milosevic's ethnic cleansing policy, produced flows of refugees. Since diplomacy had failed, NATO launched an air campaign to halt the humanitarian catastrophe and the possible expansion of the conflict across borders. On 10 June 1999, the FRY accepted the withdrawal of its military, police and paramilitary forces and the deployment of an international civil and security presence.

Was really Kosovo the most serious case violating human rights at that period? Several cases were much worse. The 1994 Human Rights Watch report, argued that 39.000 people died in the Kurdish southeast Turkey conflict (half the losses occurred in the previous year). Two million Kurds had been displaced within 10 years of conflict; 108 villages were depopulated only between 9 May and 10 July 1994, and in the autumn of 1994 some 137 were demolished. In 2009, the pro-Kurdish Democratic Society Party (DTP), was closed down. Turks attempted to erase Kurdish culture by using threats of violence to ban Kurdish TV, radio, and language (Human Rights Watch 2009).

More than 800,000 men, women and children were slaughtered during the 1994 Rwandan genocide. The US was cooperating with the extremist and brutal Taliban regime for geopolitical reasons. Russians were crushing nationalists in the Caucasus, as Albanian Kosovars were fighting the Serbs. Despite brutality and human rights violations, US aid to Colombia was increased against leftist insurgents. There was not any US reaction about the 200,000 Serbs forcibly expelled from the Krajina region of Croatia in August 1995. Any pure humanitarian concern would motivate US to stop KLA. After the retreat of Serbs from Kosovo, the KLA started its own revenge against Serbs. KLA fighters began to violently expel as many Serbs from Kosovo as they could, committing an ethnic cleansing.

After the above considerations it is possible that NATO's military campaign against the Republic of Serbia had more than one motives, as the following:

- NATO's credibility, in a period after the collapse of USSR, that it needed a new role and after its inaction in Bosnia.
- Keeping the US and Europe's strong bonds, with NATO presence and under US protection and influence.
- Geopolitical competition in Balkans between US and Russia. Regional interests of other peripheral countries.
- Geopolitical energy interests engaging central Asia.
- A US approach to the Islamic world.
- Reduce the flow of mass migration.

NATO did not receive Security Council authorization and it was not acting in self-defense. NATO's military action violated UN Charter and some UN relative resolutions.

NATO attacks on Yugoslavia damaged the relationship between Russia and the US. It also damaged the Russian prestige, the European climate of trust and cooperation and the Euro-

pean collective security system. Europeans failed to stabilize the situation in the Balkans. The war encouraged Albania after 2008 to seek implementation of its "Great Albania's" expansive vision. The NATO bombing of Yugoslavia converted a local ethnic conflict into an international crisis. NATO's high-altitude bombing campaign, with significant civilian casualties within the FRY, raises questions about means management in a "humanitarian operation".

NATO made demands at Rambouillet that were very difficult for any government to accept. The FRY's refusal to accept those terms triggered NATO's use of force.

BONDS BETWEEN GREECE AND SERBIA

Maybe it would be useful to recall some personal memories. As a seven years old boy at Corfu, my grandfather used to share with me his own memories from 1916. He remembered the 120.000 Serbian troops arriving at the island of Corfu, facing starvation and many diseases. The multiple help from the local people of the Island (about 98.000 inhabitants) for several months, contributed to their fast recovery. At the same time the Serbian Army was rearmed and trained by the French in order to reengage the Balkan front. The Serbian King and government had also moved at the Island of Corfu till the end of war.

As a Naval Officer, during the period 1993 – 1994 I studied at the US Naval War College. For the ongoing war in Bosnia, my American colleges kept a negative view about the Serbs. This attitude started changing when I presented some Greek relative articles and a few photos where Muslim paramilitary fighters were holding Serbian heads as trophies.

Historically, Greece and Serbia shared many common political, cultural, religious and social interests. During the 20th century they have fought side by side during 2 Balkan wars and 2 World Wars.

Greece suggested a resolution to the Kosovo crisis preserving Yugoslavia's territorial integrity and protecting Kosovar Albanian human rights. Greece did not participated in the air operation and under no circumstances in any ground operation. After a possible agreement, Greece would contribute forces for peacekeeping.

Greece advocated an end to air strikes and return to political dialogue. On April 18, a Greek medical group entered Kosovo and became the only NGO to serve Albanians and Serbs in the region. The Greek media and Orthodox Church had encouraged popular opposition to NATO's bombing campaign.

On 7th April 1999 "AEK" one of the most famous Greek football teams arrived to Belgrade in order to play the most important game of its history with Partizan, while the NATO's military operation continued. The political message was to stop the war immediately.

A representative, poll, released on April 17, indicated that over 96% of the Greek public opposed the NATO operation. Many anti-NATO and anti-U.S. widespread protests took place. All Greek opposition political party leaders had called for a political solution to the crisis. Greece sent also help to the Krajina Serb refugees.

In the Hellenic Navy there were a few crew objections to participate in NATO's embargo. Every one of military background understands that any objections on a military mission are unacceptable and have to be punished but at the same time it in-

dicates the feelings about Serbs.

Today about fifteen Greek cities keep brotherhood relations with corresponding Serbian cities and more villages do the same, exchanging cultural events very often. Till today Greece does not recognize Kosovo's independence.

BALKANS TODAY AND THE ISSUE OF STRATEGIC CHOISES

The Balkans continue to be an area of great powers interest and competition. There are interstate disputes, minorities issues, cultural differences, religion divisions, religion extremism, many illegal activities, lack of trust and revisionist policies from some states (for example according to the Albanian school books, I should feel as an Albanian since my origin place of Corfu has to be Albanian according to "Great Albania" expansive aspirations, regardless the fact that Greeks live there exclusively for at least 3.000 years).

The great trap in politics is to believe that international environment can be approached in terms of the rules existing within a state. International Law in many cases has a political character. It is also a trap to adopt the populist philosophy of black and white (or good and bad) as well as various conspiracy theories, which usually prohibit a self-critic procedure.

A lot of controversial factors make a country's strategic choices a difficult task. Even the final decision will usually contain some risk. At the strategic level any country has to think about its existential and vital national interests. Values and the way of living are some of the most important vital interests.

There are no perfect alliances since they consist of Countries and each Country constitutes a distinct player. Every state has to be adjustable and capable by itself in order to protect its own interests and be respected within its alliances. We all know about European struggle for integration and on the challenges that it faces (demographics, mass illegal migration, the invasion in Ukraine e.t.c.). In this context NATO does not fully cover the aspirations and needs of its members states. Greece knows that better thinking of NATO's stance in Cyprus and its neutral stance in Greco-Turkish relations since Turkey is also a member.

Greece is a maritime nation and depends on the sea routes. It is logical to choose the western alliances since they control the seas. On the value level the West contains states that respect civil state, civil society, they are Democratic and there are rules for keeping that as a condition. In non-western world the authoritarian regimes either religious or ideological prevail. Europe had for many centuries its own authoritarian (religious and ideological) past where freedom and progress had stopped for centuries. The European continent was reborn when ancient Greece was rediscovered. Humanism, Renaissance, French Revolution, Civil State and Democracy are the children of that discovery.

Greece has chosen the West as its strategic partner but this fact doesn't mean that it can't establish close relationship of multiple levels with other non-western countries. We all hope for a better future where a total wide vision for the Balkan area will cover the local controversial narrow ambitions which allow the intrusion of foreign centers at the expense of Balkan societies.

Thank you very much for giving me the opportunity to address this sad and heroic anniversary, to carry the message of the Greek solidarity and to share with you some thoughts about current strategic choices.

March 25 2024

Νορμανδία D-DAY 80 Χρόνια. Μύθοι, Αλήθειες και Διαχρονικές Απρέπειες!

Του Αντιστρατήγου ε.α.. Ιωάννου Αθ. Μπαλτζώη
Προέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Την Πέμπτη (6 Ιουνίου), ο πρόεδρος της Γαλλίας Εμμανουέλ Μακρόν και την παρουσία σχεδόν είκοσι αρχηγών κρατών και κυβερνήσεων, περίπου 4.500 καλεσμένων, αλλά και με τιμώμενα πρόσωπα τους περίπου 200 βετεράνους πολεμιστές που έλαβαν μέρος στη στρατιωτική επιχείρηση, έλαβαν χώρα στη Νορμανδία οι εορταστικές εκδηλώσεις για την 80ή επέτειο της απόβασης των συμμαχικών δυνάμεων, με την κωδική ονομασία Operation Overlord (Επιχείρηση Επικυρίαρχος). Από ελληνικής πλευράς παρών είναι ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης, ενώ από πλευράς αρχηγών κρατών παρίστατο ο πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών Τζο Μπάιντεν, ο βασιλιάς της Αγγλίας Κάρολος, καθώς και ο Ουκρανός πρόεδρος Βολοντίμιρ Ζελένσκι (γιατί μόνο αυτός;). Όμως οι Γάλλοι, διέπραξαν ξανά την ίδια ιστορική απρέπεια, όπως και στην προηγούμενη για τα 75 χρόνια των Βρετανών και δεν προσκάλεσαν την Ρωσία (διάδοχο της Σοβιετικής Ένωσης), όχι τον πρόεδρο της, αλλά κάποιον αξιωματούχο καθώς και χώρες της πρώην Σ.Ε. και όχι μόνο την Ουκρανία, όπως όφειλαν, λόγω της κυρίας και ουσιαστικής συνεισφοράς των παραπάνω κρατών στο Ανατολικό Μέτωπο, για το τέλος του Β' Π.Π.

D-DAY. Επιχείρηση-Απώλειες

Εξετάζοντας ιστορικά την απόβαση της Νορμανδίας, είναι γεγονός ότι ήταν πράγματι μια τεράστια στρατιωτική-πολιτική και οργανωτική συμμαχική επιχείρηση, που στέφθηκε με πλήρη επιτυχία. Η επιχείρηση σχεδιάστηκε και εκτελέστηκε από τον Ανώτατο Συμμαχικό Διοικητή της Συμμαχικής Εκστρατευτικής Δύναμης (SHAEF) Στρατηγό Ντούαϊτ Αϊζενχάουερ. Η διοίκηση της αμφίβιας επιχείρησης για τον διάπλου της Μάγχης και τη φάση εφόδου των αποβατικών δυνάμεων, έλαβε την κωδική ονομασία "Επιχείρηση Ποσειδών" (Operation Neptune) και ανατέθηκε στον Άγγλο ναύαρχο Sir Μπέρτραμ Ράμσεϊ. Για την επιχείρηση αυτή διατέθηκαν για την υλοποίηση της, 6.939 σκάφη από οκτώ πολεμικά ναυτικά συμμαχικών χωρών. Από αυτά, τα 1.213 ήταν μάχιμα πολεμικά πλοία, τα 4.126 αποβατικά, τα 736 βοηθητικά και τα 864 εμπορικά. Για την επιχείρηση σχεδιάστηκαν 57 νηοπομπές, που εκτός των όπλων και εφοδίων, μετέφεραν χιλιάδες άρματα και εκατομμύρια στρατιώτες από 12 χώρες.

Ο Διοικητής των αποβατικών στρατευμάτων που σχημάτισαν 39 μεραρχίες (20 αμερικανικές, 14 βρετανικές, 3 καναδικές, 1 πολωνική και 1 γαλλική), την οποία επάνδρωναν οι "Ελεύθεροι Γάλλοι" του στρατηγού ντε Γκολ, ήταν ο Άγγλος στρατηγός Μπέρτραντ Μοντγκόμερι. Η μάχη της Νορμανδίας είχε προγραμματισμένο στόχο σαράντα ημερών. Η απόβαση την Ημέρα D ήταν μερικώς επιτυχής, η συνέχεια της επιχείρησης όμως ήταν πολύ πιο δύσκολη και ακολούθησαν σκληρές μάχες. Στην αρχική φάση συμμετείχαν 1.452.000 άνδρες (μέχρι τις 25 Ιουλίου) και 2.052.299 (μέχρι το τέλος Αυγούστου). Από γερμανικής πλευράς συμμετείχαν 380.000 άνδρες (μέχρι τις 23 Ιουλίου) και 640.000 συνολικά. Οι συμμαχικές δυνάμεις διέσχισαν

το στενό της Μάγχης και έφθασαν σε ένα τμήμα μήκους 80 χιλιομέτρων στα παράλια της Γαλλίας, καταγράφοντας έτσι την μεγαλύτερη πολεμική αποβατική επιχείρηση στην ιστορία της ανθρωπότητας. Η επιχείρηση σήμαινε το άνοιγμα του δεύτερου μετώπου στην Ευρώπη, του Δυτικού Μετώπου. Αλλά ερχόταν πολύ καθυστερημένα, ύστερα από σκληρές πιέσεις χρόνων της ΕΣΣΔ προς τους Δυτικούς συμμάχους της. Οι συμμαχικές αποβατικές δυνάμεις, εφορμώντας κατά την αποβίβαση στις ακτές της Νορμανδίας αντιμετώπισαν μια λιγότερη αναμενόμενη αντίσταση από τον Γερμανικό ναζιστικό στρατό. Και τούτο συνέβη γιατί ο Χίτλερ αφενός είχε υποτιμήσει την επιχείρηση, εκτιμώντας ότι θα γινόταν αλλού, θεωρώντας ότι μπορούσε να την αντιμετωπίσει και αφετέρου είχε ήδη μεταφέρει σημαντικές και για πολλούς ιστορικούς τις καλύτερες μαχητικές μονάδες του στο Ανατολικό Μέτωπο, όπου το Τρίτο Ράιχ έδινε πραγματικά μάχη επιβίωσής με τον Ερυθρό Στρατό, ο οποίος υλοποιούσε μια γιγαντιαία αντεπίθεση και κυριαρχούσε στα πεδία επιχειρήσεων και ήδη προήλαινε προς δυτικά.

Ο απολογισμός των συμμαχικών δυνάμεων εκτιμάται σε 226.386 θύματα, 4.101 αεροπλάνα και 4.000 τεθωρακισμένα οχήματα και άρματα. Οι γερμανικές απώλειες ήταν από 288.695 έως 530.000 θύματα, 2.127 αεροπλάνα και 1.500 έως 2.400 τεθωρακισμένα και άρματα. Οι απώλειες των αμάχων της περιοχής έφθασαν τις 39.000, με τους μισούς να έχουν σκοτωθεί κατά τη διάρκεια των βομβαρδισμών πριν την έναρξη των χερσαίων επιχειρήσεων και τους υπόλοιπους κατά τη διάρκεια των τριών μηνών των στρατιωτικών επιχειρήσεων. Εκατοντάδες χιλιάδες έμειναν άστεγοι και οι περισσότερες από τις υποδομές των περιοχών καταστράφηκαν.

Έτσι κάθε επέτειος της D-Day, έρχεται στο νου πολλών ανθρώπων το ίδιο ερώτημα. Ποιος νίκησε του Γερμανούς (και τους συμμάχους των) στον Β'ΠΠ; Η απάντηση για πολλούς ιστορικούς ο Κόκκινος Στρατός. Για άλλους δυτικούς ιστορικούς θεωρούν ότι η απόβαση στην Νορμανδία ήταν το αποφασιστικότερο γεγονός του Β'ΠΠ.

Είναι όμως έτσι. Εκτιμάται ότι δυτική συμμαχική συμβολή ήταν ανεκτίμητη, αλλά ο ουσιαστικός νικητής είναι ο Κόκκινος Στρατός της Σοβιετικής Ένωσης και θα το δούμε αναλύοντας τους αριθμούς. Πολλοί θεωρούν ότι η κλοπή των δαφνών της νίκης ήταν μια πράξη απάτης των Δυτικών Δυνάμεων, μια αναγκαία προπαγάνδα αρχικά μετά το τέλος του πολέμου, για να τις διευκολύνει στον Ψυχρό Πόλεμο εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης. Μετά από οκτώ δεκαετίες συστηματικής προπαγάνδας, που συνεπικουρείτο και από τις χολλυγουντιανές ταινίες, ακόμη υπάρχει η εντύπωση ότι οι ΗΠΑ κατατρόπωσαν το Γ' Ράιχ. Σε πρόσφατη έρευνα στην Γαλλία καταδείχθηκε ότι ποσοστό άνω του 50% των Γάλλων θεωρούν ότι η συνεισφορά των ΗΠΑ ήταν αυτή που συνετέλεσε στην ήττα της ναζιστικής Γερμανίας κατά τον Β'Π.Π.

Η Ιστορική Αλήθεια

Θεωρώ ότι είναι θλιβερό ακόμη και σήμερα, οι Δυτικοί ηγέτες να επιμένουν σε μια υπεροπτική και αναληθή θέση, ότι η πιο καθοριστική ενέργεια για το τέλος του πολέμου ήταν η σημαντικότερη και μεγαλειώδης επιχείρηση της απόβασης στην Νορμανδία. Είναι ιστορικά αδιαμφισβήτητο ότι ο Σοβιετικός Κόκκινος Στρατός και οι τρομακτικές και κολοσσιαίες θυσίες των σοβιετικών πολιτών ήταν ο κυριότερος παράγοντας της ήττας της ναζιστικής Γερμανίας και ο κυριότερος παράγων της απελευθέρωσης της Ευρώπης από το Ναζιστικό Τρίτο Ράιχ. Η μητέρα όλων των μαχών, η μεγαλύτερη στην ιστορία των πολέμων, η τρομακτική μάχη του Στάλιγκραντ, που σταμάτησε την προέλαση ανατολικά και κατέστρεψε στην κυριολεξία την ναζιστική πολεμική μηχανή, είχε τελειώσει τον Φεβρουάριο του 1943!! Δηλαδή περίπου ενάμιση χρόνο πριν η Δυτική Συμμαχία αποφασίσει την υπερβολικά καθυστερημένη δημιουργία του Δυτικού Μέτωπου. Έτσι η συμμαχική δυτική απόβαση της Νορμανδίας έδωσε την ευκαιρία στον Κόκκινο Στρατό, δύο εβδομάδες μετά την D-Day να εξαπολύσει την καθοριστική για το τέλος του πολέμου Operation Bagration (επιχείρηση Μπαγκρατιόν), μια γιγαντιαία επίθεση κατά της κεντρικής Γερμανικής Ομάδας Στρατιών, σε ένα μέτωπο χιλιάδων μιλίων. Μέσα σε 8 εβδομάδες οι Γερμανικές δυνάμεις είχαν οπισθοχωρήσει περίπου 200 μίλια. Περισσότερες από 30 Γερμανικές Μεραρχίες (από τις τουλάχιστον 200) καταστράφηκαν ολοσχερώς. Ήταν η επίθεση που τσάκισε την στρατιωτική ραχοκοκαλιά της Γερμανικής Βέρμαχτ και οδήγησε στην οριστική ήττα της Γερμανίας. Κυνικά κάποιιοι ιστορικοί αναφέρουν την Operation Overlord (Επιχείρηση Επικυρίαρχος) στο Δυτικό μέτωπο, ως απλή εκτροπή για την πολύ μεγαλύτερη επίθεση στα Ανατολικά Μέτωπο.

Οι Αμείλικτοι Αριθμοί-Απώλειες

Κρίνεται σκόπιμο για να μην μείνει καμιά αμφιβολία για τα προαναφερθέντα, να αναφερθούμε σε αριθμούς συμμετοχής και νεκρών στο Ανατολικό Μέτωπο μεταξύ Γερμανών και Σοβιετικών. Σύμφωνα με το πολύ σχολαστικό και αξιόπιστο μετα-σοβιετικό αρχείο, που οι πλείστοι δυτικοί ιστορικοί χρησιμοποιούν και αναφέρονται (G. I. Krivosheev in «Soviet Casualties and Combat Losses»), ο συνολικός αριθμός των ανδρών του Κόκκινου Στρατού κατά την διάρκεια του πολέμου ανήλθε τελικά στα 34.476.700, όπου μεταξύ αυτών και 1.000.000 γυναίκες, ο δε στρατός της Γερμανίας ανήλθε τελικά στα 21.107.000.

Ο συνολικός αριθμός των νεκρών (κάθε μορφής) για τους κυριότερες συμμετέχουσες χώρες αποδεικνύει όλα τα παραπάνω. Εδώ να διευκρινίσουμε ότι τα στοιχεία από διάφορες πηγές, δεν συμφωνούν απολύτως μεταξύ των και υπάρχουν ορισμένες αποκλίσεις. Έτσι κρίνεται σκόπιμο, για λόγους ιστορικής ακρίβειας, να χρησιμοποιηθούν στοιχεία μόνο από αξιόπιστες αμερικανικές πηγές, που να μην μπορούν να αμφισβητηθούν, όπως το "THE NATIONAL WAR MUSEUM", New Orleans, ΗΠΑ, (<https://www.nationalww2museum.org/>), που παρέχει πολλά και λεπτομερή στοιχεία.

Έτσι οι απώλειες για τις κυριότερες χώρες ήταν.

- ΗΠΑ: 416.000 στρατιώτες, συνολικά (συμπεριλαμβανομένων και των νεκρών πολιτών) 418.500
- Αγγλία: 383.600 στρατιώτες, συνολικά 450.000

- Γαλλία: 217.600 στρατιώτες, συνολικά 567.000
- Ελλάδα: 35.000 στρατιώτες, συνολικά 800.000!!
- Σοβιετική Ένωση: 10.700.000 στρατιώτες (το αρχείο G. I. Krivosheev τους ανεβάζει σε 11.285.057), συνολικά περισσότερο από 24.000.000.
- Ιταλία: 301.400 στρατιώτες, συνολικά 457.000
- Ιαπωνία: 2.600.000 στρατιώτες, συνολικά 3.100.000
- Γερμανία: 5.553.000 στρατιώτες (το αρχείο G. I. Krivosheev τους ανεβάζει σε 6.923.700) , συνολικά 8.800.000.

Αυτό που είναι πολύ σημαντικό για την Ελλάδα βλέποντας τον πίνακα των νεκρών είναι ο αριθμός των αμάχων. Η Ελλάδα το 1940 είχε 7.344.860 κατοίκους και κατά την διάρκεια του πολέμου είχε 800.000 νεκρούς περίπου, εκ των οποίων οι 35.000 ήταν στρατιώτες και οι 765.000 ήταν ο άμαχος πληθυσμός, λόγω των αντιποίνων των δυνάμεων κατοχής και του μεγάλου λιμού που έπληξε την Ελλάδα το 1941, με την κυβέρνηση του δωσίλογου Τσολάκογλου. Δηλαδή αφανίστηκε το 11% του ελληνικού πληθυσμού και είναι περίπου το ίδιο ποσοστό με τις απώλειες της Σοβιετικής Ένωσης κατά τον Β' ΠΠ, αφού ο πληθυσμός της ήταν το 1937, στα 162 ή 168 εκατομμύρια (έτσι δήλωσε ο Στάλιν) κάτοικοι και οι νεκροί ήταν 24 εκατομμύρια κατά το National War Museum της Νέας Ορλεάνης, ή 34 σύμφωνα με το σοβιετικό αρχείο Krivosheev, αλλά ας πάρουμε σήμερα μόνο την αμερικανική πηγή. Και σε ότι αφορά τους νεκρούς, η Ελλάδα κατέχει την πρωτιά παγκοσμίως αφού έχει το μεγαλύτερο ποσοστό νεκρών αμάχων, ήτοι 95%, σε σχέση με τον συνολικό αριθμό νεκρών.

Φυσικά υπήρχαν πολλές άλλες μεγάλες απώλειες, σε πολλές χώρες σε όλο τον κόσμο, όπως σε όλες τις χώρες της Ευρώπης (επί παραδείγματι, το Λουξεμβούργο είχε 2.000 απώλειες πολιτών του από βομβαρδισμούς), ακόμη σε Ινδία, Σιγκαπούρη, Ν. Αφρική κλπ. Ιδιαίτερα για την Κίνα οι συνολικές απώλειες σύμφωνα με το Εθνικό Μουσείο Πολέμου, των ΗΠΑ, ίσως να ξεπερνούσαν τα 50.000.000!!! Έτσι χωρίς να αμφισβητείται η μεγάλη αξία της επιχείρησης Επικυρίαρχος, με την συμμαχική απόβαση στην Νορμανδία και το (έστω καθυστερημένα) άνοιγμα του Δυτικού Μέτωπου, το οποίο όμως βοήθησε αποφασιστικά την σοβιετική επιχείρηση Μπαγκρατιόν στο Ανατολικό Μέτωπο, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε, ποιος στην κυριολεξία συνέτριψε το Γερμανικό Τρίτο Ράιχ και τις 200 Μεραρχίες του στο Ανατολικό μέτωπο και ήταν αδιαμφισβήτητο ο Κόκκινος Στρατός και αυτή είναι η ιστορική αλήθεια, που θα πρέπει όλοι να σεβόμαστε και να τιμούμε.

Και ως ελαχίστη ένδειξη τιμής για τα 24 (ή κατά άλλους πολύ περισσότερους) εκατομμύρια νεκρών Ρώσων, Λευκορώσων και λοιπών εθνοτήτων της τότε Σοβιετικής Ένωσης, θα έπρεπε στην μεγάλη αυτή ημέρα μνήμης (D-Day), κυρίαρχη θέση και παρουσία να είχαν οι σημερινοί ηγέτες των χωρών που αποτελούσαν την άλλοτε Σοβιετική Ένωση. Και όχι να προσκαλείται μόνο ο πρόεδρος της Ουκρανίας, με τον αμφίσημο ρόλο της στον Β' ΠΠ και την συμμετοχή των δυνάμεων του Στεπάν Μπαντέρα με τις γερμανικές δυνάμεις. Και μπορεί να καλείται και ο Καγκελάριος της Γερμανίας, της χώρας – θύτης και υπεύθυνης για δύο παγκοσμίους πολέμους στον 20ο αιώνα, για λόγους ιστορικής συμφιλίωσης, αλλά που είναι οι άλλοι ηγέτες των χωρών, της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, που οι χώρες αυτές πλήρωσαν αυτό το τεράστιο φόρο αίματος, για την ελευθερία της Ευρώπης;

Κίνημα Woke. Μια κριτική προσέγγιση

Του κ. Γιάννη Αχυρόπουλου
Μουσικού

**Ιδεολογία, θρησκεία, πολιτιστικός και κοινωνικός ολοκληρωτισμός ή εφήμερη μόδα;
...Πώς η πολιτική των ταυτοτήτων περιχαράκωνει τα άτομα σε εθνικές ή φυλετικές κατηγορίες
οι οποίες αναπόφευκτα αντιτίθενται η μία στην άλλη**

Woke – αφύπνιση, επαγρύπνηση, εγρήγορση, επίγνωση, συνειδητοποίηση. Το φαινόμενο woke που γεννιέται στα αμερικανικά πανεπιστήμια είναι ένα κίνημα με χαρακτηριστικά που αρχικά μόνο τη συμπάθεια θα μπορούσε να προκαλέσει, εφόσον στόχος του είναι η απονομή δικαιουσύνης, η προστασία των μειονοτήτων, η καταπολέμηση των ρατσιστικών διακρίσεων και των κοινωνικών αδικιών. Ο όρος χρησιμοποιείται ήδη από τη δεκαετία του '60, από την αφροαμερικανική κοινότητα και τον Μάρτιν Λούθερ Κινγκ στον αγώνα ενάντια στον ρατσισμό και την αστυνομική βία. Επικαιροποιείται με το σύνθημα «stay woke» που χρησιμοποιήθηκε αρχικά από τους ακτιβιστές του κινήματος Black lives Matter στις διαδηλώσεις ενάντια στη δολοφονία του έγχρωμου 18χρονου Αμερικανού Μάικλ Μπράουν από λευκούς αστυνομικούς το 2014. Τη λέξη woke οικειοποιήθηκαν πολλαπλές ομάδες ακτιβιστών αριστερής προέλευσης που αυτοπροσδιορίζονται ως προοδευτικές, αντισυστημικές και ως θεματοφύλακες των δικαιωμάτων των μειονοτήτων που υφίστανται διακρίσεις πάσης φύσεως.

Θα επιμείνω στη χρήση της λέξης woke —αν και αποφεύγω να χρησιμοποιώ ξένες λέξεις σε ελληνικό κείμενο— για έναν βασικό λόγο, για να υπενθυμίζεται διαρκώς ότι είναι ένα φαινόμενο που γεννήθηκε και πήρε μορφή την τελευταία δεκαετία στις ΗΠΑ, οι οποίες είναι μεν παιδί του δυτικοευρωπαϊκού πολιτισμού, της Δύσης, αλλά ταυτοχρόνως διαφέρει. Οι έννοιες ρατσισμός, σεξισμός, κυριαρχία, παρενόχληση, προσβολή δεν έχουν την ίδια ακριβώς σημασία όπως στην Ευρώπη. Και όταν αυτή η κουλτούρα διασχίζει τον Ατλαντικό, όπως συμβαίνει με το κίνημα woke, είναι προφανές ότι προκαλεί ανησυχία, επιφυλακτικότητα και αντιδράσεις.

Ο απώτερος σκοπός του κινήματος woke είναι το τέλος της κυριαρχίας του λευκού ετερόφυλου χριστιανού άνδρα και του πολιτισμού του, σε οποιονδήποτε και οτιδήποτε είναι διαφορετικό από αυτόν, δηλαδή τους έγχρωμους, τις γυναίκες, τους αλλόθρησκους, τους ομοφυλόφιλους, φτάνοντας μέχρι το ζωικό και φυτικό βασίλειο, και τον πλανήτη εν γένει. Τα συνακόλουθα αυτής της κυριαρχίας, η πατριαρχία, η αποικιοκρατία, η δουλοκτησία, ο ρατσισμός δεν θεωρούνται απλώς κάποιες μεμονωμένες, άτυχες στιγμές της ιστορικής διαδρομής της Δύσης αλλά αντιθέτως το αληθινό της πρόσωπο. Ήταν συστηματικά φαινόμενα, απόρροια της δομής του πολιτισμού της τα οποία δημιουργήσαν αναρίθμητα θύματα και ένα τεράστιο ηθικό χρέος απέναντί τους, το οποίο τους δίνει όλο το δικαίωμα, τώρα, να διεκδικήσουν την επανόρθωση αυτής της ιστορικής αδικίας.

Οι «woke» συμπεριφέρονται ως μια νέα πεφωτισμένη πρωτοπορία που είχε ένα είδος θρησκευτικής αποκάλυψης, που τους έκανε να ζητηθούν από ένα μακρύ ιστορικό λήθαργο και να αποκτήσουν επίγνωση των απαράδεκτων διακρίσεων που τους επιβάλλει ο δυτικός πολιτισμός και ο λευκός άνδρας. Δεν υπάρχει συγχώρεση για αυτόν, έτσι επιλέγουν τον αγώνα για την αποδόμηση του.

Στην ιστορία του δυτικού πολιτισμού, όπως και σε κάθε ιστορία, υπάρχουν καλές και άσχημες σελίδες. Για τους woke η ιστορία του δυτικού πολιτισμού έχει αποκλειστικά άσχημες. Οι καλές σελίδες, τα επιτεύγματά του —που είναι σαφώς περισσότερα από τα εγκλήματα— απλώς διαγράφονται. Ως απόρροια αυτής της αντίληψης, αμφισβητούνται σημαντικά λογοτεχνικά έργα, αρχαίες τραγωδίες, καλλιτεχνικά επιτεύγματα, ιστορικές προσωπικότητες και φιλοσοφικά κείμενα που δημιούργησαν τον δυτικό πολιτισμό και προβάλλονται απόψεις όπως:

- Ο Αριστοτέλης είναι απολογητής της δουλοκτησίας

- Ο Πλάτωνας είναι... λευκός φιλόσοφος άρα ύποπτος εκ των προτέρων μιας και ανήκει στην κυρίαρχη φυλή
- Τα μαθηματικά είναι μια επιστήμη ρατσιστική και φελοκρατική
- Ο Σαίξπηρ είναι σεξιστής
- Ο Βολταίρος είναι αντισημίτης
- Ο Βικτόρ Ουγκό ρατσιστής
- Ο αρχαιοελληνικός ορθολογισμός ρατσιστικός
- Ο Τσαϊκόφσκι ρατσιστής

Αυθαιρεσίες και παραλογισμοί που δεν υπάγονται πια στη σφαίρα της πολιτικής ή της ιδεολογίας αλλά της ψυχιατρικής, όπως αναφέρει ο Γάλλος φιλόσοφος και δοκιμιογράφος Αλαίν ΝτεΜπενουά: «Κάποιες στιγμές νομίζουμε ότι βρισκόμαστε σ' ένα ψυχιατρικό άσυλο».

Στο κίνημα woke δεσπόζουν η θεωρία της φυλής και του κοινωνικού φύλου (gender theory). Η θεωρία της φυλής —που στην ουσία επαναφέρει την παρωχημένη έννοια της «ράτσας»— έχει ρίζες στην κατηγοριοποίηση του ατόμου ως μέλος κοινοτήτων που προκαθορίζονται από τις διακρίσεις που έχουν υποστεί: έγχρωμοι, ομοφυλόφιλοι, γυναίκες, Άραβες, παχύσαρκοι, αλλόθρησκοι κ.ο.κ. Αυτό είναι το βασικό χαρακτηριστικό του αμερικανικού μοντέλου της πολυπολιτισμικότητας, ένα μοντέλο ιθαγένειας, διαμετρικά αντίθετο με τη γαλλική εκκοσμημένη δημοκρατία, που αναγνωρίζει μόνο άτομα, μέλη της «κοινωνίας πολιτών» τα οποία ορίζονται μόνο σε επίπεδο έθνους.

Η πολιτική των ταυτοτήτων περιχαράκωνει τα άτομα σε εθνικές ή φυλετικές κατηγορίες οι οποίες αναπόφευκτα αντιτίθενται η μία στην άλλη. Έτσι οι έγχρωμοι εναντιώνονται στους λευκούς, οι γυναίκες στους άνδρες, οι ομοφυλόφιλοι στους ετεροφυλόφιλους, οι έγχρωμες φεμινίστριες στις λευκές, οι νεοφεμινίστριες στα τρανς άτομα, αναιρώντας την ιδέα της οικουμενικότητας —ο φόβος των Γάλλων σήμερα—, που αποτελεί θεμελιώδες συστατικό της δημοκρατίας (Res publica). Η φυλετικοποίηση της κοινωνίας οδηγεί στον κατακερματισμό της. Στο κίνημα woke υπάρχει μια συστηματική φόρμα κατασκευής ανεξάντητων μειονοτικών ομάδων οι οποίες εκ των προτέρων θεωρούνται θύματα οποιονδήποτε κι αν είναι το πλαίσιο και οι ιδέες του καθενός. Ο Ζαν Μισέλ Μπλανκέρ, υπουργός Παιδείας της πρώτης θητείας του Μακρόν δήλωσε ότι «το κίνημα woke είναι ένα μικρόβιο που θέλει να θρυμματίσει τη δημοκρατία».

Ακόμη και η κοινωνική δικαιοσύνη δεν ερμηνεύεται πλέον σε σχέση με την κοινωνική και ταξική πραγματικότητα των ατόμων αλλά σε σχέση με το χρώμα του δέρματος ή του σεξουαλικού τους προσανατολισμού ή της ιδιότητάς τους ως μελών κάποιας —ως επί το πλείστον θυματοποιημένης— μειονότητας. Η συστηματική θυματοποίηση οδηγεί στη συστηματική ενοχοποίηση του κυρίαρχου καταπιεστή. Ένοχος για την κλιματική αλλαγή, ένοχος αν το αυτοκίνητό του μολύνει την ατμόσφαιρα, ένοχος απέναντι στους απογόνους των σκλάβων, ένοχος για ένα φλερτ ή ένα επίμονο κοίταγμα. Ένοχος διαρκώς.

Η θεωρία του φύλου (gender), που από περιθωριακή ακαδημαϊκή εκκεντρικότητα διαδίδεται με ταχύτητα, μας πληροφορεί ότι δεν υπάρχει φύλο. Το αρσενικό και θηλυκό καταργούνται, εφόσον θεωρείται ότι το φύλο δεν είναι μια βιολογική συνθήκη αλλά μια κοινωνική κατασκευή του δυτικού πολιτισμού. (Έτσι, οι λευκοί άνδρες είναι φορείς ενός διττού ρατσισμού, ενάντια στους έγχρωμους αλλά και στις γυναίκες). Φτάνουμε σε προτάσεις όπως:

- Δεν μιλάμε για πατέρα και μητέρα αλλά για γονέα 1 και γονέα 2

• Ο άνδρας μπορεί να έχει μήτρα και να μείνει έγκυος Όλα αυτά τα ευτράπελα υποστηρίζονται και «επιστημονικά» από τους woke. Το βιολογικό παροπλίζεται ή καταργείται ως ασήμαντο ή ανύπαρκτο, και στο επίκεντρο τίθεται το κοινωνικό που μπορεί να λάβει ποικίλες μορφές, οι οποίες κατά συνέπεια καθιστούν τις έμφυλες ταυτότητες του άντρα και της γυναίκας παρωχημένες και περιοριστικές. Η έννοια του φύλου διαχωρίζεται από τη φύση και το σώμα: η ερωτική επιθυμία προσδιορίζει την ταυτότητα η οποία καθίσταται επιλέξιμη και ποτέ οριστική εφόσον μπορεί να αλλάξει σύμφωνα με τις επιθυμίες του ατόμου. Η επιθυμία (που είναι το ελατήριό) μετατρέπεται σε ανάγκη και η ανάγκη σε δικαίωμα.

Αυτό που νιώθω είναι η ταυτότητά μου. Μπορώ να έχω όσες θέλω και να τις αλλάζω όποτε θέλω. Το σώμα καταργείται και αντικαθίσταται από το πνεύμα και τα συναισθήματα. Υπάρχει κάτι το θεολογικό, το μυστικιστικό σ' αυτή την ιδέα. Παρατηρούμε την αυθαίρετη εξαφάνιση της δυαδικότητας του φύλου προς όφελος του αυτοπροσδιορισμού, την κυριαρχία της υποκειμενικότητας επί της αντικειμενικότητας, του συναισθήματος επί της ορθολογικής σκέψης. Θεμελιώδεις σταθερές όλων των πολιτισμών αμφισβητούνται και καταργούνται με μια αφοπλιστική ελαφρότητα και άρνηση της πραγματικότητας. Από τον απαραίτητο σεβασμό της σεξουαλικής ταυτότητας του κάθε ατόμου περνάμε ανεπαίσθητα στην ιδεολογική μειονοτικοποίηση της ετερόφυλης ταυτότητας που παραμένει η αδιαμφισβήτητη πλειονότητα.

Πολιτική ορθότητα, κουλτούρα της ακύρωσης, εθνική αντιπροσωπευτικότητα, κίνημα #MeToo, νεοφεμινισμός κλπ, όλα αυτά τα φαινόμενα, συνοδοί και παράγωγα του κινήματος woke, διαμορφώνουν ένα νέο ηθικο-ιδεολογικό πλαίσιο που αναδύει, στο όνομα της καταπολέμησης των διακρίσεων και της επανόρθωσης της ιστορικής αδικίας, ένα είδος πνευματικής τρομοκρατίας η οποία θα μπορούσε να προσομοιαστεί με τους ολοκληρωτισμούς του 20ού αιώνα.

- Άρνηση διαλόγου με όσους δεν έχουν την ίδια άποψη, ακύρωση και περιθωριοποίηση όσων ασκούν κριτική
- Εκφοβισμός, απειλές, εκβιασμοί και απαγορεύσεις ομιλιών
- Απαξίωση της επιστήμης
- Απενοχοποίηση του μίσους, της εκδικητικότητας και της μνησικακίας
- Λογοκρισία και πιέσεις που οδηγούν πολλούς σε αυτολογοκρισία

Σύμμαχος στο φαινόμενο woke —που έχει μεγάλη απήχηση κυρίως στους νέους αριστερούς προερχόμενους από ευκατάστατες οικογένειες— είναι ο κόσμος των μεγάλων επιχειρήσεων. Μετά τα πανεπιστήμια, το κίνημα βρίσκει πρόσφορο έδαφος στις μεγαλύτερες αμερικανικές πολυεθνικές. Η Google, η Amazon, το Facebook, η Disney, η Nike, η Coca Cola όχι απλά συμμετέχουν αλλά υπερθεματίζουν και πρωτοστατούν στις διεκδικήσεις της woke κουλτούρας. Εδώ τα πράγματα περιπλέκονται αρκετά. Ο αμερικανικός καπιταλισμός γεννήθηκε από τον δυτικό πολιτισμό όπως και ο λευκός καπιταλιστής-ρατσιστής, δηλαδή αυτό ακριβώς που καταπολεμά το κίνημα woke.. Είναι σαν να καταπολεμάς τον κόσμο των ναρκωτικών και να έχεις σύμμαχο και συνοδοιπόρο το καρτέλ του Εσκομπάρ.

Στο κίνημα woke οι περισσότεροι αυτοπροσδιορίζονται ως αριστεροί και αντισυστημικοί (γεγονός που κάνει κάποιον σαν τον Ντόναλντ Τραμπ, από την απέναντι πλευρά, να μοιάζει σαν θεματοφύλακας της κοινής λογικής).. Μερικοί πιστεύουν ότι είναι ένα κίνημα του αριστερού χώρου που χαρακτηρίζεται από φανατισμό, έλλειψη μέτρου και κεντρικού σχεδιασμού έχοντας αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα. Άλλοι πιστεύουν ότι είναι ένα κίνημα του οποίου ο πυρήνας είναι θρησκευτικής φύσης, και δημιουργήθηκε για να καλύψει το κενό του παρακμάζοντος προτεσταντισμού. Άλλοι πιστεύουν ότι πρόκειται για μια μόδα της

εποχής. Η μανιχαϊστική αντίληψη του καλού και του κακού, ο έντονος φανατισμός, η δογματική προσήλωση σε αυθαίρετες αλήθειες, η άρνηση του σώματος προς όφελος του πνεύματος, ο στόχος της ριζικής αποδόμησης ενός πολιτισμού, η ακύρωση της επιστήμης και του ορθολογισμού είναι για πολλούς χαρακτηριστικά σέκτας.

Όπως και αν χαρακτηρίσουμε το κίνημα woke, ένας τρόπος αντιμετώπισης υπάρχει: η ορθολογική σκέψη, η επιστήμη, η κοινή λογική και το μέτρο. Για να μη γίνουν οι αυθαίρετες απόψεις και οι δογματισμοί νομοθετήματα και τρόπος ζωής.

Μερικά περιστατικά ίσως βοηθήσουν να κατανοήσουμε καλύτερα τη φιλοσοφία woke

* Στο πανεπιστήμιο του Μπορντό μια προγραμματισμένη ομιλία της φιλοσόφου-ακαδημαϊκού Συλβιάν Αγκασινσκι με θέμα «Το ανθρώπινο είδος την εποχή της τεχνητής αναπαραγωγής» αναβάλλεται διότι οργανώσεις LGBTQ και ομάδες της επαναστατικής αριστεράς διαφωνούν με τις ιδέες της επιστήμης, χαρακτηρίζοντάς την ομοφοβική, αντιδραστική, οπαδό της ακροδεξιάς. Η Αγκασινσκι προέρχεται από τον χώρο της αριστεράς, πρώην σύζυγος του φιλοσόφου Ζακ Ντεριντά και του Γάλλου σοσιαλιστή πρωθυπουργού Λιονέλ Ζοσπέν.

* Ο καθηγητής φιλοσοφίας στη Σορβόνη Ζαν Φρανσουά Μπροστάιν σε ένα σεμινάριο για τη θεωρία του φύλου δηλώνει χαριτολογώντας: «Από το μόνο πράγμα που δεν πρόκειται να πεθάνω είναι ο καρκίνος της μήτρας». Όργιο διαμαρτυριών από ομάδες LGBDQ και πλήθος υβριστικά μηνύματα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, που σημειωτέον παίζουν σημαντικό ρόλο στη διάδοση του φαινομένου woke. Όταν δε, εξέφρασε και την «άκρως εξτρεμιστική» θέση ότι «το πέος είναι ένα ανδρικό σεξουαλικό όργανο» χαρακτηρίστηκε ομοφοβικός, αντιδραστικός, ακροδεξιός.

* Σε πανεπιστήμια στις ΗΠΑ καθηγητές ελληνορωμαϊκών σπουδών αποφάσισαν να μη διδάσκουν συγγράμματα κλασικών συγγραφέων και φιλοσόφων γιατί θεωρούνται ότι εκπροσωπούν μια πατριαρχική, δουλοκτητική, ρατσιστική εποχή.

* Δημοφιλής Καναδός τραγουδιστής δίνει συνέντευξη και η δημοσιογράφος τον ρωτά αν στο ανθρώπινο δυναμικό της ομάδας στην περιοδεία του (μουσικοί, τεχνικοί, ηχολήπτες, δημόσιες σχέσεις) τηρείται το καθεστώς της ποσόστωσης ανδρών-γυναικών. «Όχι, δεν με ενδιαφέρει καθόλου αυτό, παίρνω απλά τους καλύτερους», απαντά με φυσικό τρόπο ο τραγουδιστής. Λίγα λεπτά αργότερα όλα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης τον κατηγορήσαν ότι είναι σεξιστής, ρατσιστής και αντιδραστικός. Αναγκάστηκε λίγο αργότερα να ζητήσει δημόσια συγγνώμη.

* Στα αμερικανικά πανεπιστήμια, πριν από το μάθημα, όλο και συχνότερα ο καθηγητής αναγκάζεται να διανέμει προειδοποιητικές περιεχομένου, δηλαδή προτού παραδώσει το μάθημα, απολογείται για όσα θα πει διότι ο κάθε φοιτητής θα μπορούσε να δηλώσει ενοχλημένος ή προσβεβλημένος.

* Ο δικαιωματισμός είναι θεμελιώδες χαρακτηριστικό του κινήματος woke. Τη φρενίτιδα του δικαιωματισμού έρχεται να συμπληρώσει και μια ευαίσθητη ομάδα —οι επιμελητές «ευαισθησίας», δηλαδή οι «νέοι λογοκριτές»— που έχει εμφανιστεί τα τελευταία χρόνια. Εργάζονται για λογαριασμό μεγάλων εκδοτικών οίκων ή μειονοτικών ομάδων, έχουν σαν στόχο τον εντοπισμό προσβλητικών ή ρατσιστικών λέξεων/φράσεων, ή νοημάτων σε όλα τα μεγάλα φιλοσοφικά και λογοτεχνικά έργα του δυτικού πολιτισμού που σε πολλές περιπτώσεις καταλήγει στον στιγματισμό ή την ακύρωσή τους, ενίοτε δε και στην επανεγγραφή τους...

* Οικολόγος βουλευτίνα της αριστεράς στη Γαλλία πρότεινε νομοθέτημα για την ισομερή κατανομή του χρόνου στις δουλειές του νοικοκυριού, ανάμεσα στο ζευγάρι. Αν κάποιος νιώθει αδικημένος μπορεί να καταγγείλει τον άλλον επικαλούμενος τον νόμο.

Πηγή: athensvoice

Η Ελληνική Οικονομία – κίνδυνοι και προοπτικές

Του κ. Χαράλαμπος Σ. Ησαΐα

Οικονομολόγου- Manager, Αρθρογράφου, Μέλους ΕΛΙΣΜΕ

Όταν το σύγχρονο ελληνικό κράτος κατέστη ανεξάρτητο, η δυτική Ευρώπη βρισκόταν στον προθάλαμο της βιομηχανικής επανάστασης, με οδηγό την Αγγλία ακολουθούμενη από Γερμανία, Γαλλία. Κατά την βιομηχανική επανάσταση διαμορφώθηκαν οι οικονομικές και πολιτικές θεωρίες που κυριάρχησαν στον 19ο και 20ο αιώνα. Στην πολιτική κόνιστρα, τον 19ο αιώνα, σε άνοδο ήταν το εθνικιστικό ρεύμα, πλαισιωμένο από τον ρομαντισμό στην τέχνη και λογοτεχνία. Αντίπαλο δέος, με δυναμισμό αλλά με περιορισμένη λαϊκή απήχηση ήταν το κίνημα του αναρχισμού. Το τελευταίο ατόνησε μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο (ΠΠ1), καθώς ανεδύθη ο κομμουνισμός σε κυρίαρχη αντικαθεστωτική δύναμη.

Το νέο ελληνικό κράτος συνέδεσε τις τύχες του με την Δυτική Ευρώπη, από το 1830, και ιδιαίτερα μετά τα μέσα του 19ου αιώνα, όταν μετά την ήττα της Ρωσίας στον Κριμαϊκό πόλεμο, τα ερείσματά της στην Ελλάδα εξασθένησαν σημαντικά. Η ταύτιση με την Δύση απετέλεσε επιλογή των δυναμικών οικονομικών και μορφωμένων στρωμάτων (πλοιοκτητών, εμπόρων, λογίων) των οποίων τα συμφέροντα και οι κοινωνικές επαφές ήταν στραμμένα κυρίως προς την Δύση. Τα πιο λαϊκά στρώματα δέχθηκαν τον δυτικό προσανατολισμό καθώς η Ανατολή, παρά την ακόμα ισχυρή της θέση, είχε ταυτισθεί με την σκληρή Οθωμανική κατοχή και επιθυμούσαν την αποκοπή από αυτήν.

Ενδιαφέρον ιστορικό στοιχείο είναι ότι μέχρι τον 15ο αιώνα, και μετά την τότε μεσολαβήσασα επίσης σκληρή Λατινοκρατία, ο Τούρκος θεωρείτο ως το έλασσον κακό, *“Κάλλιον εστίν ειδέναι εν μέση πόλει τουρκικόν φακόλιον παρά τιάρα παπικήν”*, Λουκάς Νοταράς, παραμονές Αλώσεως.

Η αναμενόμενη οικονομική βοήθεια της Δύσεως, υπό μορφή δανείων και τεχνογνωσίας, εισήλθε στο νεοπαγές κράτος, υπό όρους όμως κατά κανόνα επαχθείς. Σημαντικά έργα υποδομής, απαραίτητα για οικονομική ανάπτυξη, ολοκληρώθηκαν τον 19ο αιώνα με γνωστότερα τον Ισθμό της Κορίνθου και το σιδηροδρομικό δίκτυο. Η βαριά βιομηχανία (μεταλλουργία, μηχανουργία, ηλεκτρική ενέργεια, χημική βιομηχανία, τσιμέντο, ναυπηγεία) ξεκινά τον 19ο αιώνα αλλά στο απόγειό της φθάνει στο δεύτερο και τρίτο τέταρτο του 20ου αιώνα. Η ελαφρά βιομηχανία και βιοτεχνία (υφαντουργία, ένδυση, υπόδηση, μεταποίηση τροφίμων) ακολουθεί παρόμοια πορεία με ευρύ-

τερη γεωγραφική και δημογραφική διασπορά.

Κατά την τριπλή Κατοχή '41 - '44 εξαρθρώνεται η ελληνική οικονομία, ως συνέπεια λεηλασίας πόρων από τους κατακτητές (για έξοδα κατοχής και τροφοδοσία του Afrika Korps), θησαυρισμού εργολάβων και προμηθευτών τους, αλλά και μαυραγοριτών, και επισιτιστικού αποκλεισμού που επέβαλαν οι Άγγλοι μέχρι το 1942 για να ωθήσουν τον λαό στο αντάρτικο.

Κατά τον 19ο - 20ο αιώνα, η Ελλάδα αντιμετωπίζει τέσσερις πτωχεύσεις, με πιο σημαντικές το 1893/7 (επί Τρικούπη/ Δεληγιάννη) και 1932 (επί Ελ. Βενιζέλου). Τα γενεσιουργά αίτια ήταν παρεμφερή, αρνητικός κρατικός προϋπολογισμός και ισοζύγιο πληρωμών, υπέρμετρος εξωτερικός δανεισμός, διεθνείς συγκυρίες (ΚΡΑΧ '29)

Μετά την λήξη του παγκοσμίου και του εσωτερικού πολέμου, η Ελλάδα εντάσσεται επισήμως πολιτικά και στρατιωτικά στην Δυτική συμμαχία το 1952 και οικονομικά το 1979. Στο διεθνές δυτικό στερέωμα αντιμάχονται για την οικονομικο-κοινωνική οργάνωση του κόσμου, αντιλήψεις που περιγράφονται και αναλύονται πρωτίστως από τους (βλ. βιβλίο, συγγραφέα). *The General Theory of Employment, Interest and Money – John Maynard Keynes. The road to Serfdom, Friedrich Hayes The Great Transformation, Karl Polanyi. The Affluent Society, John Kenneth Galbraith (μέσα '50s).*

Μεταπολεμικά οι μεταφορές κεφαλαίων γίνονται είτε διακρατικά (π.χ. δόγμα Trumann) ή ιδιωτικά υπό κρατικό έλεγχο του σκοπού τους.

Οι συναλλαγματικές ισοτιμίες είναι σταθερές μέχρι την δεκαετία '70 (με πολιτική απόφαση για υποτίμηση, όταν χρειάζεται) ενώ τα κράτη διαθέτουν μερική αυτονομία ως προς την πιστωτική, δημοσιονομική, αναπτυξιακή πολιτική.

Από την μέσα του '70 και κυρίως μετά την κρίση 1987 και το 1989 (πτώση κομμουνισμού), η άρση των περιορισμών (deregulation) καθίσταται αυτοσκοπός και πολιτικός στόχος (εκσυγχρονισμός) που επεκτείνεται στην διακίνηση ανθρώπων και στα κοινωνικά πρότυπα. Τα δασμολογικά τείχη αφαιρούνται, δρομολογείται η ελεύθερη κίνηση εργασίας και κεφαλαίων, ο τραπεζικός δανεισμός αυξάνεται. Στην Ελλάδα όπου ο πολιτικός εθνικισμός υποχωρούσε μετά το 1922, ο οικονομικός εθνικισμός υποχωρεί μόνο μετά το 1987-89. Πίσω από την προβεβλημένη διε-

θνώσ φιλελεύθερη ιδεολογία κρύβεται η συγκέντρωση του ελέγχου σε υπερεθνικές δομές (Ευρωπαϊκή Ένωση, Παγκόσμια Τράπεζα, ΔΝΤ κ.α.).

Από το καθεστώς αυτό επωφελούνται πρώτες, στην 10-ετία '90 οι μετοχές διαδικτύου καλπάζοντας αρχικά, ενώ μετά τελματώνουν. Βοηθά όμως η μεγάλη ανάπτυξη της τεχνο- λογίας των υπολογιστών που επιτρέπει ταχύτατες συναλλαγές και επαφές ενώ τον οικονομικό διεθνισμό συνδράμει και ο αυτοματισμός της εργασίας (αντικατάσταση εργατοτεχνιτών από ρομπότ) Το 2001 η Ελλάδα υιοθετεί ως νόμισμα το Ευρώ ολοκληρώνοντας την ενσωμάτωσή της στο διεθνικό δυτικό στρατόπεδο.

Το 2007-8 καταρρέει η διογκωμένη δια υπερδανεισμού αγορά ακινήτων στις ΗΠΑ που παρέσυρε, λόγω διεθνικών δεσμών, άλλες οικονομίες κτυπώντας τους ευάλωτους τομείς εκάστης.

Στην Ελλάδα είναι το διογκωμένο κρατικό χρέος με χρηματοδότηση τραπεζών και ιδιωτών που πρωτίστως ευθύνεται, και ζημιώνει όλους τους εμπλεκόμενους. Με την ανέλεγκτη λειτουργία των δευτερογενών αγορών αξιογράφων (δομημένα ομόλογα, loan securitization κ.α.) ο έλεγχος χάνεται. Έρχεται διεθνική επιστασία (Μνημόνια), αναχρηματοδότηση τραπεζών με κρατικά κεφάλαια, πτώχευση κοινωνικών στρωμάτων και ελευθερία εισόδου στα διεθνή κερδοσκοπικά κεφάλαια (Funds) που με συνεργασία τραπεζών, νομοθετικής και δικαστικής εξουσίας προβαίνουν εύκολα σε κατασχέσεις ρευστών και ακινήτων.

Στην οικονομική και κοινωνική δυσαρέσκεια αντιπαραβάλλονται θριαμβολογίες περί επενδυτικής βαθμίδας (άρα δήθεν ισχυρής οικονομίας). Αυτές είναι κενές περιεχομένου αφού κάθε εχέφρων γνωρίζει ότι καθώς όλοι ενεργούν για τα συμφέροντα των ιδιοκτητών τους, έτσι και τα Rating Agencies ακολουθούν τις εντολές των μεγαλομετόχων τους (τραπεζών) που ευνοούν τα κράτη ή τις άλλες οικονομικές οντότητες που προσφέρουν απρόσκοπτο πεδίο δράσεως σε διεθνικές χρηματοοικονομικές συναλλαγές.

Ως προς το μέλλον τι; Η γεωργική και βιομηχανική παραγωγή έχουν συρρικνωθεί, αφ' ενός λόγω της κατανομής ρόλων εντός της ΕΚ (η Ελλάς περιορίζεται σε τομέα τουρισμού και συναφών κλάδων – ακινήτων – που προσιδιάζουν στο καλό της κλίμα) και αφ' ετέρου, λόγω της μεταφοράς βιομηχανιών από Δύση σε Ασία (κυρίως Κίνα).

Η σύγκλιση με την Δ. Ευρώπη αποτελεί ανεμολογία (λόγια αέρα) καθώς προαπαιτούμενο αποτελεί είτε η παραγωγική σύγκλιση ή οι διαρκείς δωρεές από τους ισχυρούς, δηλ. την Γερμανία, η οποία όμως αρνείται ευθύνη ακόμη και για τις πολεμικές αποζημιώσεις ή το κατοχικό αναγκαστικό δάνειο. Το γενε-

σιουργό αίτιο που προκάλεσε την πτώχευση που ήλθε στο φως το 2009-10, ήταν το μεγάλο δημοσιονομικό έλλειμμα, αποτέλεσμα του εμπορικού ελλείμματος που προερχόταν από υψηλά κόστη και τιμές. Οι αδυναμίες αυτές παραμένουν, αν δεν έχουν χειροτερεύσει, το 2024.

Διατηρώντας μεγάλο μέρος του παραγωγικού δυναμικού της σε αχρησία (κατά το πρότυπο των rust belts των ΗΠΑ) και με θεσμικά ανέλεγκτες τις διεθνικές συναλλαγές της, το ΑΕΠ εξαρτώμενο από τον υπερ-τουρισμό, την φούσκα των ακινήτων (ΣΣ παρόμοιες προκάλεσαν την κρίση της Ισπανίας και της Ιρλανδίας το 2009), με μόνη ενίσχυση τις κάποιες κοινοτικές ενισχύσεις, ο στασιμοπληθωρισμός βασιλεύει και δίχως πολιτική ενισχύσεως παραγωγής (supply side economics), θα οδηγήσει την Ελλάδα στα πρόθυρα πτωχεύσεως στην πρώτη δυσμενή διεθνή συγκυρία.

Οι νέοι όροι θα είναι δυσμενέστεροι, διότι θα έχει ολοκληρωθεί η παράδοση των υποδομών σε ξένους (αεροδρόμια, λιμάνια, ενέργεια, τράπεζες κλπ) που θα δυσχεράνει τις διαπραγματευτικές επιλογές της τότε ελληνικής κυβερνήσεως. Το ρητόν “*Ολβιος όστις ιστορίας έσχεν μάθησιν*”, αγνοείται στην σύγχρονη Ελλάδα που ουδέν έμαθεν από τις εμπειρίες της, είτε από τις παλαιές Διομολογήσεις (1081 Αλέξιος Κομνηνός, 1204 Άλωσις Κωνσταντινουπόλεως) ή από αυτές της νεώτερης ιστορίας.

Στο κοινωνικό επίπεδο, συνεχίζονται η δημογραφική συρρίκνωση και το brain drain που υποβοηθούνται ιδεολογικά από τον παντοιοτρόπως επιχειρούμενο από τους εθνομηδενιστές ευτελισμό των εθνικών συμβόλων (ιστορία, γλώσσα, θρησκεία) υπό την ανοχή των καθεστωτικών αρχών, (επιτηδείων ουδετέρων), που όμως δεν φείδονται επαίνων για την Δύση και ειδικά την Ευρωπαϊκή Ένωση ούτε συνδρομής προς πολιτικά μορφώματα υποκινούμενα υπό της Τουρκίας, Αλβανίας ή υπό του κράτους βορείως της Μακεδονίας, δηλαδή χωρών όπου ενισχύεται ο εθνικισμός και αναζωογονείται ο ισλαμισμός.

Αυτά επιταχύνουν την καθίζηση και την μετατροπή της Ελλάδος σε κράτος φόρου υποτελής ή client state ή δημοκρατία της μπανάνας. Επιβεβαιώνεται έτσι ο σαρκαστικός αλλά όχι αβάσιμος χαρακτηρισμός, των Τούρκων για αυτήν, Το Πουέρτο Ρίκο της Ανατολικής Μεσογείου.

Βεβαίως δεν εξετάζονται εδώ οι συνέπειες από πιθανές γεωπολιτικές εξελίξεις -παγκόσμιο πόλεμο - καθώς στα δύο πιθανότερα μέτωπα, σύγκρουση Δύσης –Ρωσίας στην Ευρώπη και ΗΠΑ Κίνας σε ΝΑ Ασία, καμία πλευρά δεν δείχνει διάθεση συμβιβασμού.

Ιούνιος 2024

Τουρκία: “Σιδηροποίηση” των Μεταφορών και Οικονομική Ανάπτυξη

Της κας Μαγδαληνής Χαρδά

Οικονομολόγου-Ερευνητριάς-Μελετητριάς Πανεπιστημίου Πατρών-Μέλους ΕΛΙΣΜΕ

Στη διάρκεια των τελευταίων δεκαετιών γινόμαστε μάρτυρες των στρατηγικών επιλογών της Τουρκίας προκειμένου να αναδείξει και πάλι τον εαυτό της ως μεγάλη και αυτόνομη δύναμη στο παγκόσμιο γεωπολιτικό στερέωμα, και όχι απλά ως κράτος μέλος - γρανάζι της ευρωατλαντικής συμμαχίας, υιοθετώντας πολιτικές έχοντας την βελόνα της πυξίδας σταθερά στραμμένη στην βασική αντίληψη του στρατηγικού βάθους που επινοήθηκε από τον Τούρκο ηγέτη Αχμέτ Νταβούτογλου,

Αυτή λοιπόν η επανεκκίνηση – αναγέννηση της Τουρκίας προφανώς εξαρτάται, μεταξύ των άλλων, από τον σχεδιασμό, τον προγραμματισμό και την κατασκευή μιας σειράς έργων υποδομής που μπορούν να εγγυηθούν στην Τουρκία την ανάληψη του ηγετικού ρόλου που της αναλογεί στο εμπόριο μεταξύ Ανατολής και Δύσης.

Στο πλαίσιο αυτό, η Τουρκία συνεχίζει να επενδύει στον εκσυγχρονισμό δρόμων, σιδηροδρόμων και λιμανιών, με στόχο τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης των πολιτών και την επιτάχυνση της ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας. Μια στρατηγική που αποδείχθηκε πολύ επιτυχημένη, ιδίως αν σκεφτεί κανείς τις χρόνιες ελλείψεις σε κατάλληλες υποδομές τόσο κατά την διάρκεια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας όσο και στην Τουρκία του 20ού αιώνα.

Αυτό αποδεικνύεται από ορισμένα στοιχεία, όπως ότι μέσα σε περίπου δώδεκα χρόνια, δηλαδή μεταξύ 2003 και 2015, η χιλιομετρική απόσταση των συμβατικών σιδηροδρόμων αυξήθηκε κατά 19%. Μέχρι και σήμερα, νέες σιδηροδρομικές γραμμές κατασκευάζονται σε διάφορες περιοχές της Τουρκίας, μεταξύ Άγκυρας και Σίβας (Σεβάστεια), μεταξύ Σίβας και Ερζιντζάν, μεταξύ του Καρς και των γεωργιανών συνόρων αλλά και σε διάφορες άλλες περιοχές της χώρας, ενώ κατά την περίοδο 2002 – 2014 κατασκευάστηκαν σιδηρόδρομοι υψηλής ταχύτητας μήκους 1.213 km. Ο στόχος που είχε θέσει η κυβέρνηση για το 2023, έτος των εορτασμών για τα εκατό χρόνια από την ίδρυση της Δημοκρατίας, ήταν 25.000 km σιδηροδρόμων συνολικά, εκ των οποίων τα 12.000 km θα ήταν υψηλής ταχύτητας. Αξίζει να αναφερθεί, και μόνο για λόγους σύγκρισης, ότι η Ιταλία, χώρα που διαθέτει από τις πιο σύγχρονες και πυκνές μεταφορικές υποδομές στην Ευρώπη, σε σύνολο περίπου 18.000 km σιδηροδρόμων, μόλις λίγο πάνω από 1.100 km είναι σιδηροτροχιές υψηλών ταχυτήτων, λαμβάνοντας βέβαια υπόψη ότι η έκταση της Ιταλίας είναι πολύ μικρότερη από εκείνη της Τουρκίας, ωστόσο, οι αριθμοί αυτοί μαρτυρούν πολλά σχετικά με τις προθέσεις της Τουρκίας να προχωρήσει με αυξανόμενους ρυθμούς σε μια προοδευτική «σιδηροποίηση» των οδών επικοινωνίας της.

Είναι προφανές ότι οι διασυνδέσεις των υποδομών αποτελούν έναν από τους σπουδαιότερους μοχλούς μέσω των οποίων η Τουρκία στοχεύει να ανακτήσει ένα κεντρικό στρατηγικό ρόλο και αυξημένη γεωπολιτική ισχύ και κάτω από αυτό το πρίσμα θα πρέπει να εξετάζεται το Γενικό Σχέδιο Μεταφορών και Εφοδιαστικής, οι προπαρασκευαστικές εργασίες του οποίου ολοκληρώθηκαν τον Απρίλιο του 2022. Αυτό το Σχέδιο, αποτελεί μια εξαιρετική προσπάθεια ως προς τον καθορισμό των επενδυτικών προτεραιοτήτων στον τομέα των μεταφορών, συνολικού ύψους 198 δισεκατομμυρίων δολαρίων, με χρονικό ορίζοντα το 2053, και η οποία, σύμφωνα με τον τότε υπουργό Μεταφορών Αντίλ Καραϊσμάηλογλου, αποτελεί θεμελιώδη πλατφόρμα σχεδιασμού για την παγκόσμια επανεκκίνηση των τουρκικών υποδομών και επικοινωνιών.

Οι προσπάθειες αυτές που περιλαμβάνουν εν τω μεταξύ

και τη μετατόπιση του κέντρου βάρους των χερσαίων μεταφορών στους σιδηροδρόμους, όπως προβλέπεται στο Γενικό Σχέδιο Μεταφορών και Εφοδιαστικής, αναμένεται να προσθέσουν πάνω από 1 τρισεκατομμύριο δολάρια στο ΑΕΠ της Τουρκίας και 1,36 τρισεκατομμύρια δολάρια στην παραγωγή, ενώ παράλληλα θα δημιουργήσουν απασχόληση για 27,7 εκατομμύρια άτομα. Επιπλέον, θα υπάρξουν όλα εκείνα τα κίνητρα που θα είναι ικανά να ευνοήσουν την παραγωγή υψηλής προστιθέμενης αξίας, αναπτύσσοντας την εφοδιαστική και βελτιώνοντας τους μεταφορικούς διαδρόμους, έτσι ώστε να διευκολυνθεί η πρόσβαση σε νέες αγορές, οδηγώντας στη δημιουργία αυτόνομων αλυσίδων εφοδιασμού, οι οποίες έχουν αποδειχθεί ζωτικής σημασίας για την ευρωπαϊκή οικονομία, ιδίως σε αυτή την περίοδο της κρίσης, και οι οποίες είχαν υποτιμηθεί για πολύ καιρό.

Το Γενικό Σχέδιο Μεταφορών και Εφοδιαστικής αναφέρεται λοιπόν σε ένα σύστημα που είναι σε θέση να ανταποκρίνεται στις ανάγκες της κοινωνίας συνδυάζοντας την οικονομική ανάπτυξη και την περιβαλλοντική βιωσιμότητα. Για αυτούς τους λόγους επίσης, η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου συμφώνησε στις αρχές του 2022 να παράσχει στην Τουρκία “οικολογική χρηματοδότηση” ύψους 2,1 δισεκατομμυρίων ευρώ για ένα έργο ηλεκτρικού σιδηροδρόμου υψηλής ταχύτητας. Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, τα τρένα θα διαδραματίσουν καθοριστικό ρόλο, καθώς για το έτος 2053 προβλέπεται να έχουν ολοκληρωθεί μεγάλης σημασίας σιδηροδρομικά έργα, όπως είναι η κατασκευή 8.554 km σιδηροδρομικών γραμμών, εκ των οποίων τα 6.425 km θα είναι γραμμές ταχείας κυκλοφορίας, 1.474 km συμβατικές γραμμές και 655 km γραμμές υψηλής ταχύτητας και πολύ υψηλής ταχύτητας, που μπορούν δηλαδή να φτάσουν τα 400 km/h, σε σιδηροδρομικά τμήματα μεταξύ Άγκυρας και Κωνσταντινούπολης.

Η κατασκευή της γραμμής μήκους 1.179 km μεταξύ Καρικιλε - Άγκυρας – Μερσίνας που αποτελεί ένα βασικό τμήμα της κεντρικής διαδρομής μεταξύ Κίνας και Ευρώπης, αναμένεται να έχει ολοκληρωθεί μέχρι το 2029. Στρατηγικής σημασίας και υψηλής γεωοικονομικής αξίας είναι και η σιδηροδρομική γραμμή συνολικού μήκους 1.097 km μεταξύ Άγκυρας και του διαδρόμου Zengazur στο Αζερμπαϊτζάν, η κατασκευή της οποίας θα ξεκινήσει το 2029. Με την ολοκλήρωση των έργων του “Διαδρόμου Zengazur” θα έχει επιτευχθεί η σύνδεση ολόκληρου του τουρκικού κόσμου, από την Τουρκία έως την Κεντρική Ασία μέσω του Αζερμπαϊτζάν, προσφέροντας την ευκαιρία να επιτευχθεί και να αναπτυχθεί ακόμα μεγαλύτερη και πιο στενή συνεργασία στους τομείς του εμπορίου και της οικονομίας μεταξύ των κρατών μελών του Οργανισμού Τουρκικών Κρατών (Organization of Turkic States). Ο διάδρομος Zengazur είναι η συντομότερη οδός διέλευσης που μπορεί να διαφοροποιήσει τις συγκοινωνιακές συνδέσεις μεταξύ της Κίνας, των χωρών της Κεντρικής Ασίας και της Ευρώπης. Η ολοκλήρωση της κατασκευής του διαδρόμου Zengazur θα έχει σημαντική επίδραση και στις δυνατότητες επέκτασης του Μεσαίου Διαδρόμου, ενώ θα συμβάλει σε σημαντικές αλλαγές στον χάρτη μεταφορών της ευρύτερης περιοχής, είχε δηλώσει το 2022 ο αναπληρωτής υπουργός Ψηφιακής Ανάπτυξης και Μεταφορών του Αζερμπαϊτζάν, Rahman Hummatov.

Η Ανατολική Ασία, ιδίως η Κίνα, η Νότια Κορέα και όλα τα μέλη της Ένωσης των Χωρών της Νοτιοανατολικής Ασίας (ASEAN), έχουν αναδειχθεί σε βασικούς προμηθευτές ενδιάμεσων αγαθών στην Τουρκία μέχρι και σήμερα. Ειδικότερα, κατά την τελευταία δεκαετία, η προμήθεια ενδιάμεσων αγαθών από την Ανατολική Ασία στις τουρκικές μεταποιητικές βιομηχανίες αυ-

ξήθηκε από 18% σε 25%.

Η πανδημία Covid-19 επέφερε την επιτάχυνση της ζήτησης της Τουρκίας για ενδιάμεσα αγαθά στους τομείς των μηχανημάτων και του ηλεκτρονικού εξοπλισμού. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η τουρκική μεταποιητική βιομηχανία συνάντησε ένα ευνοϊκό περιβάλλον για ανάπτυξη στην ΕΕ, η οποία αποτελεί τον κύριο εμπορικό εταίρο της χώρας. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι το 2022, πάνω από το 45% των τουρκικών εξαγωγών κατευθύνθηκε στην ΕΕ, με την αξία των εξαγωγών να είναι 23% υψηλότερη από ότι το 2019. Το μερίδιο της Τουρκίας στις συνολικές εισαγωγές από την ΕΕ αυξήθηκε επίσης ελαφρώς από 2,6% σε 3,7% την τελευταία δεκαετία. Είναι ενδιαφέρον να επισημανθεί ότι οι τουρκικές εξαγωγές προς τις ΗΠΑ, την τρίτη μεγαλύτερη αγορά της, αυξήθηκαν επίσης κατά 64% το 2019. Συνολικά, η αύξηση των τουρκικών εξαγωγών προς την ευρωπαϊκή και την αμερικανική αγορά, ιδίως για τα ενδιάμεσα αγαθά, σηματοδοτεί ότι η χώρα είναι περισσότερο ενσωματωμένη στην παγκόσμια αλυσίδα εφοδιασμού, ιδίως μετά την πανδημία του κορωνοϊού, αν και η πανδημία συνέβαλε στην αποκάλυψη των "κρυμμένων" ευπαθειών του διασυνδεδεμένου παγκόσμιου συστήματος αλυσίδων εφοδιασμού, ειδικά σχετικά με τον ιατρικό εξοπλισμό.

Η Τουρκία επέδειξε εξαιρετικές ικανότητες στην προσέλκυση όλο και περισσότερων και πιο διαφοροποιημένων ξένων επενδύσεων. Πράγματι, το 2022, οι άμεσες ξένες επενδύσεις στην Τουρκία έφθασαν στα υψηλότερα επίπεδα από το 2016, με αξιοσημείωτο μερίδιο από την Ανατολική Ασία και τη Βόρεια Αμερική.

Στις 4 Δεκεμβρίου 2020, το πρώτο τουρκικό τρένο της Rail Cargo Group ξεκίνησε για πρώτη φορά το ταξίδι του από το σταθμό αναχώρησης του Cerkezköy της Τουρκίας κατευθυνόμενο, κατά μήκος του Δρόμου του Μεταξιού, προς τον κινεζικό οικονομικό κόμβο Χί'αν με συνολικό χρόνο διέλευσης μόλις 12 έως 14 ημέρες. Το τρένο περνά από τους τουρκικούς σιδηροδρομικούς σταθμούς Köseköy και Kars, τον οικονομικό κόμβο του Μπακού στο Αζερμπαϊτζάν και την πόλη - λιμάνι του Καζακστάν Ακtau στην Κασπία Θάλασσα, καθώς και από τον σιδηροδρομικό σταθμό Altynkol στα σύνορα Καζακστάν-Κίνας, πριν φτάσει στον τελικό του προορισμό του, στον κόμβο Χί'αν.

Όμως, και στις 29 Ιανουαρίου 2021 έλαβε χώρα ακόμα ένα ιστορικό γεγονός: ένα τρένο εμπορευμάτων αναχώρησε από την Άγκυρα με κατεύθυνση τη Μόσχα, στην οποία έφτασε απευθείας και σε μόλις οκτώ ημέρες ανεβαίνοντας προς τις Καυκάσιες περιοχές μέσω δύο προϋπαρχουσών διεθνών χερσαίων διαδρόμων, της σιδηροδρομικής γραμμής, μήκους 826 km, Μπακού-Τιφλίδα-Καρς που διασχίζει το Αζερμπαϊτζάν, τη Γεωργία και την Τουρκία, και του διαδρόμου Βορρά-Νότου, που για πρώτη φορά χρησιμοποιήθηκαν με σκοπό τη σύνδεση της Ανατολίας με την ευρωπαϊκή Ρωσία.

Στο πλαίσιο του εθνικού σχεδίου για τις μεταφορές και την εφοδιαστική, ένας νέος διάδρομος ναυσιπλοΐας θα δρομολογηθεί από τη Θάλασσα του Μαρμαρά προς την Κασπία Θάλασσα και θα συνδέει απευθείας την Τουρκία με την περιοχή της Κεντρικής Ασίας, μέσω των ρωσικών εσωτερικών πλωτών οδών. Η σύνδεση του Μαρμαρά και της Κασπίας Θάλασσας αναμένεται να δώσει ώθηση στο εμπόριο της Κεντρικής Ασίας εξασφαλίζοντας μεγαλύτερη ταχύτητα μεταφοράς, χαμηλότερο μεταφορικό κόστος, όπως επίσης και μία πιο απλοποιημένη μεταφορά εμπορευμάτων για τους εισαγωγείς και τους εξαγωγείς, ενώ ταυτόχρονα θα συμβάλει στην μείωση των εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα τουλάχιστον κατά 17%, σε σύγκριση με τις οδικές μεταφορές, προσφέροντας μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα στους χρόνους παράδοσης μέσω επιλεγμένων συνεργασιών εφοδιαστικής για την περαιτέρω μεταφορά των εμπορευμάτων στις περικλειστές περιοχές της Κεντρικής Ασίας.

Στα τέλη Μαρτίου του 2022, το Αζερμπαϊτζάν, η Γεωργία, το Καζακστάν και η Τουρκία εξέδωσαν τετραμερή δήλωση για τη δημιουργία του "Μεσαίου Διαδρόμου (Middle Corridor)", με στόχο τη βελτίωση του μεταφορικού δυναμικού της περιοχής. Με βάση τη συμφωνία, θα πρέπει να υπάρξει καλύτερος συντονισμός στις πολυμερείς προσπάθειες για την εναρμόνιση των τιμών των εμπορευματικών μεταφορών και, ως εκ τούτου, να καταστεί δυνατή η δημιουργία μια ενιαίας ψηφιακής πλατφόρμας πληροφορικής η οποία θα αυτοματοποιήσει πλήρως όλες τις υπηρεσίες μεταφορών μεταξύ Κίνας και Ευρώπης.

Ο Μεσαίος Διάδρομος ή Διακασπιακή Διεθνής Διαδρομή Μεταφορών (Trans-Caspian International Transport Route, TITR), είναι ένας πολυμελής, πολυτροπικός θεσμικός οργανισμός μεταφορών που συνδέει τους τερματικούς σταθμούς πορθμείων της Κασπίας και της Μαύρης Θάλασσας με σιδηροδρομικά συστήματα στη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας (ΛΔΚ), στο Καζακστάν, στο Αζερμπαϊτζάν, στη Γεωργία, στην Τουρκία, στην Ουκρανία και στην Πολωνία.

Ο TITR αναπτύσσεται σταδιακά χάρη στις συμφωνίες και την πρόσφατη joint venture μεταξύ του Αζερμπαϊτζάν, της Γεωργίας, του Καζακστάν και της Τουρκίας, καθώς και των ναυτιλιακών εταιρειών που, όπως η Maersk, υλοποιούν γραμμές θαλάσσιες σύνδεσης μεταξύ των λιμανιών της Κασπίας και εκείνων της Μαύρης Θάλασσας. Αξίζει να αναφερθεί ότι, μέχρι στιγμής, η γερμανική εμπορική ροή ήταν ζωτικής σημασίας για τις σιδηροδρομικές εμπορευματικές μεταφορές Ασίας - Ευρώπης, αλλά το σπουδαίο γεγονός είναι ότι ο TITR ανοίγει νέες προοπτικές με βάση την περιφερειακή ανάπτυξη, δεδομένης της κεντρικής θέσης της Τουρκίας σε σχέση με τους πολυάριθμους γείτονές της (Ελλάδα, Βουλγαρία, Γεωργία, Αρμενία, Αζερμπαϊτζάν, Ιράν, Ιράκ και Συρία).

Για δεκαετίες, η ρωσική διαδρομή, γνωστή ως Βόρειος Διάδρομος, ήταν η προτιμώμενη διαδρομή για τη σιδηροδρομική μεταφορά εμπορευματοκιβωτίων μεταξύ της ΕΕ και της Κίνας. Ο Βόρειος Διάδρομος είναι μια διαδρομή με αδιαμφισβήτητα πλεονεκτήματα έναντι κάθε άλλης διαδρομής. Ωστόσο, ο ρωσο-ουκρανικός πόλεμος και οι κυρώσεις που επιβλήθηκαν και συνεχίζουν να επιβάλλονται από ΗΠΑ και Ευρωπαϊκή Ένωση σε ρωσικές και συνεργαζόμενες με αυτές εταιρείες, ο πόλεμος μεταξύ Αρμενίας και Αζερμπαϊτζάν για την κυριαρχία στο Ναγκόρνο - Καραμπάχ, η συχνά ρευστή εσωτερική πολιτική κατάσταση σε χώρες της περιοχής όπως για παράδειγμα η Αρμενία και η Γεωργία, δημιούργησαν μεγάλες αβεβαιότητες στις διεθνείς διαμετακομιστικές εταιρείες σχετικά με την τρέχουσα σκοπιμότητα χρήσης αυτού του διαδρόμου.

Με αυτό το σενάριο, ο Μεσαίος Διάδρομος αναγνωρίζεται σταδιακά ως ο κύριος εναλλακτικός δρόμος για τις χερσαίες μεταφορές μεταξύ Κίνας και Ευρώπης και δυναμικά μετασχηματιστικός για τις οικονομίες της Κεντρικής Ασίας, του Καυκάσου και της Τουρκίας, με συνέπεια την αναπόφευκτη ανάπτυξη της υποδομής μεταφορών για περιοχές της Ασίας, του Καυκάσου και της Τουρκίας.

Τους πρώτους τέσσερις μήνες του 2022, 8.696 εμπορευματοκιβώτια διέσχισαν το έδαφος του Αζερμπαϊτζάν, 130% περισσότερα από το προηγούμενο έτος, και αυτή η τάση αναμένεται να συνεχίσει να αυξάνεται. Κοιτάζοντας το μέλλον, οι χώρες του Trans - Caspian International Corridor (TITR), το Αζερμπαϊτζάν, το Καζακστάν και η Γεωργία, σχεδιάζουν να επεκτείνουν τη χωρητικότητα της διαδρομής, που σήμερα υπολογίζεται σε 10 εκατομμύρια τόνους ή 200.000 εμπορευματοκιβώτια ετησίως, υιοθετώντας ενιαία τιμολόγια για τους εθνικούς μεταφορείς και απλοποιώντας το έργο των μεταφορικών εταιρειών.

Επιπλέον, μετά την πρόσφατη νίκη του Αζερμπαϊτζάν στον πόλεμο με την Αρμενία για το Ναγκόρνο - Καραμπάχ, το

Μπακού εργάζεται στενά με την Τουρκία για τη διασφάλιση της πολιτικής σταθερότητας, τη διαμόρφωση ενός νομικού πλαισίου, τη διαφοροποίηση των διαδρομών και την επιτάχυνση της μεταφοράς και παράδοσης των εμπορευμάτων.

Στο πλαίσιο αυτό, η Άγκυρα έχει πρωτοστατήσει στις πρωτοβουλίες για την δημιουργία του Μεσαίου Διαδρόμου, ο οποίος ξεκινά από την Κίνα, διασχίζει την Κεντρική Ασία (Καζακστάν ή Κιργισία-Ουζμπεκιστάν-Τουρκμενιστάν), την Κασπία Θάλασσα και συνεχίζει, μέσω των εδαφών του Αζερμπαϊτζάν και της Γεωργίας, στην Τουρκία. Φαινομενικά, ο Μεσαίος Διάδρομος συμπίπτει με τον διάδρομο Κίνα-Κεντρική Ασία-Δυτική Ασία του δρόμου του μεταξιού (Belt and Road Initiative, BRI), αλλά δεν διέρχεται από το Ιράν και στηρίζεται κυρίως σε δίκτυο οδικών και σιδηροδρομικών μεταφορών με κόμβους στην Κασπία Θάλασσα. Για το σκοπό αυτό, η Τουρκία υπέγραψε Μνημόνιο Συμφωνίας με την Κίνα τον Νοέμβριο του 2015 και αργότερα, τον Ιούλιο του 2019, ακολούθησε η επίσκεψη του Προέδρου Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν στην Κίνα για να συμπεριληφθούν, τελικά, ένα Πρωτόκολλο Κοινής Συνεργασίας καθώς και η σύσταση ενός Συμβουλίου Συντονισμού, με τη συμμετοχή του Αζερμπαϊτζάν και των κεντροασιατικών δημοκρατιών.

Σε επίπεδο υποδομής, ο σιδηρόδρομος Μπακού-Τιφλίδα-Καρς αναμένεται να τριπλασιάσει την ικανότητα μεταφοράς επιβατών και εμπορευμάτων στις επόμενες δύο δεκαετίες. Η Τουρκία, εξ άλλου, είχε δρομολογήσει έργα υποδομής τεράστιας στρατηγικής σπουδαιότητας, όπως είναι η ευρασιατική σήραγγα, η τρίτη γέφυρα στο Βόσπορο καθώς και το νέο αεροδρόμιο της Κωνσταντινούπολης ή, όπως έχει χαρακτηριστεί, ο γίγαντας στο σταυροδρόμι των ηπείρων, τα οποία μαζί με το Γενικό Σχέδιο Μεταφορών και Εφοδιαστικής θα συμβάλουν στην εδραίωση του ανοίγματος στην Ανατολή προς τον Καύκασο, την Κεντρική Ασία και την Κίνα με πρωτόγνωρη αύξηση των εμπορικών και επενδυτικών ευκαιριών στην περιοχή καθώς και με μια σειρά από πρόσθετα στρατηγικά και γεωπολιτικά οφέλη.

Ο Μεσαίος Διάδρομος, διερχόμενος από τις ανατολικές επαρχίες της Τουρκίας, θα μπορέσει να συμβάλει στην ανάπτυξη αυτών των περιοχών, όπως συμβαίνει σε άλλες λιγότερο ανεπτυγμένες χώρες, ενώ υπάρχει η βεβαιότητα ότι εξ' αιτίας αυτού του Διαδρόμου θα ενισχυθούν οι κινεζικές επενδύσεις στην Τουρκία. Επιπλέον, σε αυτή την κατάσταση, η Τουρκία θα μπορούσε να γίνει κύριος κόμβος του σινοευρωπαϊκού εμπορίου, παρακάμπτοντας τόσο τον ρωσικό βόρειο διάδρομο όσο και τον, μέσω του Ιράν, νότιο διάδρομο που αυτή την εποχή δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ασφαλής για τις εταιρείες logistics λόγω των αμερικανικών κυρώσεων κατά του Ιράν, αλλά και του υψηλού κινδύνου γενικότερης σύρραξης στη μέση ανατολή λόγω του πολέμου στη Γάζα.

Σήμερα, το εμπόριο της Κίνας με την Ευρώπη διεξάγεται κυρίως δια θαλάσσης, ενώ οι χερσαίες επιλογές μπορούν να μειώσουν σημαντικά τη συνολική διάρκεια και το κόστος των μεταφορών, αυξάνοντας έτσι την κινεζική κυριαρχία στην περιοχή και κατά συνέπεια τις ανησυχίες της Δύσης που στην προσπάθειά

της να την περιορίσει, έχει θέσει ως ένα από τους στρατηγικούς της στόχους την δημιουργία του διαδρόμου IMEC. Πρόκειται για τον διάδρομο μεταξύ Ινδίας, Μέσης Ανατολής και Ευρώπης και ανακοινώθηκε με κάθε "επισημότητα" στη σύνοδο κορυφής των G20, τον Σεπτέμβριο του 2023, στο Νέο Δελχί, αλλά σχεδόν αμέσως παρουσιάστηκαν σοβαρές πολιτικές και γεωοικονομικές αντιθέσεις αναφορικά με το έργο, ενώ οι διακρατικοί σχεδιασμοί και διαβουλεύσεις για το συγκεκριμένο project κινδυνεύουν να ανασταλούν ή και να τερματιστούν οριστικά, εξ' αιτίας των διεθνών εντάσεων που συνδέονται με τη σύγκρουση μεταξύ Ισραήλ και Παλαιστινίων και την αποσταθεροποίηση του εμπορίου στην Ερυθρά Θάλασσα. Πολλοί υποστηρίζουν ότι αυτός ο νότιος διάδρομος απεβίωσε πριν ακόμα γεννηθεί και ότι η συνεχιζόμενη σύγκρουση μεταξύ Ισραήλ και Παλαιστίνης θα οδηγήσει στην αναστολή του έργου IMEC το οποίο, όπως ήδη αναφέρθηκε, είχε ως στόχο την σύνδεση του Ινδο-Ειρηνικού με την Ευρώπη μέσω της Μέσης Ανατολής. Αντίθετα, η Άγκυρα προώθησε μια εναλλακτική πρωτοβουλία για τη δημιουργία μιας νέας διαδρομής που της δόθηκε η ονομασία Development Road (Δρόμος Ανάπτυξης) που ήδη αναπτύσσει με το Ιράκ, το Κατάρ και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα. Η προτεινόμενη διαδρομή, μήκους 1.200 km και συνολικής αξίας 17 δισεκατομμυρίων δολαρίων, θα συνδέσει τα λιμάνια του Περσικού Κόλπου Faw Grand Port, που βρίσκεται στο στάδιο σχεδιασμού και Umm Qasr με την Τουρκία, μέσω μιας διπλής σιδηροδρομικής γραμμής AC/AV που, σε πλήρη δυναμικότητα, η μεταφορική της ικανότητα θα φτάνει έως και τα 7,5 εκατομμύρια εμπορευματοκιβώτια και τα 33 εκατομμύρια τόνους φορτίου, καθώς και ενός παράλληλου αυτοκινητοδρόμου ο οποίος θα διασχίζει εννέα ιρακινές επαρχίες. Το σχέδιο προβλέπεται να εξελιχθεί σε τρεις φάσεις όπου η πρώτη θα πρέπει να έχει ολοκληρωθεί το 2028 και η τελευταία το 2050.

Συγχρόνως, η θέση της Τουρκίας παραμένει αταλάντευτη ως προς την σπουδαιότητα του Μεσαίου Διαδρόμου και την περαιτέρω διεύρυνση των εμπορικών της συναλλαγών με την Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας.

Ο κύριος δείκτης των συμφερόντων της Κίνας στον Μεσαίο Διάδρομο είναι ο βαθμός εμπλοκής της σε σχετικές επενδύσεις υποδομής. Σε κάθε περίπτωση όμως, το τρέχον επίπεδο επενδύσεων περιορίζεται σε μερικά βασικά έργα, όπως εξόρυξη, ενεργειακά έργα και έργα επέκτασης και εκσυγχρονισμού λιμανιών στην Τουρκία.

Τα λιμενικά έργα που έχουν δρομολογηθεί σε Filyos, Çandarlı και Mersin απαιτούν ακόμη σημαντικές επενδύσεις, ενώ η Κίνα έχει ήδη συμπεριλάβει το λιμάνι του Πειραιά στο νέο Δρόμο του Μεταξιού.

Η Άγκυρα γνωρίζει ότι αυτή η αλληλεξάρτηση ολοένα και περισσότερο θα μεγαλώνει με την πάροδο του χρόνου. Γνωρίζει επίσης ότι η διαχείριση αυτής της διαδικασίας θα πρέπει να βασίζεται σε συγκεκριμένες γεωοικονομικές στρατηγικές οι οποίες θα συνεχίσουν να υλοποιούνται μέσα από διακρατικούς, διαπεριφερειακούς και διηπειρωτικούς εμπορευματοκινητούς διαδρόμους που διασχίζουν το έδαφός της.

Undertaking a major investment project that relies on transportation means through a war theater involves significant risks. Here are some of the key risks: Security Risks, Operational Risks, Financial Risks, Political and Legal Risks, Humanitarian and Ethical Risks, Reputation Risks, Strategic and Long-term Risks

Given these risks, it is crucial for states and investors to conduct thorough risk assessments, develop robust contingency plans, and consider the broader geopolitical context before proceeding with such projects. Engaging with international bodies, securing support from multiple stakeholders, and ensuring flexible and adaptive project management strategies can help mitigate some of these risks.

Λίγα σχόλια για την Ρωσική και Διεθνή Οικονομία

Του κ. Δημητρίου Ζακωντίνου
Οικονομολόγου, πρώην Αντιπροέδρου ΕΛΙΣΜΕ

<https://www.kathimerini.gr/world/563034241/rosia-dioristike-kai-deyteros-oikonomologos-sto-ypourgeio-amynas/>*

“Spanish debt hits record €1.6 trillion, 109% of GDP, and grows at 5,1%, twice rate of GDP, 2%”

(το ισπανικό χρέος έφθασε το € 1,6 Τρις & στο 109% του ΑΕΠ & αυξάνεται σε διπλάσιο+ ρυθμό σε σχέση με ΑΕΠ)

Με αφορμή το δημοσίευμα που αφορούσε την εξέλιξη του Ισπανικού Δημόσιου χρέους & επειδή χωρίς καμία αμφιβολία διερχόμεθα την 4η παγκόσμια κρίση δημόσιου χρέους μέσα σε δύο αιώνες & όπως εξελίσσονται τα πράγματα στη Διεθνή οικονομία διαφαίνεται κατά την υποκειμενική βεβαίως άποψή μας ότι υπάρχουν προς το παρόν μόνο δύο επιλογές για την αντιμετώπιση του υπερβολικού παγκόσμιου Δημόσιου χρέους!

α: η πρώτη, συνέχιση της φιλελεύθερης πολιτικής και της πολιτικής του ordoliberalismus της σχολής του Freiburg (του ορθού φιλελευθερισμού που εφαρμόζεται με έμφαση από τη Γερμανία) που αμφότερες έχουν κύριο χαρακτηριστικό την προβολή της ατομικής- ιδιωτικής δραστηριότητας & τη μειωμένη κρατική παρέμβαση.

Εφαρμόζουν την πολιτική της λιτότητας για να παραμένει σε χαμηλά επίπεδα ο πληθωρισμός & στοχεύουν στη δημιουργία πλούτου από συγκεκριμένα συμφέροντα προκειμένου να υπάρχει συνεχής οικονομική επέκταση.

Την επιλογή αυτή έχουν κάνει εδώ & αρκετές 10ετίες χώρες με «δυτικό προσανατολισμό» που ωστόσο προϊόντος του χρόνου εξωτερικοί & εσωτερικοί παράγοντες την κατέστησαν πλέον λίαν αναποτελεσματική.

β: η δεύτερη μπορεί να εστιάσει στην εφαρμογή των κανόνων του κευαντισμού που σημαίνει όμως πυροδότηση των εκτυπωτών των κεντρικών τραπεζών που μοιραίως θα οδηγήσει σε έναν παγκόσμιο υπερπληθωρισμό και συναλλαγματική αναδιάρθρωση. Ωστόσο θα εξανεμίσει το Δημόσιο & το ιδιωτικό χρέος.

Ας μη ξεχνάμε, ότι από τους πρώτους εκτός του προέδρου Ρούζβελτ που εφάρμοσε τα Keynesian Economics ήταν και ο Αδόλφος Χίτλερ.

Όσο για τα δάνεια και τα χρέη ο John Maynard Keynes είχε πει : Σπρώξτε τις λήξεις στο μέλλον.

Σε επισήμανση ότι θα δημιουργηθεί μακροπρόθεσμα πρόβλημα, απάντησε: «*Μακροπρόθεσμα θα είμαστε όλοι νεκροί*».

Βέβαια αυτό ακούγεται μακάβριο αλλά στο νου του είχε τα περιβόητα Consols.

Τα CONSOLS - Οι κονσόλες (αρχικά συντόμευση των ενοποιημένων προσόδων, αλλά στη συνέχεια λήφθηκαν ως ενοποιημένες μετοχές) ήταν εκδόσεις κρατικού χρέους με τη μορφή διαρκών ομολόγων, εξαγοράσιμων κατ' επιλογή του κράτους δηλαδή: δηλαδή ομόλογα χωρίς λήξη, πληρώνεται μόνο ο τόκος και αν στη συνέχεια δημιουργηθεί αποθεματικό “cash” τα ανακαλείς.

Η Τράπεζα της Αγγλίας εξέδιδε Consols από το 1752 τα οποία και τα αποπλήρωνε στη συνέχεια.

Το ίδιο και ο «Μπάμπι Σαμ»: κυκλοφόρησε αρκετές τέτοιες εκδόσεις από το 1877 έως το 1930 τις οποίες και μελλοντικά εξοφλούσε.

Λύσεις υπάρχουν για όλους, αλλά κάποιιοι θέλουν να

τρώνε μόνοι τους... το αιώνιο πρόβλημα του ανθρώπινου είδους, απληστία και φόβος μη χάσουν καμιά ευκαιρία να αυξήσουν τα κέρδη τους ακόμα και αν στείλουν στον δημιουργό και μερικούς από το είδος τους.

Ας ιδούμε τι γίνεται στην Ρωσία

Φαίνεται καθαρά ότι «κακός αρκούδος», ο Putin, ξέρει από Keynesian Economics και ντοπάρει προς το παρόν την ρωσική οικονομία με στρατιωτικούς εξοπλισμούς* .

Παράλληλα πουλάει πετρέλαιο σε ρούβλια και τυπώνει όσα ρούβλια θέλει και δανείζει αυτούς που θέλουν το φτηνό ρωσικό πετρέλαιο και το Φυσικό Αέριο.

Αυτό είναι το μέγα επίτευγμα των δυτικών κυρώσεων, που ήθελαν να αποκόψουν την Ρωσία από το παγκόσμιο δυτικοκρατούμενο εμπόριο και κυρίως τις δολαριοκρατούμενες χρηματαγορές στις οποίες η θέση του δολαρίου αναπόφευκτα διαρκώς μειώνεται.

Στην ουσία δημιουργείται ένα νέο παράλληλο εμπορικό- χρηματικό κύκλωμα χωρίς δολάρια.

Το 2023-24 οι BRICS έγιναν BRICS+ πάντα με σκληρό πυρήνα κυρίως την Κίνα και την Ρωσία. Φυσικά οι κινέζοι κάνουν τους "κινέζους" και στέλνουν και χαιρετίσματα με τα μπάλονια τους στις US.

Με βάση αυτές τις εξελίξεις **εμείς** ο πιο «έξυπνος λαός του κόσμου» μάλλον θα πρέπει να αρχίσουμε να μελετάμε τας γραφάς: δηλαδή τα 4 ευαγγέλια της οικονομίας & ίσως να μας κάνει καλό & να δούμε πως διαμορφώνεται η «σωστή» πλευρά της ιστορίας!.

1 : «Έρευνα για τη Φύση και τα Αίτια του Πλούτου των Εθνών» του Άνταμ Σμιθ, 1776

2 : «Αρχές της Πολιτικής Οικονομίας και Φορολογίας» του Ντέιβιντ Ρικάρντο, 1817. (Ο Ρικάρντο από το 1823 ήταν μέλος της Φιλελληνικής Επιτροπής του Λονδίνου, αυτοί που έπεισαν τους ιδιώτες τραπεζίτες του Σίτι να δανείσουν τους επαναστατημένους Έλληνες και έτσι εγεννήθη το σύγχρονο Ελληνικό Κράτος καταχρεωμένο στους «φιλέλληνες» Άγγλους...)

3: «Το Κεφάλαιο» του Καρλ Μαρξ, 1844

4 : «Η γενική θεωρία της απασχόλησης του τόκου και του χρήματος» του Τζων Κέυνς, 1936

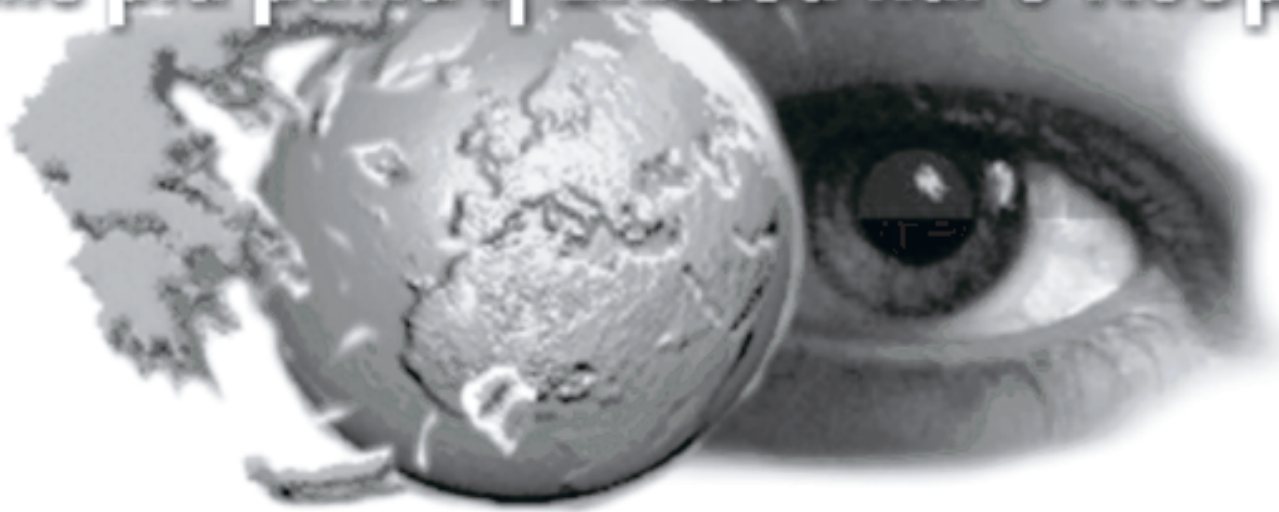
Ξεκινάμε από την Γενική θεωρία.

* Ο Σαβέλιεφ έχει υπηρετήσει ως υφυπουργός Οικονομίας, ενώ, μετά την προσάρτηση της Κριμαίας, είχε αναλάβει υπουργός Κριμαϊκών Υποθέσεων (2014-15).

Την τελευταία πενταετία εργαζόταν στο Ρωσικό Ελεγκτικό Συνέδριο επιβλέποντας τις κρατικές δαπάνες στον τομέα της άμυνας και της ασφάλειας.

Ίσως γιαυτό να τον τοποθέτησε ο Βλαδίμηρος μη και επαναληφθεί το φαινόμενο ΜΜ (μάσα και μίζες).

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα Από 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 2024 ΕΩΣ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 2024

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1. ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κύπρος

Στις 19 Μαρτίου ο κ. Ερντογάν επανέλαβε τη θέση του για τη λύση δύο κρατών, προσθέτοντας ότι «αν η Τουρκία είχε καταλάβει και το νότιο τμήμα το 1974, τώρα όλη η Κύπρος θα ήταν δική μας και δεν θα συζητούσαμε για λύση».

Στις 8 Μαΐου ο ηγέτης των τουρκοκυπρίων κ. Τατάρ απέρριψε την πρόταση της προσωπικής απεσταλμένης του ΟΗΕ κ. Μαρίας Ανχέλα για τριμερή συνάντηση, δηλώνοντας ότι δεν τίθεται θέμα επιστροφής στις διαπραγματεύσεις, αν δεν αναγνωριστεί το ψευδοκράτος και δεν τεθεί στο τραπέζι η λύση των δύο κρατών.

β. Ε/Τ Σχέσεις

Συνεχίστηκαν οι διαδικασίες για την υλοποίηση του οδικού χάρτη μετά τη συμφωνία Μητσοτάκη – Ερντογάν για αποκατάσταση των σχέσεων Τουρκίας-Ελλάδος. Στο πλαίσιο αυτό πραγματοποιήθηκε στις 11 Μαρτίου η 2η συνάντηση πολιτικού διαλόγου στην Άγκυρα, όπου συζητήθηκαν θέματα

ήπιας έντασης από τους ΥΠΕΞ της Ελλάδος κ. Παπαδόπουλου και της Τουρκίας κ. Ακπασάρ, στις 15 Απριλίου η συζήτηση στην Άγκυρα για οικονομικά θέματα από τους ΥΠΕΞ της Ελλάδος κ. Φραγκογιάννη και Τουρκίας κ. Ακπασάρ και η συζήτηση για τα ΜΟΕ στις 22 Απριλίου στην Αθήνα.

Στις 10 Απριλίου το τουρκικό ΥΠΕΞ αντέδρασε έντονα στην ανακοίνωση της Ελλάδας για τη δημιουργία οικολογικού πάρκου στο Αιγαίο, κατηγορώντας την για προσπάθεια δημιουργίας τετελεσμένων, που δεν θα γίνει αποδεκτή και στις 18 Απριλίου ο εκπρόσωπος του ΑΚΡ κ. Τσελίκ δήλωσε ότι η Τουρκία δεν θα επιτρέψει να γίνουν πάρκα στο Αιγαίο αφήνοντας ανοικτό το ενδεχόμενο αντιδράσεως ακόμη και στο πεδίο, επαναφέροντας τη θεωρία των γκρίζων ζωνών.

Στις 8 Μαΐου η εταιρεία Μπαϊρακτάρ σε ανακοίνωσή της για την επιτυχημένη δοκιμή του νέου μη επανδρωμένου α/φ UCAY AKINCI, ανέφερε ότι αυτή κατέδειξε τον αντίκτυπο που έχει η «Γαλάζια Πατρίδα».

Στις 30 Απριλίου το Υπουργείο Παιδείας ανακοίνωσε ότι από το νέο σχολικό έτος θα διδάσκεται στα σχολεία η «Γαλάζια Πατρίδα».

Στις 6 Μαΐου ο κ. Ερντογάν εγκαινίασε σε ειδική τελετή τη λειτουργία της Μονής της Χώρας ως τζαμιού, προκαλώντας τις αντιδράσεις της διεθνούς κοινότητας.

Στις 13 Μαΐου επισκέφθηκε την Άγκυρα ο κ. Μητσοτάκης, όπου συναντήθηκε σε καλό κλίμα με τον κ. Ερντογάν και συμφώνησαν να συνεχιστούν οι επαφές υπό την πολιτική καθοδήγηση των ΥΠΕΞ. Κατά την κοινή συνέντευξη τύπου οι δύο ηγέτες εξέφρασαν, χωρίς αντεγκλήσεις, τις διαφωνίες τους, για το Κυπριακό, τη μειονότητα της Θράκης, τη μετατροπή της Μονής της Χώρας σε τζαμί και για το χαρακτήρα της Χαμάς, ενώ ο κ. Μητσοτάκης επανέλαβε τη στήριξη της Ελλάδας στην ευρωπαϊκή προοπτική της Τουρκίας. Για τα θαλάσσια πάρκα δεν έγινε καμία αναφορά, αλλά την επομένη ο ΥΠΕΞ της Τουρκίας κ. Φιντάν, ερωτώμενος, δήλωσε ότι κατά τη συνάντηση των δύο ηγετών κατεγράφησαν οι επιφυλάξεις της Τουρκίας, προσθέτοντας ότι το θέμα αυτό «δεν είναι ένα απλό περιβαλλοντικό σχέδιο».

Η διατήρηση του καλού κλίματος παρόλο που δεν έχει οδηγήσει σε πρόοδο στις βασικές διαφορές των δύο χωρών, είναι επωφελής και καλόν είναι

να συνεχιστεί. Η Ελλάδα όμως πρέπει να επαγρυπνεί και να μην εφησυχάζει, αλλά να προετοιμάζεται για την αντιμετώπιση τυχόν εντάσεως, που δυνατόν να προκληθεί από τη μια στιγμή στην άλλη από τον τουρκικό μεγαλοϊδεατισμό.

γ. Σχέσεις με ΗΠΑ

Σκιά στις πολύ καλές σχέσεις των δύο χωρών προκάλεσε η ετήσια έκθεση του State Department για τα δικαιώματα του ανθρώπου το 2023, στην οποία μεταξύ άλλων γίνεται αναφορά για κακομεταχείριση μεταναστών και μελών του κοινότητας LGBTQI+ (LOATKI – AMEA – ΑΣΥΝΟΔΕΥΤΑ ΠΑΙΔΙΑ), η οποία προκάλεσε την αντίδραση της ελληνικής κυβέρνησης γιατί στηρίχθηκε σε καταγγελίες ΜΚΟ, χωρίς περαιτέρω έρευνα, όπως θα έπρεπε.

Η Ελλάδα, παρά τις πιέσεις των ΗΠΑ και της ΕΕ, αρνείται τη χορήγηση αντιαεροπορικών συστημάτων στην Ουκρανία, γιατί όπως έχει δηλώσει κατ'επανάληψη ο πρωθυπουργός, αυτό θα αποδυνάμωνε την αντιαεροπορική άμυνα της χώρας. Οι Ουκρανοί έχουν ζητήσει τα ρωσικής προελεύσεως συστήματα (S-300, SA-8, OSA/AK), τους γαλλικούς Crotal και τα αμερικανικά Hawk, ενώ οι Γερμανοί πιέζουν και για τη διάθεση Patriot.

Η Ελλάδα σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να διαθέσει αντιαεροπορικά συστήματα, εκτός και αν αντικατασταθούν από άλλα, νεότερης γενιάς, απαντώντας στις πιέσεις των συμμάχων ότι δεν μπορεί να το πράξει όσο απειλείται από την Τουρκία. Θα πρέπει επίσης να ζητά, για κάθε μελλοντική προσφορά και έμπρακτες εγγυήσεις για την προστασία της από τυχόν επίθεση της Τουρκίας.

δ. Σχέσεις με Ρωσία

Στις 25 Μαρτίου η εκπρόσωπος του ρωσικού ΥΠΕΞ κ. Ζαχάροβα, εξέφρασε, με δήλωσή της, την οργή της Ρωσίας για τη μη πρόσκληση Ρώσων διπλωματών στις δεξιώσεις των ελληνικών πρεσβειών για τον εορτασμό της

εθνικής εορτής

Στην ορκωμοσία του κ. Πούτιν στις 7 Μαΐου, παρέστη και η πρέσβειρα της Ελλάδος στη Μόσχα μαζί με τους συναδέλφους της, της Γαλλίας, της Ουγγαρίας, της Σλοβακίας, της Μάλτας και της Κύπρου, ενώ οι υπόλοιπες 21 χώρες της ΕΕ απείχαν.

Σύμφωνα με διπλωματικές πηγές η κίνηση αυτή της Ελλάδας στοχεύει στη δημιουργία προϋποθέσεων για την αποκατάσταση των σχέσεων με τη Ρωσία, για να μη βρεθεί εκτός ενεργειακού παιχνιδιού την επομένη του ουκρανικού πολέμου.

δ. Σχέσεις με Αίγυπτο

Στις 10 Μαρτίου ο κ. Μητσοτάκης επισκέφθηκε την Αίγυπτο μαζί με την πρόεδρο της Κομισιόν και τους πρωθυπουργούς της Ιταλίας και του Βελγίου, όπου ανακοίνωσαν τη χορήγηση σ'αυτήν 7,4 δις ευρώ για την περίθαλψη των Σουδανών προσφύγων και την ενίσχυση των συνόρων με τη Λιβύη προκειμένου να σταματήσουν οι ροές μεταναστών απ'αυτήν, οι οποίες στη συνέχεια κατευθύνονται προς την Αν. Μεσόγειο και την Ελλάδα.

στ. Σχέσεις με Σκόπια

Ένταση έχει προκληθεί στις σχέσεις της Ελλάδας με τα Σκόπια εξ αιτίας της προκλητικής συμπεριφοράς της νέας Προέδρου, η οποία ορκίστηκε στο όνομα της χώρας ως «Μακεδονία» και όχι «Βόρεια Μακεδονία» και των δηλώσεων του εντολοδόχου πρωθυπουργού κ. Μισκόσκι, ο οποίος δήλωσε ότι «έχει το δικαίωμα να αποκαλεί τη χώρα του με όποιο όνομα θέλει και κάλεσε την Ελλάδα να προσφύγει στη Χάγη αν θίγεται». Η Ελλάδα κατέστησε σαφές στα Σκόπια ότι ο δρόμος για την ενταξιακή τους πορεία θα είναι κλειστός και ότι αν δεν σεβαστούν τη συμφωνία θα δημιουργηθούν θέματα, όχι μόνο στις σχέσεις τους με την Ελλάδα, αλλά και με την ΕΕ και το ΝΑΤΟ.

Η Ελλάδα πρέπει να διεθνοποιεί το ζήτημα προκειμένου να προ-

καλέσει την πίεση των ΗΠΑ και της Ε, που έχουν επενδύσει στη συμφωνία και να ετοιμάζεται για τη λήψη μέτρων στην περίπτωση που η κυβέρνηση, που θα σχηματιστεί, δεν αλλάξει στάση. Λοιπά ως παρ. 2α Σκόπια.

ζ. Σχέσεις με Λιβύη

Στις 13 Μαΐου, λίγες ώρες πριν τη συνάντηση του κ. Μητσοτάκη με τον κ. Ερντογάν το ΥΠΕΞ της Λιβύης επέδωσε ρηματική διακοίνωση στον πρέσβη της Ελλάδας στην Τρίπολη σχετικά με τις έρευνες που διεξάγονται νοτιώς της Κρήτης. Η Ελλάδα απάντησε με ρηματική διακοίνωση προκειμένου να καταγραφεί η αντίδρασή της και όχι γιατί θεωρεί βάσιμους τους ισχυρισμούς της Λιβυκής κυβέρνησης.

ζ. Σχέσεις με Αλβανία

Ένταση στις σχέσεις με Αλβανία προκάλεσε η προεκλογική ομιλία που πραγματοποίησε ο κ. Ράμα στην Αθήνα στις 12 Μαΐου όπου, μιλώντας ενώπιον 7000 περίπου Αλβανών, με περισσότερους από τους μισούς να έχουν μεταφερθεί από την Αλβανία, προκάλεσε τους Έλληνες κάνοντας λόγο ότι ήλθε στην Αθήνα για να συνομιλήσει με τους ισάξιους αφέντες αυτού του σπιτιού και όχι τους παλιούς υπηρέτες του, προσθέτοντας ότι οι σχέσεις των δύο χωρών ήταν καλές γιατί οι προκάτοχοι του κατέβαζαν τα παντελόνια μπροστά στους Έλληνες, υπονοώντας ότι υπέκυπταν στους εκβιασμούς τους. Ευτυχώς οι Έλληνες τον αγνόησαν και οι προκλήσεις του έπεσαν στο κενό.

Ο Ράμα βασιζόμενος στη στήριξη κυρίως της Γερμανίας θα συνεχίσει τις προκλήσεις, προκειμένου να κερδίσει στις εκλογές του 2025, βασιζόμενος στον ανθελληνισμό των Αλβανών.

2. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Σκόπια

Στις διπλές εκλογές που έγιναν στα Σκόπια στις 8 Μαΐου εξελέγη ως πρόεδρος η κ. Σιλιάνοφσκα εκλεκτή

του VMRO, το οποίο κέρδισε και τις βουλευτικές εκλογές.

Την αντίδραση της Ελλάδας, της ΕΕ και των ΗΠΑ, προκάλεσε η επιλογή της νέας προέδρου να ορκιστεί με το όνομα «Μακεδονία», καθώς και οι δηλώσεις του εντολοδόχου πρωθυπουργού και αρχηγού του VMRO κ. Μπισκόσκι, ο οποίος δήλωσε ότι είναι συνταγματικό του δικαίωμα να αποκαλεί τη χώρα του με όποιο όνομα θέλει.

Η στάση της κ. Σιλιάνοφσκα και του κ. Μπισκόσκι καθώς και η προεκλογική θέση του VMRO εναντίον της συμφωνίας των Πρεσπών και του Συμφώνου Φιλίας με τη Βουλγαρία, που προβλέπει συνταγματική αναθεώρηση για αναγνώριση βουλγαρικής μειονότητας στα Σκόπια, έχει προκαλέσει ανησυχία στους συμμάχους, γιατί υποπτεύονται ρωσικό και σερβικό δάκτυλο για πρόκληση αστάθειας τόσο στην περιοχή όσο και στο εσωτερικό των Σκοπίων, στο οποίο ήδη προκλήθηκαν αναταράξεις. Εκτιμάται ότι το νέο καθεστώς, υπό την πίεση της ΕΕ, αλλά και των αλβανικών κομμάτων των Σκοπίων, που επιθυμούν την ένταξη σ' αυτή, θα αναγκαστεί να αλλάξει στάση.

β. Βουλγαρία

Η Βουλγαρία, που είχε απαγορεύσει τη ροή ρωσικού αερίου προς το Μπουργκάζ από τον Ιανουάριο, ανέκτησε τον πλήρη έλεγχο των διύλιση-ρίων, απομακρύνοντας τη Ρωσία, εξ αιτίας της εντάσεως στις σχέσεις τους, που έχει προκαλέσει ο πόλεμος στην Ουκρανία.

Στις 30 Μαρτίου ο πρόεδρος, ύστερα από την αποτυχία των κομμάτων να σχηματίσουν κυβέρνηση, έδωσε την εντολή στον πρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου προκειμένου να προχωρήσει στις έκτες εκλογές σε τρία χρόνια.

γ. Σερβία

Από 8-9 Απριλίου ο κ. Βούτσιτς επισκέφθηκε τη Γαλλία, όπου είχε συνομιλίες με τον κ. Μακρόν για

την ευρωπαϊκή προοπτική της Σερβίας, το ζήτημα του Κοσόβου, την υλοποίηση μεγάλων έργων υποδομής και την αγορά 12 α/φ Rafal.

Από 7-8 Μαΐου επισκέφθηκε τη Σερβία ο κινέζος πρόεδρος κ. Σι, όπου υπέγραψε 30 οικονομικές συμφωνίες. Η Σερβία στηρίζει την πρωτοβουλία της Κίνας «Μια ζώνη ένας δρόμος», για τον οποίο κατασκευάζονται μεγάλα έργα υποδομής, όπως η σιδηροδρομική γραμμή Βελιγραδίου-Βουδαπέστης, ο αυτοκινητόδρομος προς το Μαυροβούνιο και πολλά θερμοηλεκτρικά, για τα οποία, όπως ισχυρίζεται η ΕΕ, δεν γίνονται δημοπρασίες και δεν τηρούνται όροι διαφάνειας.

3. ΤΟΥΡΚΙΑ

Στις 21 Μαρτίου η Κεντρική Τράπεζα ανέβασε το επιτόκιο από 45%, στο 50%, με τον πληθωρισμό να φθάνει στο 75% τον Μάιο.

Στις δημοτικές εκλογές, που έγιναν στις 31 Μαρτίου νίκησε το ρεπουμπλικανικό κόμμα CHP το οποίο κέρδισε 36 επαρχίες έναντι 12 του κόμματος AKP του κ. Ερντογάν, καθώς και τους περισσότερους δήμους, στους οποίους, περιλαμβάνονται αυτοί της Κωνσταντινούπολης, της Άγκυρας και της Σμύρνης. Μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων ο κ. Ερντογάν δήλωσε ότι η ήττα δεν είναι το τέλος του AKP, αλλά σημείο καμπής. Αντιθέτως ο νικητής στο δήμο της Κωνσταντινούπολης, που θα είναι κατά πάσα πιθανότητα ο ηγέτης της αντιπολίτευσης στο μέλλον, δήλωσε ότι η νίκη αυτή δεν είναι παρά μόνο η αρχή.

Ο κ. Ερντογάν συνέχισε να επιτίθεται κατά του Ισραήλ, χαρακτηρίζοντάς το κράτος τρομοκράτη, που ίσως ξεπερνά και τον Χίτλερ, καθώς και τις ΗΠΑ και τη Δύση για υποκρισία, γιατί ενώ κάνουν κηρύγματα δημοκρατίας, σιωπούν για τα εγκλήματα στη Γάζα και καταστέλλουν τις δηλώσεις στα αμερικανικά πανεπιστήμια και στις 3 Μαΐου ανακοίνωσε την απαγόρευση εξαγωγής 54 προϊόντων στο Ισραήλ.

Στις 21 Απριλίου ο κ. Ερντογάν

δέχθηκε την ηγεσία της Χαμάς στην Κωνσταντινούπολη, υπό τη σκιά της ανακοίνωσης του Κατάρ ότι επανεξετάζει τη θέση του όσον αφορά τον διαμεσολαβητικό του ρόλο στον πόλεμο της Γάζας και της αναζήτησεως από τη Χαμάς νέας έδρας.

Στις 28 Απριλίου ο κ. Ερντογάν ακύρωσε την επίσκεψή του στις ΗΠΑ, που επρόκειτο να πραγματοποιηθεί στις 9 Μαΐου.

Η Τουρκία στη Μέση Ανατολή διεκδικεί ρόλο προστάτιδας των μουσουλμάνων και αποβλέπει στον προσταϊρισμό των αραβικών λαών κατηγορώντας τις ΗΠΑ, οι οποίες ασκούν πίεση στον κ. Ερντογάν για τήρηση μιας υπεύθυνης πολιτικής σε όλα τα ανοικτά μέτωπα, τουλάχιστον μέχρι τις εκλογές των ΗΠΑ το Νοέμβριο. Στο πλαίσιο αυτών των πιέσεων, σύμφωνα με διπλωματικές πηγές, ο Λευκός Οίκος έθετε ως απαραίτητη προϋπόθεση για την πραγματοποίηση της επισκέψεως την ικανοποίηση αιτημάτων σχετικά με τη Γάζα, την Ουκρανία και τη Ρωσία, που δεν αποδεχόταν ο κ. Ερντογάν. Ρόλο όμως στην ακύρωσή της διαδραμάτισε και η συνάντηση του κ. Ερντογάν με την ηγεσία της Χαμάς που θα έριχνε βαριά τη σκιά της στον προεκλογικό αγώνα του κ. Μπάϊντεν αν τον συναντούσε.

Στις 6 Ιουνίου οι ΗΠΑ ανακοίνωσαν ότι υπεγράφη η συμφωνία με την Τουρκία για την πώληση νέων α/φ F-16 και την αναβάθμιση των παλιών που διαθέτει.

Την ίδια ημέρα ο κ. Πούτιν προειδοποίησε την Τουρκία ότι η οικονομία της θα χάσει περισσότερα αν περιορίσει τις εμπορικές και οικονομικές σχέσεις με την Τουρκία προκειμένου να εξασφαλίσει δάνεια και επενδύσεις από τη Δύση.

4. ΗΠΑ

Συνεχίζεται η προεκλογική εκστρατεία για τις προεδρικές εκλογές του Νοεμβρίου, με τον κ. Τραμπ να προηγείται ελαφρώς στις δημοσκοπήσεις.

Η ανυπακοή του κ. Νετανιάχου

στις συστάσεις του κ. Μπάϊντεν για διακοπή των επιχειρήσεων στη Γάζα, μη εισβολή στη Ράφα και την ενίσχυση της ανθρωπιστικής βοήθειας, έχει δημιουργήσει προβλήματα στον κ. Μπάϊντε, ο οποίος κατηγορείται για χαλαρή αντιμετώπισή του, περιορίζομενος σε επικρίσεις χωρίς τιμωρίες. Τεράστιο πρόβλημα έχει προκαλέσει η καταστολή από την αστυνομία των κινητοποιήσεων και διαδηλώσεων στα πανεπιστήμια υπέρ των Παλαιστινίων.

Στις 20 Απριλίου η Βουλή και στις 24 Απριλίου το Κογκρέσο ψήφισαν το πακέτο βοήθειας 61 δις δολαρίων προς την Ουκρανία και 35 δις δολαρίων προς το Ισραήλ και την Ταϊβάν, ύστερα από πολύμηνη καθυστέρηση, λόγω διαφωνιών μεταξύ δημοκρατικών και ρεπουμπλικανών, προκαλώντας τις επικρίσεις της Ρωσίας, της Κίνας, της Τουρκίας και των Παλαιστινίων.

Οι σχέσεις με τη Ρωσία εντείνονται, ο κ. Μπάϊντεν δεν συνεχάρη τον κ. Πούτιν για την επανεκλογή του στις 18 Μαρτίου, ο κ. Λαβρόφ στις 24 Απριλίου δήλωσε ότι η Δύση, με τις κινήσεις της στοχεύει σε απ'ευθείας σύγκρουση των πυρηνικών δυνάμεων και η κ. Ζαχάροβα στις 28 Απριλίου δήλωσε ότι η Ρωσία θα δώσει σκληρή απάντηση, αν πειραχτούν τα παγωμένα περιουσιακά της στοιχεία για την ενίσχυση της Ουκρανίας, όπως προτείνουν κάποιοι.

Στις 21 Απριλίου ο πρόεδρος των ΗΠΑ κ. Μπάϊντεν και Κίνας κ. Σι συζήτησαν τηλεφωνικά για τη διαχείριση των κρίσεων, που προκαλούνται μεταξύ των χωρών τους και στις 25-26 Απριλίου ο ΥΠΕΞ κ. Μπλίνκεν επισκέφθηκε την Κίνα με στόχο να πείσει την ηγεσία της για περιορισμό της στηρίξεως στη Ρωσία, χωρίς να τα καταφέρει.

Οι σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών εντείνονται λόγω της εμμέσου στηρίξεως της Κίνας στη Ρωσία, του εμπορικού πολέμου μεταξύ τους και της στηρίξεως της Ταϊβάν από τις ΗΠΑ.

Στις 13 Μαρτίου η Βουλή

ψήφισε νομοσχέδιο, το οποίο υποχρεώνει την κινεζική εταιρεία, που διαχειρίζεται το Tik Tok, είτε να πουλήσει την εφαρμογή, είτε να αποσυρθεί από τις ΗΠΑ εντός έξι μηνών.

Η κίνηση αυτή κλιμακώνει την ένταση μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας για τον έλεγχο ενός ευρέως φάσματος τεχνολογιών, που θα μπορέσουν να επηρεάσουν την εθνική ασφάλεια.

Στις 22 Μαρτίου ο κ. Μπάϊντεν υπέγραψε διάταγμα με το οποίο καθιερώνεται η 25η Μαρτίου ως Εθνική Ημέρα εορτασμού της Ελληνικής και Αμερικανικής Δημοκρατίας.

Στις 2 Μαΐου κατετέθη στο Κογκρέσο νομοσχέδιο για την πλήρη άρση του εμπάρκο πωλήσεως όπλων από τις ΗΠΑ στην Κύπρο.

5. Ε.Ε.

α. Γενικά

Στις ευρωεκλογές που έγιναν στις 9 Ιουνίου βγήκε αποδυναμωμένο το φιλοευρωπαϊκό μπλοκ, δηλαδή το Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα (ΕΛΚ), οι Σοσιαλδημοκράτες και οι Φιλελεύθεροι (400 έδρες έναντι 417 που κατείχαν), αλλά με δυνατότητα να ελέγχει την κατάσταση.

Σοκ αποτέλεσε η νίκη της Λεπέν στη Γαλλία με 31,5% έναντι 15,2% του κ. Μακρόν, ο οποίος προκήρυξε βουλευτικές εκλογές για τις 30 Ιουνίου και 7 Ιουλίου, καθώς και η ανάδειξη του ακροδεξιού AFD της Γερμανίας στη 2η θέση με 16,2% έναντι 14% του σοσιαλιστικού SPD του Καγκελαρίου κ. Σολτς που κατετάγη τρίτο.

Στις 27 Μαρτίου οι μυστικές υπηρεσίες Πολωνίας και Τσεχίας αποκάλυψαν την ύπαρξη ρωσικού δικτύου, που σχεδίαζε τον επηρεασμό των ευρωεκλογών του Ιουνίου. Την επόμενη ημέρα ο πρωθυπουργός του Βελγίου δήλωσε πως η Ρωσία έχει προσεγγίσει μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και τα έχει πληρώσει προκειμένου να προωθήσουν τη ρωσική προπαγάνδα. Αυτό προκάλεσε σάλο στις Βρυξέλλες με πολλούς να κάνουν λόγο για ένα

«Μόσχα γκέϊτ» και να ζητούν έρευνα από το Κοινοβούλιο.

Είναι πλέον βέβαιο ότι η Ρωσία έχει εντατικοποιήσει την εκστρατεία παραπληροφόρησης με στόχο την ενίσχυση της ακροδεξιάς και την αποδυνάμωση της ευρωπαϊκής στήριξης στην Ουκρανία.

Στις 10 Απριλίου το Ευρωκοινοβούλιο ψήφισε τη συμφωνία για το μεταναστευτικό, η οποία προβλέπει κοινή ρύθμιση για όσους φθάνουν στα σύνορα της ΕΕ και ενσωματώνει μηχανισμό αλληλεγγύης για χώρες υπό μεταναστευτική «πίεση», που επιτρέπει σε άλλες να επιλέξουν είτε μεταγκατάσταση αιτούντων άσυλο, είτε οικονομική συνεισφορά.

β. Γαλλία

Στις 15 Μαρτίου ο κ. Μακρόν δήλωσε σε συνέντευξή του ότι «αν ο Πούτιν νικήσει την Ουκρανία, θα απειληθούν η Μολδαβία, η Ρουμανία και η Πολωνία», επαναλαμβάνοντας τη θέση του, που προκάλεσε μεγάλες αντιδράσεις από τους Γερμανούς και άλλους, ότι δεν πρέπει να αποκλειστεί η αποστολή στρατευμάτων του NATO στην Ουκρανία, αν επιδεινωθεί η κατάσταση.

Στις 6 Μαΐου συναντήθηκαν στο Ελιζέ οι πρόεδροι της Γαλλίας και Κίνας, που πραγματοποιούσε διήμερη επίσκεψη στη Γαλλία, επί παρουσία της προέδρου της Κομισιόν κ. Φοντερ Λάιεν. Ο κ. Μακρόν τάχθηκε υπέρ της εφαρμογής «ισότιμων κανόνων για όλους», στις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ Ευρώπης και Κίνας, προσθέτοντας ότι ο συντονισμός της ΕΕ με το Πεκίνο στις μεγάλες κρίσεις στη Μέση Ανατολή και την Ουκρανία είναι αποφασιστικής σημασίας, με τον κ. Σι να απαντά ότι η χώρα του και η ΕΕ πρέπει να ενισχύσουν τη συνεργασία τους και να παραμείνουν εταίροι.

γ. Γερμανία

Στις 15 Μαρτίου ο Καγκελάριος κ. Σολτς στην κοινή συνέντευξη, μετά τη συνάντησή του με τους κ. Μακρόν και τον πρωθυπουργό της

Πολωνίας στο Βερολίνο, δήλωσε ότι υποστηρίζουμε την Ουκρανία, αλλά δεν βρισκόμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία, προσθέτοντας ότι θα χρησιμοποιηθούν παγωμένα (λόγω κυρώσεων) περιουσιακά στοιχεία της Ρωσίας για να χρηματοδοτηθεί η βοήθεια στην Ουκρανία.

Γερμανοί πολιτικοί και αναλυτές εκτιμούν ότι το ακροδεξιό κόμμα AfD, το οποίο διαφωνεί με τον εξοπλισμό της Ουκρανίας, ζητά την άρση των κυρώσεων κατά της Ρωσίας και της μεταδίδει πληροφορίες, έχει καταστεί όχημα της προπαγάνδας της.

δ. Σλοβακία

Στις προεδρικές εκλογές που έγιναν στη Σλοβακία στις 6 Απριλίου νικητής ανεδείχθη ο φιλορώσος κ. Πελεγκρίνι, ο οποίος έχει ταχθεί υπέρ της διακοπής στρατιωτικής βοήθειας στην Ουκρανία και κατά των κυρώσεων σε βάρος της Ρωσίας.

ε. Πορτογαλία

Στις εκλογές που έγιναν στην Πορτογαλία στις 11 Μαρτίου πρώτο κόμμα ανεδείχθη το Σοσιαλδημοκρατικό AD με 79 έδρες, δεύτερο το Σοσιαλιστικό DS με 77 και τρίτο το ακροδεξιό Τσέγκα με 48, τετραπλασιάζοντας τη δύναμή του. Στις 21 Μαρτίου, ο πρόεδρος κ. Σόουζα έδωσε εντολή σχηματισμού κυβερνήσεως στον πρόεδρο του AD κ. Μοντενέγκρο, η οποία ορκίστηκε στις 3 Απριλίου.

6. ΡΩΣΙΑ

Στις 7 Μαΐου ορκίστηκε για 5η φορά ως πρόεδρος ο κ. Πούτιν ο οποίος πήρε στις εκλογές που έγιναν στις 17 Μαρτίου το εξωφρενικό ποσοστό 89,27%.

Στις 22 Μαρτίου τρομοκράτες σκότωσαν 143 νεαρά άτομα σε αίθουσα συναυλιών. Η Μόσχα κατηγόρησε ως υπεύθυνους την Ουκρανία και τις ΗΠΑ, παρόλο που η τρομοκρατική οργάνωση ISIS-K ανέλαβε την ευθύνη.

Στις 24 Απριλίου η Μόσχα προώθησε στα σύνορα με την Φινλανδία Ταξιαρχία εξοπλισμένη με πυραυλικά συστήματα, σε απάντηση για την ένταξή της στο NATO.

Την 1η Απριλίου ο κ. Πούτιν υπέγραψε διάταγμα για την κατάταξη στο στρατό 150.000 στρατιωτών.

Στις 22 Μαΐου η Μόσχα πραγματοποίησε ασκήσεις με τακτικά ΠΟ, προκειμένου να δείξει την ετοιμότητά της για χρησιμοποίησή τους.

Στις 4 Μαΐου η εκπρόσωπος του ΥΠΕΞ κ. Ζαχάροβα δήλωσε ότι η άσκηση Steadfast Defender του NATO φανερώνει ότι αυτό ετοιμάζει υβριδικό πόλεμο κατά της Ρωσίας.

Στις 5 Μαΐου έγινε γνωστό ότι η Ρωσία προσέλαβε 200 Κουβανούς μισθοφόρους για τον πόλεμο στην Ουκρανία με 2200 δολάρια το μήνα.

Στις 8 Μαΐου η ΕΕ αποφάσισε τη διάθεση του 90% των κερδών από τα παγωμένα περιουσιακά στοιχεία (λόγω κυρώσεων) της Ρωσίας ως βοήθεια στην Ουκρανία, με τη Μόσχα να δηλώνει ότι θα δώσει σκληρή απάντηση.

Στις 13 Μαΐου ο κ. Λαβρόφ, απαντώντας στον κ. Μακρόν, που πρότεινε την αποστολή στρατού και ΠΟ του NATO στην Ουκρανία, ανέφερε ότι η Ρωσία είναι έτοιμη αν η Δύση θελήσει πόλεμο.

Πόλεμος στην Ουκρανία και σχέσεις με ΗΠΑ και άλλες χώρες, ως ίδιες παράγραφοι.

7. ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Η Ρωσία από 14 Απριλίου έχει εξαπολύσει επίθεση στην περιοχή Χάρκοβου στο Βορρά, με στόχο τη δημιουργία μιας ζώνης ασφαλείας για την προστασία της περιοχής Μπελγκορόντ εντός της Ρωσίας, που δέχεται προσβολές από τους Ουκρανούς και όχι η κατάληψη της πόλεως Χάρκοβο. Ταυτόχρονα επιτίθεται και στην περιοχή του Ντομπάς για να ανακτήσει τα εδάφη που έχασε από την ουκρανική αντεπίθεση και προ-

σβάλλει τις υποδομές της χώρας για να εμποδίσει τη μετακίνηση στρατευμάτων.

Η εξέλιξη αυτή προκάλεσε μεγάλη ανησυχία στους δυτικούς, οι οποίοι έσπευσαν μετά από πολύ καιρό για την ενίσχυση της Ουκρανίας. Η Γερμανία αποφάσισε τη χορήγηση των πυραύλων Taurus. Οι ΗΠΑ διέθεσαν στις 24 Απριλίου Α/Α Πυραύλους HIMARS, βλήματα πυροβολικού 155 χ. και 105 χ., Α/Τ εκτοξευτές και βλήματα ακριβείας, ενεργοποιώντας το πακέτο βοήθειας των 61 δις δολαρίων, που ενέκρινε εσπευσμένα, αλλά με 6μηνη καθυστέρηση η Βουλή στις 20 Απριλίου. Η ΕΕ εκταμίευσε βοήθεια 1,5 δις ευρώ και η Βρετανία 500 εκατομμύρια στερλινών. Η Ισπανία χορήγησε οικονομική βοήθεια 1 δις ευρώ, 12 συστήματα Patriot και 19 άρματα Leopard.

Στις 30 Μαΐου ΗΠΑ και Γερμανία έδωσαν την άδεια στην Ουκρανία να χρησιμοποιεί τα όπλα τους για προσβολή στόχων εντός του ρωσικού εδάφους, με τον κ. Μπάϊντεν να διευκρινίζει ότι η άδεια ισχύει μόνο για τις ρωσικές περιοχές που χρησιμοποιούνται για την επίθεση στο Χάρκοβο. Την απόφαση υιοθέτησαν 12 ακόμη χώρες της ΕΕ. Στην απόφαση αυτή απαντώντας ο κ. Μεντβέντεφ δήλωσε ότι αποτελεί casus belli και ότι κάνουν λάθος όσοι πιστεύουν ότι η Ρωσία δεν είναι έτοιμη για χρησιμοποίηση τακτικών πυρηνικών όπλων.

Στις 15-16 Ιουνίου πραγματοποιείται, με πρωτοβουλία του κ. Ζελένσκι, σύσκεψη στην Ελβετία για την ειρήνευση στην οποία έχουν κληθεί 100 χώρες μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα. Στη σύσκεψη δεν έχει κληθεί η Ρωσία, ενώ η Κίνα έχει απαντήσει αρνητικά.

Η Ουκρανία ισχυρίζεται ότι έχει ανακόψει τη ρωσική επίθεση, μετά την ενίσχυσή της και ότι στόχος της είναι μια νέα αντεπίθεση το 2025, εφόσον ενισχυθεί με επαρκείς ποσότητες αντιαεροπορικών συστη-

μάτων και πυραύλων και τα α/φ F-16 που της έχουν υποσχεθεί ευρωπαϊκές χώρες.

Ο στόχος αυτός είναι ανέφικτος και το μόνο που μπορεί να επιτύχει η Ουκρανία, εφόσον συνεχιστεί η ενίσχυσή της, είναι η διαιώνιση του πολέμου. Γι' αυτό θα πρέπει να επικεντρωθεί στην άμυνα με στόχο την πρόκληση τεραστίων απωλειών στη Ρωσία, προκειμένου να την αναγκάσει να δεχθεί ανακωχή των συγκρούσεων χωρίς την αναγνώριση τετελεσμένων, ώστε να έχει τη δυνατότητα επαναδιαπραγματεύσεων, στο μέλλον, αν βρεθεί σε ισχυρότερη θέση.

8. ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

α. Γάζα

Το Ισραήλ παρά τις συστάσεις των ΗΠΑ, της ΕΕ και του ΟΗΕ, συνεχίζει τις επιχειρήσεις στη Γάζα, περιλαμβανομένης και της Ράφα, προκαλώντας τεράστιες απώλειες σε αμάχους. Μέχρι τώρα οι νεκροί άμαχοι έχουν ξεπεράσει τις 38.000, ενώ εκφράζονται φόβοι για ανθρωπιστική καταστροφή, λόγω της παρεμποδίσεως παροχής επαρκούς βοήθειας στους εγκλωβισμένους.

Στις 20 Μαΐου ο Εισαγγελέας του Διεθνούς Δικαστηρίου ζήτησε την έκδοση εντάλματος σύλληψης για τον κ. Νετανιάχου και τον Υπουργό Άμυνας κ. Γκαλάντ, καθώς και για τρεις ηγέτες της Χαμάς, για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Στις 10 Μαΐου η ΓΣ/ΟΗΕ ψήφισε, με συντριπτική πλειοψηφία υπέρ του σχεδίου απόφασης, που παροτρύνει το ΣΑ να αναγνωρίσει την Παλαιστίνη ως το 194ο μέλος του ΟΗΕ.

Στις 22 Μαΐου η Ιρλανδία, η Νορβηγία και η Ισπανία, ανακοίνωσαν την αναγνώριση Παλαιστινιακού κράτους.

Η αρχική συμπάθεια που εξεδηλώθη από τη διεθνή κοινότητα προς το Ισραήλ έχει αρχίσει να αλλάζει και να στρέφεται εναντίον του, λόγω της αδιαλλαξίας του κ.

Νετανιάχου.

Στις 9 Ιουνίου, ο ηγέτης της αντιπολιτεύσεως κ. Γκαντς, που συμμετείχε στην κυβέρνηση έκτακτης ανάγκης, παρητήθη κατηγορώντας τον κ. Νετανιάχου για αδιαλλαξία και εμμονή στη θέση του για κατοχή της Γάζας μετά τη λήξη του πολέμου.

Ο κ. Νετανιάχου, πέραν της διεθνούς απομονώσεως απειλείται και με εσωτερική, κατηγορούμενος ότι αδιαφορεί για τη ζωή των ομήρων και ότι συνεχίζει τις επιχειρήσεις, γιατί η διακοπή τους θα σημάψει και το πολιτικό του τέλος.

Στις 10 Ιουνίου το ΣΑ/ΟΗΕ υιοθέτησε σχέδιο του προέδρου κ. Μπάϊντεν, με 13 ψήφους υπέρ και μία αποχής της Ρωσίας, για κατάπαυση του πυρός σε τρεις φάσεις. Στην πρώτη θα ανταλλάγουν ηλικιωμένοι και άρρωστοι, όμηροι με φυλακισμένους Παλαιστινίους, στη δεύτερη θα γίνει κατάπαυση του πυρός για 6 εβδομάδες και συζητήσεις για οριστική κατάπαυση και στην τρίτη οριστική κατάπαυση και εκκίνηση ανοικοδομήσεως της Γάζας. Στις 11 Ιουνίου ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Μπλίνκεν δήλωσε ότι το Ισραήλ δεσμεύτηκε για την εφαρμογή της εκεχειρίας, ενώ την χαιρέτησαν η Χαμάς και η Παλαιστινιακή αρχή.

Η απόφαση αυτή του ΣΑ/ΟΗΕ αποτελεί ελπίδα για τερματισμό του πολέμου, υπό την προϋπόθεση ότι δεν θα υπαναχωρήσει είτε ο κ. Νετανιάχου, πιεζόμενος από τους ακροδεξιούς και υπερορθόδοξους συνεταιρούς του στην κυβέρνηση, είτε η Χαμάς με υπόδειξη του Ιράν.

β. Ιράν

Στις 2 Απριλίου το Ισραήλ προσέβαλε με F-35 το προξενικό γραφείο της Ιρανικής πρεσβείας στη Δαμασκό φονεύοντας τουλάχιστον 7 μέλη των φρουρών της επανάστασης μεταξύ των οποίων δύο διοικητές και ειδικών δυνάμεων.

Στις 14 Απριλίου το Ιράν, σε αντίποινα εξαπέλυσε αεροπορική

επίθεση με 300 μη επανδρωμένα α/φ και πυραύλους εναντίον του Ισραήλ. Από αυτά το 99% αναχαιτίστηκαν από το Ισραήλ, το α/α σύστημα της Ιορδανίας και το Ναυτικό των ΗΠΑ και της Βρετανίας. Και ενώ όλοι ανέμεναν ένα μεγάλο χτύπημα από το Ισραήλ, αυτό περιορίστηκε σε ένα μόνο πλήγμα, με μικρά drones στην περιοχή του Ισφαχάν, όπου ευρίσκονται πυρηνικές εγκαταστάσεις, με σκοπό να δείξει στην Τεχεράνη, τι μπορεί να κάνει εφόσον το αποφασίσει.

Στις 28 Ιουνίου θα πραγματοποιηθούν προεδρικές εκλογές για την ανάδειξη του διαδόχου του προέδρου Ραΐσί ο οποίος σκοτώθηκε κατά την πτώση του Ε/Π στο οποίο επέβαινε στις 20 Μαΐου. Σε αυτές θα πάρουν μέρος μόνο 6, τους οποίους επέλεξε το συμβούλιο των φρουρών από κατάλογο 80 προσωπικοτήτων, που είχαν υποβάλει υποψηφιότητα.

Η εκλογή νέου προέδρου δεν πρόκειται να αλλάξει την εξωτερική και εσωτερική πολιτική του Ιράν, γιατί αυτές καθορίζονται από το θρησκευτικό ηγέτη κ. Χαμενεϊ.

9. ΚΙΝΑ

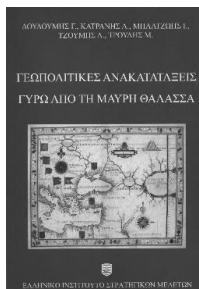
Από 5-10 Μαΐου ο κ. Πούτιν επισκέφθηκε την Κίνα, όπου συνομίλησε με τον κ. Σι, επιβεβαιώνοντας τη στρατηγική συμμαχία τους κυρίως στον στρατιωτικό και ενεργειακό τομέα. Ο κ. Πούτιν εξέφρασε την πλήρη στήριξη της Κίνας στο θέμα της Ταϊβάν, προσθέτοντας ότι οι δύο χώρες υποστηρίζουν μια δίκαιη και δημοκρατική παγκόσμια τάξη, ενώ ο κ. Σι τάχθηκε με πολιτική λύση στην Ουκρανία και κατήγγειλε την ψυχροπολεμική νοοτροπία και τον ηγεμονισμό αυτών που πολεμούν τη διεθνή ειρήνη, εννοώντας τις ΗΠΑ.

Σύμφωνα με διεθνείς αναλυτές, οι δηλώσεις αυτές, πως Ρωσία και Κίνα υπερασπίζονται την ειρήνη και τη δημοκρατία έναντι της επιθετικότητας των άλλων, δείχνουν ότι βρισκόμαστε στην αρχή ενός νέου ψυχρού πολέμου.

«ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΑΝΑΚΑΤΑΤΑΞΕΙΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΘΑΛΑΣΣΑ»

Του καθηγητού κ. Παναγιώτη Καραφωτιά

Μέλους ΕΛΙΣΜΕ

Ένα πολύτιμο βιβλίο-ορόσημο στις Διεθνείς Σχέσεις-κυκλοφόρησε από το ΕΛΙΣΜΕ με τον παραπάνω τίτλο. Επιγραμματικά, επειδή μια λεπτομερής καταγραφή των άρθρων που αναφέρονται στο βιβλίο θα αποτελούσε αντικίνητρο για την όποια απόκτηση και μελέτη του, θα προσπαθήσω να δώσω μια εικόνα των όσων πραγματεύονται οι διαπρεπείς επιστήμονες που το έχουν συγγράψει με τη σειρά που εμφανίζονται.

Μετά το σημαντικό χαιρετισμό του Προέδρου του ΕΛΙΣΜΕ Στρατηγού Ιωάννη Μπατζιώη, έκανε μια επίσης σημαντική εισαγωγή ο Στρατηγός Κωνσταντίνος Αργυρόπουλος, ο οποίος, μεταξύ άλλων, επισημαίνει ότι «Οι διαφορές στην περιοχή της Μαύρης Θάλασσας επικεντρώνονται κυρίως σε βασικά στοιχεία (κοινωνικοπολιτικές σταθερές) προς υιοθέτηση, παραδοχή ή απόρριψη από τρίτους, η πολιτική, νομική, θρησκευτική, εκπαιδευτική-και γιατί όχι οικογενειακή – οργάνωση, και το γεγονός της υπάρξεως στον χώρο Χριστιανών (Ορθόδοξων, Καθολικών, Προτεσταντών, Ουνιτών) Μουσουλμάνων και σε μικρή κλίμακα λοιπών πολιτισμών, καθιστά την περιοχή εξ υπαρχής περίπλοκη. Εστιάζει δε την προσοχή του στην αναθεωρητική πολιτική της Τουρκίας.

Στη συνέχεια ο Στρατηγός Λάμπρος Τζούμης υπενθυμίζοντας τον ορισμό που έδωσε ο Λόρδος Hastings για το NATO ότι «Σκοπός του είναι να κρατά τους Αμερικανούς μέσα, τους Ρώσους έξω και τους Γερμανούς κάτω», αναφέρεται εντυπωσιακά στη μεταπολεμική Σοβιετική Ένωση, στα υπέρ και κατά της διεύρυνσης του NATO, τη ρωσική αντίδραση στα λάθη της Δύσης τη δεκαετία του 1990 και τις σχετικές Συμφωνίες με την ανακόλουθη στάση τη Δύσης, την εμπλοκή της Ουκρανίας, τη μοιραία κατάληξη, επισημαίνοντας, με τεκμηριωμένες πηγές Δυτικών επιστημόνων, ότι «Οι ΗΠΑ και οι Ευρωπαίοι Σύμμαχοί τους μοιράζονται το μεγαλύτερο μέρος της ευθύνης για την κρίση Ρωσίας-Ουκρανίας», και «Η ρίζα του προβλήματος είναι η διεύρυνση του NATO, το κεντρικό στοιχείο μιας ευρύτερης στρατηγικής για την απομάκρυνση της Ουκρανίας από την τροχιά της Ρωσίας και την ενσωμάτωσή της στη Δύση».

Ο Γεώργιος Δουδούμης, Οικονομολόγος, Οικονομικός Διπλωμάτης και συγγραφέας, κάνει μια σύντομη ιστορική αναδρομή των Βαλκανίων, εστιάζοντας την προσοχή του στα οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν καθώς και στην υφιστάμενη γεωπολιτική ισορροπία, το ρόλο, ιδιαίτερα, Σερβίας και Κοσόβου, το ρόλο του NATO και της ΕΕ, υπογραμμίζοντας, αξιέπαινα, τη σημασία και αξία δημιουργίας σχήματος συνεργασίας της Ελλάδας με Βαλκανικές χώρες για την αντιμετώπιση και των μεταναστευτικού και δημογραφικού προβλημάτων.

Ο Πρόεδρος Αλέξανδρος Κατράνης με επικεφαλίδα «ΤΙ ΘΕΛΕΙ Η ΡΩΣΙΑ-Ιμπεριαλισμός ή φοβικό σύνδρομο», παραθέτει τη δήλωση του Τσώρτσιλ «Δεν μπορώ να σας προσφέρω μια πρόβλεψη των ενεργειών της Ρωσίας. Είναι ένας γρίφος που τον ζώνει ένα μυστήριο στην καρδιά ενός αινίγματος, αλλά ίσως υπάρχει ένα κλειδί. Αυτό το κλειδί είναι το εθνικό συμφέρον της Ρωσίας». Αναφέρεται συνοπτικά στη σύγκρουση Ρωσίας-Ουκρανίας και στη στάση της Δύσης και κάνει μια σημαντική ιστορική αναδρομή στην πολιτική της Ρωσίας και ρωσική κοσμο-- θεωρία και ανασφάλεια, τη Δυτική διείσδυση, το ρόλο και τη διεύρυνση του NATO και την πίεση στη Ρωσία.» (Σύγκρουση πολιτισμών») καταλήγοντας ότι «Η Δύση οφείλει να αναγνωρίσει ότι η Ρωσία αντιμετωπίζει διαχρονικά προβλήματα εδαφικής ασφάλειας. Η ιστορία αποδεικνύει ότι ευρωπαϊκή ισορροπία δυνάμεων δεν είναι εφικτή χωρίς τη Ρωσία...»

Ο Πρόεδρος του ΕΛΙΣΜΕ Στρατηγός Ιωάννης Μπατζιώης κάνει μια βαθιά και τεκμηριωμένη ανάλυση και αξιολόγηση της διεθνούς πολιτικής των ΗΠΑ και του NATO εστιάζοντας την προσοχή του στον Ρωσο-Ουκρανικό πόλεμο και τις πολιτικές, στρατηγικές, οικονομικές και πολιτισμικές επιπτώσεις του, τις γεω-- στρατηγικές αντιλήψεις της Δύσης και την ανακολουθία της σχετικά με τις Συμφωνίες που είχαν προηγηθεί για την μη επέκταση του NATO, και αναφέρεται στα «προφητικά» λόγια του Δρος Ηλία Ηλιόπουλου για την παραπάνω πολεμική σύγκρουση καθώς και στις σχετικές απόψεις διακεκριμένων Αμερικανών προσωπικοτήτων, και τέλος για τη στάση της Κίνας.

Τέλος, ο Διδάσκων στο ΕΚΠΑ Μάρκος Τρούλης, ειδικευμένος στις Τουρκικές και Ασιατικές Σπουδές, αναφέρεται στη γεωπολιτική αξία του Καυκάσου και στις οικονομικές εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή, και ιδιαίτερα στο ρόλο της Τουρκίας. Επίσης, αναφέρεται στις σχέσεις Ρωσίας-Αρμενίας-Αζερμπαϊτζάν, την παρακαταθήκη της κλασικής γεωπολιτικής της ψυχροπολεμική περιόδου, υπογραμμίζοντας ότι «Η επιρροή στον Καύκασο συνιστά έναν εκ των βασικών λόγων για τους οποίους η Ρωσία και η Τουρκία χαρακτηρίζονται ως εγγενείς ανταγωνιστικά γεωστρατηγικές δυνάμεις».

Αξίζουν πολλά εύσημα στο ΕΛΙΣΜΕ που πάντα βρίσκεται νικηφόρα στην Πρώτη Γραμμή της εθνικής προσφοράς και με τις πολύτιμες εκδόσεις του!

"The geopolitical transformations around the Black Sea reflect a dynamic struggle for influence, where historical tensions, strategic interests, and regional ambitions collide, reshaping the balance of power in Eurasia."

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ 21/3/24 έως και 19/6/24

1. ΝΕΑ ΜΕΛΗ

27/3 : Σοφία Μιτουλάκη, Υπεύθυνη Επιχειρηματικής Ανάπτυξης σε εταιρεία

3/4 : Ζούβγιας Νικήτας του Νικ.

10/4 : Εγγράφονται ως τακτικά μέλη του ΕΛΙΣΜΕ τα παρακάτω 10 μέλη του ΑΗΕΡΑ
Χρήστος Φασλής

Μιχάλης Γαλιατσάτος
Σωτήρης Στασινόπουλος
Αγαπητός Χατζηελένης
Νίκος Αγγελής
Λευτέρης Χρυσοφάκης
Ανδρέας Γαρυφαλος

Πλοίαρχος Στ. Πουλιος Π.Ν

Αντιπλοίαρχος Θ. Μπαζίνης Π.Ν

Αλέξανδρος Δήμας

18/4 : Τσιαχρής Χρήστος, Νομικός,

18/4 : Καραβίδας Στέφανος Επγος (I) ε.α

24/4 : Βάρδας Μιχαήλ Μηχ/γος-Μηχ/κός ΕΜΠ,

24/4 : Πανοτόπουλος Παναγιώτης ο ΓΓ των ΑΧΕ-ΠΑΝΣ, 8/5

: Δανιήλ Ελισάβετ, Συνταξ. υπάλληλος Αγροτικής Τράπεζας,

8/5 : Η Σπουδάστρια του Σεμιναρίου Σ 23 Α κ. Τουρτούρα Βαΐα ανανέωσε την εγγραφή της και λογίζεται ως μέλος του Ινστιτούτου από 1-5-23.

15/5 : Τσάτσης Νικόλαος, Νευροχειρουργός, 1

5/5 : Μπράχου Αναστασία, Παιδίατρος,

15/5 : Οι σπουδαστές του Σεμιναρίου Σ 23 Α κ. Στομαχόπουλος Θεοδ., Λαζαρίδης Στεφ. και Μπαρλαούρας Δημ. ανανέωσαν την εγγραφή τους και λογίζονται ως μέλη του Ινστιτούτου από 1-5-23.

22/5 : Γουγούσης Αλέξανδρος Προγραμματιστής

5/6 : Ντεκούλη Αθηνά, Διανοπλάκη Δήμητρα, Ζαφειράκης Αθανάσιος και Γκίκα Ιωάννα, της Πρακτικής Άσκησης.

5/6 : Κασσάρας Γεώρ., Ταξχος ΠΑ, Ιατρός Χειρουργός

13/6 : Τσούπας Γεωρ. μέχρι τώρα Συνδρομητής του «Π», Λυκειάρχης

13/6 : Δαλιέτου Ελπίδα, Communications Assistant

2. ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΜΕΛΩΝ

5/6 : Διαγράφονται από 1-6-24 οι Σπουδαστές του Σ 23 Α: Βουγιουκλάκης Παναγ., Μυγιάκη Ευαγ., Σαλούστρος Δημ., οι οποίοι δεν ανανέωσαν την εγγραφή τους.

3. ΟΡΓΑΝΩΣΗ

–

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

3/4 : Υπογραφή του νέου συμβολαίου ενοικίασης του χώρου των γραφείων μας 5ετούς διάρκειας 15/5 Τροποποίηση του Άρθρου 71 ΚΕΛ

4. ΒΙΒΛΙΑ

Το βιβλίο "Η Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου":

--ηλεκτρονικά, σε 59 συλλόγους Ποντίων του Εξωτερικού. --24

αντίτυπα σε 13 Βιβλιοθήκες Ακαδημαϊκών φορέων, μετά συνοδευτικής επιστολής --ηλεκτρονικά σε 9 Χορηγούς του.

Το βιβλίο «Βόρεια και Ανατολική Αφρική».

Με τη χορηγία 500 Ε από ΕΛΙΣΜΕ, κ. Δουδούμη, κας Γενετζάκη (100), και Ελληνο-Αφρικανικού Επιμελητηρίου Εμπορίου και Ανάπτυξης εκτυπώθηκαν 100 αντίτυπα και παρελήφθησαν την 9/5.

5. Βιβλιοπαρουσιάσεις

15/4 : «Νομικά Παράδοξα» Η εκδήλωση είχε μεγάλη επιτυχία, η αίθουσα της ΛΑΕΔ ήταν πλήρης και οι εντυπώσεις υπήρξαν πολύ καλές.

18/4 : «Γεωπολιτικές Ανακατατάξεις γύρω από τη Μαύρη Θάλασσα», με ομιλητές τα μέλη μας κ. Γρίβα Κων., Λάβδα Κων. Ηλιόπουλο Δημ. και με συντονίστρια το μέλος ΔΣ κα. Βλάχου Μαρ.

13/6 : «Η Ελλάδα του Εύξεινου Πόντου» διαδικτυακή, με ομιλητές τον κ. Πλουμίδη Σπυρίδωνα Καθηγητή Νεότερης και Σύγχρονης Ελληνικής Ιστορίας, ΕΚΠΑ και τον κ. Ιωάννη Δασκαρόλη Διδάκτορα Σύγχρονης Ιστορίας, Πανεπιστήμιο Νεάπολις Πάφου Συντονιστής το μέλος μας ο κ. Γιαννιτσόπουλος Θεοδ.

6. ΔΩΡΕΕΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

27/3 : "1974 Οι Αδικαίωτοι" του Αργυρόπουλου Κων., "Μειονότητες & Θρησκευτικές και Γλωσσικές Ομάδες" και "Το Κυπριακό πρόβλημα σε εξέλιξη" από το Ίδρυμα Σαμαρά-Κρίσπη

10/4 : «Φωνή βοώντων εν τη νέα τάξει» και «Ο κήπος των Εθελούφλων και των Εθελούδων» του Αργυρόπουλου Κ.

7. ΣΥΝΕΔΡΙΑ

8. ΜΕΛΕΤΕΣ.

9. ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΣΚΗΣΗ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Το πρόγραμμα διήρκεσε από 1 Απρ. έως και 28 Μαΐου και περιελάμβανε 20 ομιλίες, σύνταξη μελέτης 8-10 σελίδων σε θέμα επιλογής από τους ίδιους,

παρουσία σε εκδήλωση της ΕΕ στις 12 Μαΐου, επίσκεψη στο HOT-SPOT Σχιστού την 20 Μαΐου και τέλος την τελετή αποφοίτησης την 28 Μαΐου στο WEBSTER, μια εκδήλωση με πολύ θετικά σχόλια από τους φοιτητές, τους γονείς τους, αλλά και εκπρόσωπο του ΠΑΠΕΙ.

10.ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΔΡΑΣΕΙΣ

Συμμετοχή ΕΛΙΣΜΕ στην «Εκδήλωση ΖΩΜΕΝΟΥ» στην Αθήνα στις 23 Απριλίου.

11.ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

5/6 : Απεστάλη η Ανακοίνωση για τη Β .ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, επιλεκτικά σε 82 Δήμους, 2 Περιφέρειες και 11 Αντιπεριφέρειες

29/5 :Δωρεά του κ. Βάρδα με ποσό 1000 Ε, το οποίο θα διατεθεί για την έκδοση του βιβλίου για την Μέση Ανατολή και η αποστολή ευχαριστήριας επιστολής.

12.ΟΜΙΛΙΕΣ

27/3 : Ομιλία με θέμα «Στρατηγική και Πυρηνάς» με ομιλητή τον κ. Παναγιωτόπουλο Αντ. Ομότιμο Καθηγητή Πανεπιστημίου Πειραιώς.

03/04 : «ΤΟ ΝΕΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟ ΠΕΔΙΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ », Ορισμένα Χρήσιμα Συμπεράσματα από

τον Πόλεμο στην Ουκρανία. Ομιλία του καθηγητού της ΣΣΕ κ. Μουζάκη Διον. 10/04 :

Ομιλία με θέμα Κύπρος-Ελλάδα-Ελληνισμός, 50 χρόνια Κατοχής από τον Δρ. Κενεβέζο Κυριάκο, πρώην Υπουργό Παιδείας Κύπρου και πρώην πρέσβυ της Κύπρου στην Ελλάδα .

24/04 : Ομιλία του Πρέσβυ ε.τ. κ. Κλή Ηλία με θέμα «Μεταλλαγές στις διεθνείς ισορροπίες μετά την συσσώρευση κρίσεων. Η θέση της Ρωσίας ύστερα από την εισβολή στην Ουκρανία».

8/5 : Ομιλία με θέμα « Τα Βαλκάνια από τη 2η πολιορκία της Βιέννης, στο Σήμερα» από τον Δουδούμη Γεώρ. Οικονομολόγο, Μέλος ΔΣ ΕΛΙΣΜΕ.

15/05 : Ομιλία από τον κ. Σκλαβούνο Γεώργιο με θέμα «Η Ένωση των Επτανήσων με την Ελλάδα».

22/05 : Ομιλία του μέλους μας κ. Λεφάκη Νικ.με θέμα: «Ελληνική Αεράμυνα».

29/05 : Ομιλία από τον καθηγητή Γιάννη Παπαφλωράτο, με θέμα "Τα Προεπαναστατικά Κινήματα των Ελλήνων".

05/06 : Ομιλία του μέλους μας κ. Μαρκόπουλου Ευδοκ., με θέμα «Η Αναθεωρημένη Εξίσωση της Εθνικής Ισχύος».

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΤΣΑΡΟΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΓΓΡΑΦΩ στο Ελληνικό Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών (ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.)

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΛΙΣΜΕ: Το ΕΛΙΣΜΕ είναι ένα Ινστιτούτο αδέσμευτης και ανεξάρτητης άρθρωσης δημοσίου λόγου επί θεμάτων γεωπολιτικής, επί εξωτερικών και εσωτερικών θεμάτων εθνικού ενδιαφέροντος, ένα βήμα ανταλλαγής απόψεων και προβληματισμών.

ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΓΓΡΑΦΩ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ (ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.)

ΚΑΘΙΣΤΑΜΑΙ ΕΝΗΜΕΡΟΣ και ΕΝΕΡΓΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ: Προάγω τις γνώσεις μου, είμαι ενήμερος για τις εξελίξεις, και καθίσταμαι μέλος μιας δεξαμενής σκέψεως που υπερασπίζεται και προωθεί τα ΕΘΝΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ, με κάθε δυνατό τρόπο, σε κάθε χώρο, προς κάθε κατεύθυνση και προς κάθε φορέα.

ΤΟ ΕΛΙΣΜΕ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΣΜΕΥΤΟ και ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ: Στηρίζεται μόνο στις συνδρομές των μελών του, δεν συνδέεται με κανένα τρόπο με οποιοδήποτε κόμμα, οργάνωση, εταιρεία, ή ομάδα συμφερόντων του εσωτερικού ή του εξωτερικού, γεγονός που διασφαλίζεται και στο Καταστατικό του (άρα χρειάζεται και βασίζεται στη δική σου ΕΝΙΣΧΥΣΗ)

ΔΙΑΤΗΡΩ & ΕΠΕΚΤΙΝΩ ΤΙΣ ΕΠΑΦΕΣ ΜΟΥ με αξιόλογους ανθρώπους από κάθε τομέα της κοινωνίας, ανταλλάσσοντας γνώμες και προβληματισμούς ενώ συγχρόνως επεκτείνω τον κοινωνικό αλλά και επαγγελματικό μου περίγυρο με νέες γνωριμίες και ευκαιρίες.

ΕΧΩ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ:

•Ελεύθερης παρακολούθησης(δωρεάν) δεκάδων παρουσιάσεων επ' ωφελεία αποκλειστικά των μελών, καθώς και

δεκάδων ημερίδων, σεμιναρίων, παρουσιάσεων & λοιπών εκδηλώσεων σε θέματα γενικού και ειδικού ενδιαφέροντος του ΕΛΙΣΜΕ αλλά και άλλων αντίστοιχων ινστιτούτων και φορέων.

•Ενεργού εθελοντικής συμμετοχής στις παραπάνω εκδηλώσεις, σε ομάδες εργασίας και σε συνεργασίες με άλλα εκπαιδευτικά ιδρύματα και φορείς εξωτερικού και εσωτερικού.

•Αρθρογραφίας σε ιστοσελίδες, περιοδικά, εφημερίδες και παρουσίας σε ΜΜΕ.

ΕΝ ΔΙΑΤΗΡΩ ΚΑΜΜΙΑ ΔΕΣΜΕΥΣΗ ή ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ καθόσον η παρακολούθηση και συμμετοχή είναι απολύτως ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ.

ΧΑΜΗΛΟ ΚΟΣΤΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ (50 ΕΥΡΩ το χρόνο). Το κόστος αυτό, σε τελευταία ανάλυση και με καθαρά οικονομικά κριτήρια είναι ΑΝΤΑΠΟΔΟΤΙΚΟ, αφού πέραν παρεχομένων των ευκαιριών ενημερώσεως και επιμορφώσεως, τα μέλη λαμβάνουν δωρεάν το τριμηνιαίο περιοδικό του Ινστιτούτου «Προβληματισμοί».

Εγγραφείτε, ως ώριμοι και ενεργοί πολίτες, στο Ινστιτούτο μας και παροτρύνετε και τους φίλους, με τις ίδιες ανησυχίες με εσάς για τα κοινά, να γίνουν μέλη μας. Πραγματοποιήστε μία νέα αρχή και Προγραμματίστε από την επόμενη Πέμπτη (10.00-12.00) να Επισκεφθείτε το χώρο μας (28ης Οκτωβρίου (Πατησίων) 88 ΤΚ 10434, Αθήνα)

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ:

Τηλ: 0030-210-8211025-6 (από Τρίτη έως και Πέμπτη 09.30 με 14.00) , e-mail: elisme@elisme.gr

Τα δημοσιευόμενα κείμενα απηχούν την άποψη των συγγραφέων τους, χωρίς την υποχρέωση συμπτώσεώς των με τις θέσεις του Ινστιτούτου

ΘΑΝΑΤΟΣ Μ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Στις 10 Ιουνίου 323 π.Χ., πεθαίνει στην Βαβυλώνα, σε ηλικία 33 ετών ο Αλέξανδρος Γ' ο Μακεδών ή Αλέξανδρος ο Μέγας, Ηγεμών της Πανελληνίας Συμμαχίας κατά της Περσικής Αυτοκρατορίας, διάδοχος των Φαραώ της Αιγύπτου, Κύριος της Ασίας και βορειοδυτικής Ινδίας. Η κατάκτηση του τότε γνωστού κόσμου από το 333 έως το 323 π.Χ., σηματοδότησε την έναρξη της Ελληνιστικής περιόδου και απετέλεσε το θεμέλιο των βασιλείων των Διαδόχων του. Η φήμη, η εμβέλεια και η δόξα του Έλληνα αυτού Βασιλέως και στρατηγού έχει ίσως ξεπεράσει κάθε άλλη αντίστοιχη παγκοσμίως. Έχει γραφεί εύστοχα ότι ο Μέγας Αλέξανδρος γεννήθηκε θνητός, έδρασε ως υπεράνθρωπος και πέθανε ως ημίθεος

Γεννήθηκε στην Πέλλα τον Ιούλιο του 356 π.Χ.. Γονείς του ο Φίλιππος Β' ο σπουδαίος Βασιλεύς της Μακεδονίας και η πριγκίπισσα Ολυμπιάς της Ηπείρου. Ο Βασιλεύς Φίλιππος διέθετε σε ύψιστο βαθμό προσόντα Στρατηγού, πολιτικού, διπλωμάτη και σ' αυτόν οφείλεται η

αναμόρφωση της Μακεδονίας και του στρατού της. Είναι σε όλους γνωστή η ανίκητη Μακεδονική φάλαγγα σαρισσοφόρων και το φημισμένο Μακεδονικό ιππικό. Ο Μ. Αλέξανδρος έλαβε το «ευ ζην» όπως υποστήριζε ο ίδιος, από τον μεγάλο Έλληνα φιλόσοφο Αριστοτέλη, διακεκριμένο μαθητή του Πλάτωνος. Ο Αλέξανδρος, ολοκλήρωσε την ενοποίηση των ελληνικών πόλεων-κρατών, που είχε αρχίσει ο πατέρας του.

Οι Μακεδόνες ως μέρος του ελληνικού έθνους, ως συγγενές φύλο με τους Δωριείς και έχοντας κοινούς προγόνους, μυθολογία και Ιστορία με τους υπόλοιπους Έλληνες, ομιλούσαν ελληνικά, είχαν ελληνικά ονόματα, πίστευαν στο Δωδεκάθεο, μοιραζόταν τον ίδιο πολιτισμό και συμμετείχαν στους Ολυμπιακούς αγώνες. Ο Πολύβιος λέγει: « Ποίαν και πόσην μεγάλη τιμή πρέπει να λάβουν οι Μακεδόνες οι οποίοι το μεγαλύτερο διάστημα της ζωής των, δεν παύουν να πολεμούν τις επιδρομές των βαρβάρων, δια την ασφάλειαν όλων των Ελλήνων». Ο γνωστός Ήλιος της Βεργίνας απετέλεσε το έμβλημα των Μακεδόνων Βασιλέων.

Η περσική διείσδυση στα ελληνικά δρώμενα και κυρίως οι Περσικοί πόλεμοι, με την ερήμωση που προκάλεσε η διέλευση των Περσικών στρατευμάτων από την Μακεδονία, υπήρξαν το έναυσμα της εκστρατείας προς Ανατολάς, κατά την οποία ο Αλέξανδρος κατέκτησε σχεδόν όλο τον γνωστό τότε κόσμο, φθάνοντας στην Ινδία. Πέραν του ήδη υφισταμένου ελληνισμού της Μ. Ασίας, χάρις σ' αυτόν υπήρξε μεγάλη εκτάσεως ελληνικός εποικισμός σε ολόκληρη την Μ. Ανατολή, δημιουργήθηκαν περισσότερες από 70 πόλεις με ελληνικά ονόματα, ενώ ο ελληνικός πολιτισμός μεταλαμπαδεύθηκε στα βάθη της Ασίας. Σήμερα η αρχαιολογική σκαπάνη εκτός από την περιοχή της Μακεδονίας ανευρίσκει ελληνικές επιγραφές, ελληνικά νομίσματα, ελληνικά αγάλματα και μνημεία σε ολόκληρη την αχανή αυτή περιοχή.

Η ηγετική του μορφή και η στρατηγική του ιδιοφυΐα υπήρξαν μοναδικά. Δείγματα γραφής είχε εμφανίσει σε σειρά μαχών, από την εφηβική του ηλικία ενώ σε ηλικία 18 ετών στην Μάχη της Χαιρώνειας το 338 π.Χ. συμβάλλει καθοριστικά στην μακεδονική νίκη. Προ των συγκρούσεων διαπραγματεύεται με στρατηγική πειθαναγκασμού και από θέσεως ισχύος. Μέχρι και σήμερα αποτελούν αντικείμενο μελέτης οι τακτικές που εφαρμόζει σε σειρά νικηφόρων μαχών κατά υπερτέρων αντιπάλων όπως στον Γρανικό (Μάιος 334 π.Χ.), στην Ισσό (Νοέμβριος 333 π.Χ.), την πολιορκία Τύρου (Αύγουστος 332 π.Χ.), κατάληψη Αιγύπτου (331 π.Χ.), Γαυγάμηλα (Οκτώβριο 331 π.Χ.) και την Μάχη του Υδάσπη κατά του Βασιλέως Πύρου (326 π.Χ.). Τον διέκρινε μοναδική ικανότητα στην ταχεία λήψη αποφάσεως, τον αιφνιδιασμό και την εξαπάτηση, τις ψυχολογικές επιχειρήσεις, το απρόβλεπτο των κινήσεών του, την χρήση της ισχύος του αντιπάλου σε βάρος του, την πρωτοβουλία κινήσεων, την επιλογή ή εκμετάλλευση του τόπου μάχης, την μη ταπείνωση του αντιπάλου, την μη υιοθέτηση άκαμπτων δογμάτων και την διαρκή τακτική αναπροσαρμογή. Πολεμούσε με απaráμιλλη τόλμη και θάρρος στην πρώτη γραμμή γνωρίζοντας τόσο το ρίσκο όσο και την ανύψωση του ηθικού και του φρονήματος των στρατιωτών του, δεχθείς έτσι πολλαπλούς τραυματισμούς. Υπήρξε κάλλιτος στην διαχείριση των συγκρούσεων αλλά με αδυναμίες στην διαχείριση της ειρήνης.

Υπήρξε μοναδικός στα οικονομικά του πολέμου και την διοικητική μέριμνα. Προέβλεπε και εφήρμοζε με αρτιότητα την μισθοδοσία στρατού, την συντήρηση – ανανέωση του εξοπλισμού και των πολιορκητικών μηχανών, την δημιουργία και συντήρηση Στόλου, τον επισιτισμό και τις μεταφορές, την υγειονομική περίθαλψη, την ασφάλεια, τις αποζημιώσεις πεσόντων και παλαιμάχων, την αποπληρωμή δανείων, τις αμοιβές μετά από νίκες, τις εορτές ανυψώσεως ηθικού κ.λπ..

Υπήρξε εγκρατής, μελετηρός και έθετε ως πρότυπα δοξασμένους προγόνους τους οποίους προσπαθούσε να ξεπεράσει. Οι οικογενειακές αντιλήψεις του συμπεριελάμβαναν μία ένωση λαών υπό μία αρχή. Οι παραδειγματικές τιμωρίες ορισμένων πόλεων που του αντιστάθηκαν υπήρξαν αποτέλεσμα ορθολογικού σχεδιασμού και όχι τυφλής και άκριτης εκδικήσεως. Σε αντίθεση με άλλους κατακτητές, ο Μακεδόνας στρατηλάτης αγαπήθηκε και λατρεύτηκε από τους κατακτημένους λαούς, που τον τιμούν έως σήμερα, αφού ουσιαστικά τους απελευθέρωσε και τους χάρισε γλώσσα και πολιτισμό.

Η κάθοδος του Ινδού ποταμού από το στόλο του Μ. Αλεξάνδρου με το ναύαρχο Νέαρχο και το ταξίδι από τις εκβολές του Ινδού ποταμού μέχρι τον Περσικό Κόλπο αποτελούν ναυτική εποποιία. Κατά τους ελληνιστικούς χρόνους η Ανατολική Μεσόγειος γίνεται ελληνική λίμνη, ενώ η ελληνική γλώσσα και γραφή αποκτούν διεθνές κύρος.

Αυτή την παράδοση, αυτό το όνομα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ και αυτήν την προσωπικότητα του Μ. Αλεξάνδρου καλούνται οι Έλληνες να προασπίσουν από σφετεριστές της Ιστορίας.

Αντιναύαρχος ε.α. Βασίλειος Μαρτζούκος ΠΝ